

МАКАР Роман Михайлович

Випускник нафтового
факультету (1954 р.)

Генеральний директор інституту
«Союзпроект» (до 1999 р.)
Професор Івано-Франківського
інституту нафти і газу
*Заслужений працівник промисловості
України, заслужений будівельник
України, почесний працівник газової
промисловості України, академік
Нафтогазової академії України*

Народився 2 травня 1930 р. у с. Береги Самбірського району Львівської області в селянській родині Михайла Васильовича та Єфросинії Василівни.

Після закінчення в 1949 р. середньої школи за порадою батьків та родичів вступив до Львівського політехнічного інституту.

У 1954 р., здобувши спеціальність гірничого інженера з експлуатації нафтових і газових родовищ, почав свою трудову діяльність на різних посадах в районі Прикарпаття. Працював майстром з видобутку нафти і газу, інженером, старшим інженером, начальником відділу об'єднання «Укрзахіднафтогаз», а згодом — заступником генерального директора об'єднання «Укргазпром» (м. Київ).

У 1976 р. Р. М. Макара призначили генеральним директором інституту «Союзпроект» — «Укргазпроект». На цій посаді він перебував 23 роки. Після виходу на заслужений відпочинок, у 1999 р., до березня 2007 р. обіймав посаду начальника управління соціальної політики ДК «Укргазвидобування».

Загалом Роман Михайлович пропрацював у нафтогазовій промисловості 53 роки. Крім практичної роботи, займався теоретичними дослідженнями. Опублікував 52 наукові роботи з тематики транспортування газу та будівництва магістральних газопроводів. Він автор 11 винаходів.

Досвідчений, високопрофесійний працівник нафтогазової промисловості Р. М. Макара вважає найбільшими своїми досягненнями за період багатолітньої праці створення потужного всесоюзного проектного інституту «Союзпроект» — «Укргазпроект» і як наслідок — газотранспортного комплексу України і країн Європи. Сьогодні ця транспортна система може забезпечити подачу газу для України близько 70 млрд куб. м на рік і в країні Європи — майже 150 млрд куб. м на рік, а це значить, що за роки праці директором інституту «Союзпроект» було створено і побудовано найбільшу газотранспортну систему у світі. В цілому газотранспортна система України і Росії нині становить понад 250 тис. км довжини — 500 тис. км розводящих.

За час роботи Роман Михайлович був відзначений 20 державними та відомчими нагородами, зокрема п'ятьма орденами СРСР і України, п'ятьма медалями, Почесними грамотами Президії Верховної Ради СРСР. Він є лауреатом ВДНГ СРСР — нагороджений двома золотими, п'ятьма срібними і двома бронзовими медалями, а також Почесною відзнакою I ступеня НАК «Нафтогаз України» та ін.

Крім Романа Михайловича, в його родині Львівську політехніку закінчували дружина (силікатний факультет) та донька Ольга (механіко-механічний факультет — прилади точних вимірювань).

З земляком Р. М. Говдяком

Роман Михайлович у колі сім'ї

МАКАРА Володимир Васильович

Випускник радіотехнічного
факультету (1972 р.)

Генеральний директор
ТОВ «Карпаттехносервіс»

Народився 9 квітня 1950 р. у с. Наварія Пустомитівського району Львівської області. В шкільні роки мав здібності до точних наук. Тому, здобувши середню освіту, вступив на радіотехнічний факультет Львівського політехнічного інституту, оскільки радіотехніка на той час була однією з найпрестижніших і найперспективніших спеціальностей.

У 1972 р. В. В. Макара закінчив навчання й отримав диплом з відзнакою, але працювати за обраним фахом йому довелося лише через два роки потому, оскільки Володимира Васильовича призвали до лав Радянської армії. Військову службу проходив на посаді заступника командира зенітної ракетно-артилерійської батареї.

Свою трудову діяльність як дипломований спеціаліст він розпочав у 1974 р. інженером-конструктором заводу ім. Леніна у м. Львові. Але через рік як хорошого спеціаліста і молодіжного лідера його обрали заступником секретаря комітету комсомолу, а згодом — секретарем комітету комсомолу цього підприємства. На громадській роботі Володимир Васильович перебував упродовж п'яти років. За цей час він закінчив заочну вищу школу підвищення кваліфікації лекторів-міжнародників на базі факультету міжнародного права і міжнародних відносин Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка.

До виробничої діяльності В. В. Макара повернувся в 1980 р., обійнявши посаду начальника цеху заводу ім. Леніна. Згодом він перейшов працювати начальником Львівської дільниці Київського управління проектно-монтажних робіт ЦНВО «Каскад».

У 1987 р. Володимир Васильович став працювати відповідно до отриманого в інституті фаху — заступником директора з питань виробництва заводу телевізійної техніки ВО «Електрон».

На початку дев'яностих років минулого століття, під час переходу економіки України до ринкових відносин, В. В. Макара зміг успішно пристосуватися до роботи в нових умовах. У 1992 р. обійняв посаду директора з питань маркетингу та розвитку виробничо-комерційного об'єднання «Електронпостач» АТ «Концерн — Електрон». Через два роки він уже очолив ТОВ «Інтерконт», упродовж 1996–2004 рр. Володимир Васильович за сумісництвом працював ще й Генеральним директором ТОВ «Галкор».

З 2007 р. і понині В. В. Макара обіймає посаду Генерального директора ТОВ «Карпаттехносервіс».

Починаючи з 1995 р., Володимир Васильович активно займається громадсько-політичною роботою. Шість років поспіль був віце-президентом регіонального відділення УСПП — об'єднання підприємницьких організацій Львівщини. Упродовж 2000–2006 рр. В. В. Макара очолював Львівську обласну організацію Партії промисловців і підприємців України. У липні 2006 р. його призначили Генеральним директором Львівської обласної громадської організації «Центр ділового співробітництва ЄС — Україна».

Володимир Васильович володіє досвідом проведення масштабних громадсько-політичних акцій. Під час виборів 2006 р. він очолював виборчий штаб Львівської обласної організації Партії промисловців і підприємців України, провів одну з найуспішніших виборчих кампаній серед обласних осередків з виборів до місцевих органів влади.

Надійним помічником і порадником В. В. Макари є його дружина — лікар за фахом, завідувача відділенням Львівської міської лікарні швидкої медичної допомоги. Разом виховали двох дорослих дітей, які стали висококваліфікованими дипломованими спеціалістами.

Володимир Васильович має такі нагороди: Грамота Президії Верховної Ради Української РСР (1986), відзнака Президента України ордена «За заслуги» III ступеня (1999).

Зустріч Прем'єр-міністра України А. К. Кінаха з підприємцями Львівщини

МАКЕДОНСЬКИЙ Олег Олександрович

Випускник факультету
технології органічних речовин
(1985 р.)

Головний технолог ВАТ «АЗМОЛ»

Кандидат технічних наук

Народився 15 липня 1963 р. у м. Пологи Запорізької області в родині Олександра Миколайовича і Тамари Іванівни. Дитячі та юнацькі роки провів у Львові, де після закінчення у 1980 р. середньої школи № 77 вступив на факультет технології органічних речовин Львівського політехнічного інституту. У 1985 р. отримав диплом інженера-хіміка-технолога за спеціальністю «Хімічна технологія переробки нафти та газу».

Ще будучи студентом, під час виробничої практики на Бердянському дослідному нафтооливному заводі звернувся до керівництва заводу з проханням про прийом на роботу після закінчення навчання. Згодом він отримав лист із пропозицією направити майбутнього випускника на роботу в Бердянськ. У вересні 1985 р. Олег Олександрович почав свою трудову діяльність на Бердянському дослідному нафтооливному заводі (з 1994 р. — ВАТ «АЗМОЛ»).

Працював оператором технологічних установок, начальником установки, заступником начальника цеху, начальником цеху, заступником головного технолога. З вересня 1995 р. обіймає посаду головного технолога ВАТ «АЗМОЛ».

Бердянський дослідний нафтооливний завод упродовж кількох десятиліть був лідером галузі. Підприємство виробляло більше 50 % від загального обсягу виробництва мастильних матеріалів в колишньому СРСР. Декілька поколінь фахівців заводу накопичили неоціненний досвід розробки та виробництва найширшої гами мастильних матеріалів, проектування та впровадження передових технологічних процесів.

В успішну роботу підприємства свій вагомий внесок зробив і О. О. Македонський. Вміло реалізуючи політику голови правління ВАТ «АЗМОЛ» О. Д. Стахурського, спеціалісти технічного відділу разом з колегами із дослідно-експериментального цеху, перетвореного у 1999 р. на науково-технічний центр ВАТ, під керівництвом О. О. Македонського забезпечили розширення асортименту продукції зі 132 до майже 400 найменувань, значна частина з яких є розробками заводських фахівців. Високий науково-технічний рівень продукції та технологічних рішень підтверджений багатьма патентами та авторськими свідоцтвами на винаходи.

Олег Олександрович вважає навчання у Львівському політехнічному інституті кращими роками свого життя і не пориває зв'язків з ним. Бере участь у конференціях Національного університету «Львівська політехніка», один раз на

п'ять років в останню суботу травня зустрічається зі своїми інститутськими друзями.

Студентом О. О. Македонський неодноразово отримувал пропозиції продовжити навчання в аспірантурі та зайнятися науковою діяльністю. Тоді вибір було зроблено на користь виробничої кар'єри. Але і на заводі молодого інженера виділяли в першу чергу глибокі теоретичні знання та здатність мислити аналітично і системно, ефективно й раціонально вирішувати актуальні технологічні задачі. Багато часу Олег Олександрович проводив серед досвідчених інженерів рідного заводу та фахівців Українського науково-дослідного інституту нафтопереробної промисловості «МАСМА», інших навчальних і наукових закладів галузі. Все повертається на круги своя — у квітні 2008 року в стінах Львівської політехніки О. О. Македонський захистив дисертаційну роботу на тему «Структура, властивості та технологія виробництва комплексних надлужних сульфонатних мастил», представлену на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук.

Вільний час Олег Олександрович проводить з родиною. Разом з дружиною виховали доньку, яка навчається у Національному фармацевтичному університеті (м. Харків) та сина — студента Національного університету «Харківський політехнічний інститут». Любить риболовлю. Напередодні власного сорокап'ятиріччя знову повернувся до свого юнацького захоплення — мотоциклу, тільки тепер вже ультра-сучасного та при тому завжди класичного BMW R 1200 R.

Життєве кредо Олега Олександровича: *«Життя прекрасне! І жити треба із задоволенням!»*.

Під час підйому на гору Ай-Петрі

МАРТИНИК Григорій Михайлович

Випускник будівельного
факультету (1982 р.)

Голова правління ВАТ «Яворівбуд»

Заслужений будівельник України

Народився 25 липня 1955 р. у с. Молокошківчів Яворівського району Львівської області в родині Михайла Петровича та Анни Петрівни.

Здобувши фах інженера-будівельника, влаштувався на роботу в трест «Яворівбуд», де пройшов шлях від майстра до головного інженера. У 1992 р. після корпоратизації підприємства Г. М. Мартиник очолив Державну будівельно-монтажну фірму «Яворівбуд», створену 1991 року внаслідок реорганізації тресту «Яворівхімбуд», а через два роки його обрали головою правління ВАТ «Яворівбуд».

Це підприємство має досвід спорудження великих промислових комплексів, об'єктів соціально-побутового призначення, житла й автомобільних доріг за сучасними європейськими технологіями. У 1995 р. «Яворівбуд» виборов тендер на спорудження митниці у смт Краковці Яворівського району Львівської області.

Колектив очолюваного Григорієм Михайловичем підприємства працює над безпосереднім удосконаленням будівельної бази, впровадженням нової техніки та передових технологій для механізації трудомістких процесів у будівництві. Професіоналізм працівників «Яворівбуду» та організаторський хист його керівника допомогли підприємству кваліфіковано виконати будівельно-ремонтні роботи на багатьох об'єктах житлового, соціального та промислового призначення: це низка АЗС у

Григорій Михайлович на робочому місці

Львівській області, кілька житлових будинків, а також реконструйована школа під соціально-побутовий комплекс і житло, зведений 50-квартирний житловий будинок у м. Яворові, митний перехід, автопорт у смт Краковець, центральний універмаг у м. Львові, фабрика латексних виробів «Перфект» у м. Новояворівську; головний офіс банку «Аваль» у м. Львові та кілька його відділень у Львівській області; відділення держказначейства у Львові та протитуберкульозний санаторій у смт Немирів. То лише невеликий перелік об'єктів, споруджених ВАТ «Яворівбуд» упродовж останніх років.

Принцип роботи будівельного підприємства — висока якість будівництва та монтажу, дотримання договірних термінів виконання робіт, добропорядність у взаєминах із партнерами. І в цьому, безумовно, велика заслуга його керівника. Г. М. Мартинику понад десять років тому присвоєно почесне звання «Заслужений будівельник України».

Григорій Михайлович — не лише висококваліфікований спеціаліст і мудрий керівник, а й людина активної громадської позиції. Його тричі обирали депутатом районної ради. Г. М. Мартиник по праву заслужив авторитет не лише в очолюваному ним трудовому колективі, а й у всьому Яворівському районі.

Одружений. Має двох дітей та двох онуків.

МАРУХНЯК Микола Йосипович

Випускник геологорозвідувального факультету (1957 р.)

Заступник генерального директора ЗАТ «Науково-дослідне і конструкторське бюро бурового інструменту»
Кандидат технічних наук, заслужений працівник промисловості України, дійсний член Української нафтогазової академії, експерт і член Центральної комісії із розробки нафтових і газових родовищ при Мінпаливенерго України

Народився 27 жовтня 1933 року на Томашівщині (Польща) в селянській сім'ї. Батько Йосип Григорович і мати Ольга Лук'янівна Марухняки все життя займалися сільським господарством, привчаючи сина з ранніх літ до щоденної праці та науки, розуміння і шанування природи, людей.

Після закінчення середньої школи вищу освіту Микола Марухняк вирішив здобувати на геологорозвідувальному факультеті Львівського політехнічного інституту, студентом якого став у 1952 році. Вибір спеціальності тоді базувався на двох чинниках: перший — це романтика професії геолога, можливість побачити світ, другий — достатньо висока для тих часів стипендія, що забезпечувала навчання практично без матеріальної допомоги батьків.

Після закінчення у 1957 році інституту був направлений до Башкирії на найбільше у той час в СРСР нафтове родовище — Туймазинське, де набув практичного досвіду промислового освоєння нафтових покладів, їх вивчення і експлуатації. Згодом переїхав до Івано-Франківська, де довгий час працював у Центральній науково-дослідній лабораторії на посадах головного інженера і заступника директора з наукової роботи. Тут у 1969 р. Микола Йосипович захистив кандидатську дисертацію і отримав ступінь кандидата технічних наук.

У 1970 р. був запрошений до Українського науково-дослідного і проектного інституту нафтової промисловості у м. Києві, де працював на посадах вченого секретаря, завідуючого відділом і заступника директора з наукової роботи в галузі буріння і геології.

В цей час під науковим керівництвом і за безпосередньої участі М. Й. Марухняка були розроблені комплексні довгострокові проекти геолого-розвідувальних робіт в Дніпрово-Донецькій западині, Передкарпатському прогині і Прип'ятській западині, генеральні схеми розвитку нафтової промисловості України, Білорусі, Прибалтики, Архангельської області. Протягом 80-х років минулого століття Микола Йосипович очолював групу фахівців інституту з проектування розробки нафтових родовищ на території Куби.

На початку 90-х років М. Й. Марухняк був призначений керівником групи радянських спеціалістів, що надавали науково-технічну допомогу алжирській національній компанії «Сонатрак» при розробці родовищ вуглеводнів, у тому числі гігантського нафтового Хасі-Мессауд і газового Хасі-Рмель. Після повернення у 1993 році з Алжиру працював на відповідальних посадах в Державному комітеті нафтової, газової та нафтопереробної промисловості і в Національній акціонерній компанії «Нафтогаз України».

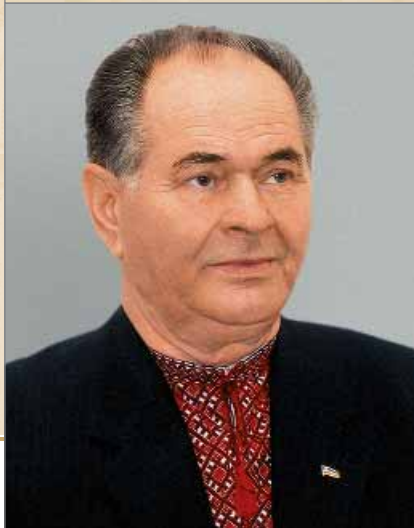
На даний час М. Й. Марухняк працює заступником генерального директора ЗАТ «Науково-дослідне і конструкторське бюро бурового інструменту», де займається вирішенням проблем новітніх технологій освоєння родовищ нафти і газу шляхом буріння горизонтальних свердловин і відновлення старих недіючих свердловин. Протягом багатьох років являється експертом і членом Центральної комісії із розробки нафтових і газових родовищ при Мінпаливенерго України, числиться у списку першовідкривачів низки родовищ на території України. Має понад 130 опублікованих наукових праць, в тому числі монографій, брошур та журнальних статей, а також авторські свідоцтва на винаходи у галузі видобутку нафти і газу.

Микола Йосипович Марухняк за роки самовідданої праці на професійній ниві нагороджений кількома медалями радянського періоду, галузевими відзнаками та почесними грамотами. Є заслуженим працівником промисловості України, дійсним членом Української нафтогазової академії.

Протягом останніх трьох десятиліть захоплюється нумізматикою, має багату колекцію монет із понад 120 країн світу.

Усіма своїми трудовими і творчими успіхами Микола Йосипович завдячує глибоким і обширним знанням, набутим у Львівській політехніці. Саме під час навчання у одному з найкращих вищих технічних навчальних закладів України і східної Європи був закладений потужний науковий базис, на якому виросло не одне покоління справжніх фахівців своєї справи.

МОЧЕРНЮК Микола Петрович

Випускник нафтового
факультету (1959 р.)

Генеральний директор
підприємства «Белтрансгаз»
(до 1998 р.)

*Дійсний член Білоруської
гірничої академії, почесний
працівник газової промисловості,
заслужений працівник Білостоцького
воєводства (Польща)*

Народився 8 грудня 1935 р. у с. Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області в селянській родині. В рідному селі Миколи Петровича видобували вугілля. Спостерігаючи, як працюють фахівці, він вирішив і сам стати гірничим інженером. Тому після закінчення школи у 1954 р. вступив на нафтовий факультет Львівського політехнічного інституту, на спеціальність «Машини та обладнання нафтових і газових промислів». Вищу освіту в цьому навчальному закладі здобули й три брати М. П. Мочернюка — Василь, Юрій та Петро.

Микола Петрович отримав диплом із відзнакою, що давало йому право самому обирати місце роботи. Вирішив працювати в Київському управлінні магістральних газопроводів. Проте згодом Міністерство газової промисловості СРСР направило його в Білорусь у дирекцію будівництва газової магістралі Дашава — Мінськ, яке щойно розпочалося. Працював майстром, старшим інженером технічного нагляду.

Після реорганізації дирекції будівництва в Мінське управління магістральних газопроводів М. П. Мочернюк став працювати начальником аварійно-ремонтної служби у м. Кобрі Брестської області, головним інженером районного управління (м. Вільнюс), начальником районного управління (м. Барановичі Брестської області), начальником районного управління магістральних газопроводів (м. Слонім Гродненської області).

У 1973 р. Мінське управління магістральних газопроводів було реорганізоване у промислове об'єднання «Західтрансгаз» зі сферою діяльності на теренах Білорусі, Литви, Латвії, Калінінградської області (Росія). А через два роки М. П. Мочернюка призначають заступником його генерального директора. З 1977 р. він — головний інженер, перший заступник генерального директора «Західтрансгазу».

У 1990 р. Микола Петрович стажувався в італійській фірмі «СНАМ».

У 1992 р. об'єднання реорганізували у підприємство «Белтрансгаз». Кабінет Міністрів Білорусі призначив Миколу Петровича його генеральним директором. На цій посаді він працював до 1998 р. з виходом на пенсію.

А з початком будівництва газової магістралі Ямал — Європа керівництво ВАТ «Газпром» запропонувало М. П. Мочернюку очолити представництво «Газпрому» у Білорусі. На цій посаді він працював до 2002 р., а через три роки переїхав на постійне місце проживання до Києва.

За свій довгий трудовий шлях Микола Петрович брав участь у будівництві та експлуатації газопроводів Дашава — Мінськ, Мінськ — Вільнюс — Рига, Торжок — Мінськ — Івацевичі — Долина, Смоленськ — Могильов — Гомель — Мозир та багатьох інших, у газифікації Білорусі, Литви, Латвії, Калінінградської області, в будівництві та експлуатації підземних сховищ природного газу в Осиповичах, Прибузькому (Білорусь).

Він автор 5 винаходів, десяти публікацій у галузевих виданнях.

М. П. Мочернюк нагороджений орденом «Знак пошани», медаллю «За сумлінну працю», Почесною грамотою Президії Верховної Ради Білорусі. Він ветеран праці газової промисловості, має золоту відзнаку Міністерства будівництва Польщі за спорудження газопровода Кобрін — Брест — Варшава, срібну та бронзову медалі ВДНГ СРСР.

Своїм професійним становленням Микола Петрович завдячує рідній політехніці. З теплотою і вдячністю згадує він його викладачів: декана Г. Д. Савенкова, заступника декана Е. М. Тирмана, професорів М. С. Комарова, Грінєнка, доцентів І. Г. Узумова, А. Я. Тирман, старших викладачів С. С. Шимбровського, С. О. Преображенського та ін.

Кожні п'ять років випускники університету зі спеціальності «Машини та обладнання нафтових і газових промислів» (групи НО-1, НО-2) зустрічаються у Львові.

Вийшовши на пенсію, Микола Петрович отримав змогу віддатися своїм захопленням — читанню історичної літератури, слуханню музики, полюванню.

Все життя його опорою була сім'я. Разом з дружиною Валентиною Іванівною виховали сина Олександра, який закінчив Івано-Франківський інститут нафти і газу.

«Людські якості, які я вважаю головними, — професіоналізм, відповідальність, справедливість, духовність, любов до Батьківщини», — каже Микола Петрович.

МЕЛЬНИК Леонід Іванович

Випускник інженерно-будівельного факультету (1980 р.)

Директор «МН «Дружба»
ВАТ «Укртранснафта»

Кандидат економічних наук

Народився 1 серпня 1958 р. у с. Хотинь Соснівського району Рівненської області в родині службовця Івана Адамовича та медсестри Марії Семенівни.

Після закінчення середньої школи разом з друзями вирішив вступати на інженерно-будівельний факультет Львівського політехнічного інституту, оскільки мав здібності до точних наук і мріяв зводити будинки.

Здобувши вищу освіту, Леонід Іванович почав працювати у м. Перемишляни Львівської області. У цьому місті він пройшов нелегкий трудовий шлях від майстра-будівельника до голови об'єднання «Райагробуд».

Зважаючи на високий професіоналізм, сумлінне ставлення до своїх обов'язків і неабиякі організаторські здібності у 1998 р. Л. І. Мельника призначають на високу державну посаду — першого заступника голови Перемишлянської райдержадміністрації. Згодом він очолює РДА, а через деякий час стає заступником голови Львівської обласної державної адміністрації з питань ПЕК та ЖКГ. До жовтня 2004 р. Леонід Іванович обіймав посаду першого заступника голови Львівської облдержадміністрації.

Нині Л. І. Мельник працює директором «МН «Дружба» ВАТ «Укртранснафта». У 2006 р. його вдруге обрали депутатом Львівської обласної ради. Цього ж року Леоніда Івановича за особистий внесок у забезпечення соціально-

економічного розвитку області нагородили грамотою Кабінету Міністрів України.

Виробничу та державну діяльність Леонід Іванович завжди вдало поєднував із науковою роботою. В жовтні 2007 р. у рідному університеті він захистив кандидатську дисертацію «Управління інноваційними процесами машинобудівних підприємств».

У всіх своїх творчих починаннях Л. І. Мельник вбачає фундаментальну, основоположну роль рідного закладу — Львівської політехніки, з яким він постійно підтримував і підтримує зв'язок. Часто згадує Леонід Іванович незабутні студентські роки — життя в гуртожитку, друзів, перше кохання.

Леонід Іванович полюбляє туризм. Риболовля й полювання стали захопленням на все життя.

Зі своєю майбутньою дружиною Леонід Іванович познайомився, ще будучи студентом Львівської політехніки. Не діджавшись закінчення навчання, вони одружилися. Разом виховали двох дітей — сина Ростислава та доньку Оксану, які нині здобувають другу економічну освіту в ІНЕМ. Підрастають на втіху дідуся та бабусі і два онуки.

У Леоніда Івановича добре склався і трудовий шлях, і особисте життя. Проте він не вважає це дарунком долі, адже життєве кредо Л. І. Мельника — *щоб досягти чогось у житті, потрібно дуже багато і важко працювати.*

Зліва направо: Андрій Садовий, Петро Олійник, Юрій Бойко та Леонід Мельник під час ділової зустрічі. м. Львів, 2007 р.

На відпочинку. Гонконг, 2006 р.

МОРОЗ Володимир Михайлович

Випускник
механіко-технологічного
факультету (1972 р.)

Перший заступник генерального
директора — директор з питань
технічної політики та капітального
будівництва Українського державного
підприємства поштового зв'язку
«Укрпошта» (1999–2006 рр.)
Кандидат технічних наук, доктор
філософії в технічних науках, доцент

Народився 23 лютого 1947 р. у с. Гранівка Радивилівського району Рівненської області. Упродовж 1961–1965 рр. навчався в Рівненському текстильному технікумі, який закінчив з відзнакою. Працював слюсарем, помічником майстра Рівненського льонокомбінату, начальником ремонтно-механічного цеху Рівненської фабрики нетканих матеріалів.

У 1972 р. Володимир Михайлович з відзнакою закінчив Львівський політехнічний інститут за спеціальністю «Технологія машинобудування, металорізальні верстати та інструменти», за фахом — інженер-механік.

Упродовж 1975–1991 рр. обіймав посади старшого викладача, доцента Українського інституту інженерів водного господарства. Захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук — «Різновиди процесів вібраційно-відцентрової обробки та обладнання для їх здійснення».

В. М. Мороз є автором та співавтором 145 наукових праць.

Переломним у трудовій біографії Володимира Михайловича став 1991 рік. Його вперше обрали на високу адміністративну посаду — першого заступника голови Рівненського міськвиконкому. Через два роки жителі м. Рівного виявили В. М. Морозу високу довіру — обрали міським головою. На цій посаді він працював протягом 1993–1998 рр.

Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня та знаком «Відмінник освіти України».

У 1997–1998 рр. Володимир Михайлович був президентом Асоціації міст України.

У 1998 р. Володимир Михайлович переходить на роботу в Адміністрацію Президента України. Хоч він працював тут недовго, але все ж зробив свій вагомий внесок для вдосконалення законодавчої бази України. Був членом Державної комісії з проведення в Україні адміністративної реформи.

Протягом 1999–2006 рр. Володимир Михайлович обіймав посаду першого заступника генерального директора — директора з питань технічної політики та капітального будівництва Українського державного підприємства поштового зв'язку «Укрпошта», де зарекомендував себе як відповідальний керівник, що користується повагою серед зв'язківців. Нагороджений нагрудним знаком «Почесний зв'язківець України» Держкомзв'язку України. Він завжди аргументовано відстоював свою позицію, мав вплив на прийняття рішень, значну увагу приділяв розробці Закону України «Про поштовий зв'язок».

За вагомі трудові здобутки, забезпечення високого рівня обслуговування населення послугами зв'язку у листопаді 2002 р. В. М. Мороз був нагороджений орденом «За заслуги» II ступеня.

Протягом 2007–2008 рр. Володимир Михайлович працював помічником-консультантом народного депутата України.

Вийшовши на заслужений відпочинок, В. М. Мороз продовжує свою трудову діяльність у Профспілковій організації атестованих працівників органів внутрішніх справ України.

Відкриття вузла поштового зв'язку після реконструкції в м. Славутич з міським головою В. П. Удовиченком

Вручення Головою Держкомзв'язку М. В. Гончарем відзнаки «Почесний зв'язківець України»

МОРОЗ Петро Васильович

Випускник механічного
факультету (1977 р.)

Голова правління Державного
акціонерного товариства
«Укрспецтрансгаз»

Народився 24 квітня 1954 р. у мальовничому куточку Волині — с. Хопнів Ківерцівського району в родині Василя Спиридоновича та Євгенії Миколаївни.

Щедра Волинська земля нагородила його неабиякими здібностями, але найголовніша риса його вдачі — працелюбність, бо без неї навіть найбільший талант нічого не вартий.

Тож Петро Васильович, які б посади не обіймав, завжди пам'ятав, що саме праця є основою життєвого успіху.

Свій трудовий шлях він розпочав після закінчення Львівського політехнічного інституту у 1977 р. викладачем МПТУ № 9 у м. Володимирець Рівненської області.

Через рік життєві дороги привели його на Івано-Франківщину. У цьому не менш мальовничому, ніж рідна Волинь, краї Петро Васильович працював спочатку механіком на заводі залізобетонних виробів тресту «Прикарпатлісбуд» у м. Долина, а потім одинадцять років обіймав посади старшого інженера сектору нагляду та голови профспілкового комітету Долинського газопереробного заводу, де проявив себе творчим працівником з притаманним йому почуттям нового. Де б не працював, він завжди прагнув до прийняття неординарних рішень.

З 1993 р. П. В. Мороз очолює державне акціонерне товариство «Укрспецтрансгаз». На цій відповідальній посаді Петро Васильович ще більше розвинув свої здібності вмілого керівника і організатора, вимогливого до себе та підлеглих. Основа стилю його керівництва —

оцінити думку кожного працівника, передати йому свій досвід і підтримати молодих спеціалістів.

За сумлінну, творчу працю, високий професіоналізм П. В. Мороз нагороджений низкою заслужених відзнак: орденами «За трудові досягнення» IV ступеня, Святого архістратига Михаїла, Святого рівноапостольного князя Володимира Великого III ступеня, Почесними грамотами Кабінету Міністрів та Верховної Ради України, а також Почесною відзнакою НАК «Нафтогаз України» II та I ступеня та Почесною грамотою НАК «Нафтогаз України».

Петро Васильович ніколи не стояв осторонь і від громадського життя краю, в якому живе й працює. Він двічі (1998–2002 і 2002–2006 рр.) обирався депутатом районної ради.

Вдало склалося й особисте життя П. В. Мороза. Разом з дружиною вони виховали двох дітей — сина та доньку, які пішли шляхом батька — закінчили Львівську політехніку.

Вручення нагороди «Кращому платнику податків України 2006»

Форум зрідженого газу '98, Варшава

НІКОЛАЙЧУК Василь Хомович

Випускник геодезичного
факультету (1975 р.)

Перший заступник генерального
директора, головний інженер
Федерального державного унітарного
підприємства «Західно-Сибірське
аерогеодезичне підприємство»

*Почесний геодезист
Російської Федерації*

Народився 4 січня 1954 р. у с. Круголець Шумського району Тернопільської області в родині завідувача складом Хоми Онуфрійовича (світлої пам'яті) та продавця Марії Гнатівни. У сім'ї було четверо дітей. Батько рано помер, тому вся турбота про виховання дітей лягла на плечі матері. Нелегко їй було, проте всі брати і сестри Василя Хомовича, як і він сам, отримали вищу освіту (сестра — випускниця факультету автоматики Львівської політехніки).

У 1970 р. В. Х. Ніколайчук закінчив Шумську середню школу на Тернопільщині. Ще будучи учнем молодших і старших класів, Василь брав участь у багатьох гуртках, туристичних походах, ріс працелюбним хлопцем. Його улюбленим предметом була фізика, яку Василь знав досконало, за що вдячний класному керівнику Поліні Матвіївні Горбонос, учителю Йосипу Демидовичу Буриху.

Здобувши середню освіту, В. Х. Ніколайчук вступив до Львівського політехнічного інституту. Майбутню професію обрав випадково, спонтанно. Просто студенти-старшокурсники порадили абітурієнту подати документи на геодезичний факультет. Нині ж Василь Хомович дуже вдячний тому випадку, що допоміг йому знайти цікаву роботу.

Кращий професорсько-викладацький склад (зокрема Верховоломов, Буткевич, Мещеряков, Островський) протягом п'яти років навчав обраній професії астрономо-геодезиста, і за це їм низький уклін.

Безтурботне студентське життя пролетіло як мить. І нині В. Х. Ніколайчук з ностальгією згадує далекі сімдесяті роки, зокрема одинадцятий, а потім дев'ятий гуртожиток, дискотеки на вулиці Чистій, стадіон «Маракана», вул. Миру, 12, де розміщувався головний корпус рідного вузу — все це старий добрий Львів, який зібрав молодь на час навчання.

А ще назавжди залишилася в пам'яті Василя Хомовича щорічна навчальна практика у с. Бережанах на Тернопільщині. Після другого курсу йому пощастило брати участь із групою студентів у науковій роботі зі спостереження вертикальної рефракції на Білому морі в районі м. Кандалакша. А виробнича практика на острові Сахалін у Далекосхідному АГП м. Хабаровська (1974 р.) дозволила Василю Хомовичу вперше пізнати справжнє виробництво.

Свою трудову діяльність В. Х. Ніколайчук розпочав за направленням на Підприємстві № 12 м. Ташкента, звідки його відрядили у м. Душанбе, в Експедицію № 228. Працював інженером зі створення топографічних карт, займався вивченням руху земної кори геодезичними методами в сейсмоактивних районах Середньої Азії. Незабутнє враження залишили роботи на Усойському завалі, де протягом двох сезонів доводилося вивчати динаміку руху, стабільності завалу.

У 1979 р. Василя Хомовича призначили начальником польової партії, через рік — начальником експедиції № 228, а ще через рік — директором новоствореного підприємства № 23 ГУГК СРСР у м. Душанбе.

З початком таджицьких подій у 1986 р. він змушений був переїхати до м. Нижньовартовська Тюменської області. Працював головним інженером експедиції № 170. Це підприємство забезпечувало нафтогазовий комплекс топографо-геодезичними матеріалами для облаштування та експлуатації родовища.

У 1991 р. Василя Хомовича запросили обійняти посаду головного інженера «Західно-Сибірського аерогеодезичного підприємства», що розміщувалося в Тюмені. В цьому місті В. Х. Ніколайчук живе і працює й нині, воно вже стало його рідним. «Західно-Сибірське аерогеодезичне підприємство» — провідне, одне із найбільших у Росії. Головний інженер В. Х. Ніколайчук дбає і постійно дбає про технічне переозброєння виробництва, впровадження нових технологій, що дає можливість забезпечувати нафтогазовий комплекс матеріалами.

Дружина Василя Хомовича Тамара Сергіївна теж геодезист. Позналилися вони під час роботи в Душанбе. Там народилося їх двоє дітей — Крістіна та Олексій. Молодший син Сергій побачив світ уже в Нижньовартовську. Нині в дідуся з бабусею вже підрастають онуки.

У вільний час, якого, на жаль, так мало, В. Х. Ніколайчук любить рибалити, зокрема і взимку, працювати на дачі, а ще збирати в лісі гриби.

Все своє свідоме життя Василь Хомович віддав роботі й сім'ї. І якби його запитали, з чого б він почав жити, В. Х. Ніколайчук відповів би: «З Львівської політехніки».

НОЦЕК Микола Лаврентійович

Випускник
хіміко-технологічного
факультету (1953 р.)

Генеральний директор
Державного виробничого
об'єднання «Укрнафтахімпром»,
заступник голови Державного
комітету з хімічної, нафтохімічної
промисловості та медвиробів України

Перший віце-президент Державної
компанії «Укрнафтохімпром» (до 1992 р.)

Народився 6 травня 1930 р. у с. Вельбівно Острозького району на Рівненщині в сім'ї Лаврентія Ларіоновича та Варвари Онисимівни. У 1944 р., після звільнення області від німецько-фашистських загарбників родина Ноцеків переїхала до м. Острог, де Микола у 1948 р. закінчив середню школу і вступив на хіміко-технологічний факультет Львівського політехнічного інституту.

Після закінчення вузу його направили на роботу на Новоуфимський нафтопереробний завод (м. Уфа, Башкирія), де він пройшов шлях від оператора до начальника цеху. Брав участь у будівництві, пуску та освоєнні виробництва з переробки нафти та газу.

У 1964 р. Микола Лаврентійович був переведений на Надвірнянський нафтопереробний завод, який він протягом п'яти років очолював. За цей час тут було збудовано нові та реконструйовано діючі цехи. В результаті — завод став сучасним підприємством Прикарпаття.

У 1969 р. М. Л. Ноцека призначили директором Херсонського нафтопереробного заводу, який також вимагав реконструкції, будівництва та освоєння нових виробництв, але згодом перетворився на потужне підприємство Півдня України.

З 1973 р. Микола Лаврентійович працює в Києві. Спочатку обіймав посаду першого заступника начальника Головного управління з нафтопереробної та нафтохімічної промисловості Української РСР. До складу Головнафтохімпрому тоді входило 32 підприємства з переробки нафти та газу потужністю 62 млн. тонн нафти за рік, заводи з виробництва шин, гумотехнічних виробів, азбесту, технічного вуглецю, гумового взуття тощо.

У той час з ініціативи М. Л. Ноцека був збудований Острозький шиноремонтний завод. І найголовніше — в рідному місті Миколи Лаврентійовича звели низку багатопверхових будинків, обладнали міську каналізацію, водовід, очисні споруди тощо. Для забезпечення міста та промислових об'єктів газом протягом 1986–1988 рр. спорудили газопровід Рівне — Острог. Заслуга в цьому і М. Л. Ноцека, адже куди б не закидала його доля, він завжди був думками з цим невеликим, але чудовим та милим його серцю містом. У вересні 2000 р. Миколу Лаврентійовича обрали почесним громадянином м. Острога.

У зв'язку зі структурними змінами в промисловості було ліквідовано Головнафтохімпром. М. Л. Ноцека обирають генеральним директором державного виробничого об'єднання, заступником голови державного комітету з хімічної, нафтохімічної промисловості та медвиробів України. Він був першим віце-президентом компанії «Укрнафтохім» аж до виходу на пенсію у 1992 р.

Загальний трудовий стаж М. Л. Ноцека у нафтопереробній та нафтохімічній промисловості становить 45 років. Він зробив вагомий внесок у розвиток галузі. Йому належить близько 40 наукових праць, авторських свідоцтв і винаходів, присвячених новим технологіям, приладам та оптимізації технологічних процесів.

За заслуги в розвитку нафтопереробної та нафтохімічної промисловості України Микола Лаврентійович був двічі нагороджений орденом Трудового Червоного прапора, грамотою Президії Верховної Ради УРСР, медалями «За доблесну працю», «Ветеран праці» та ін. Його обрано членом-кореспондентом ГНАУ.

Щасливо склалося й особисте життя Миколи Лаврентійовича. Разом зі своєю дружиною Ларисою Сергіївною (світлої пам'яті) вони прожили 50 років. Виховали чудового сина Сергія, який нині працює директором приватного підприємства. Підрастають у дідуся двоє онуків, яким він передає нині свою життєву мудрість, а ще рибалить та займається мисливством.

Микола Лаврентійович у колі сім'ї

ОМЕЛЯНОВСЬКИЙ Петро Йосипович

Випускник
геодезичного
факультету (1985 р.)

Генеральний директор
ВАТ «Західенерго»

Заслужений енергетик України

Народився 23 січня 1963 року в с. Добротвір Кам'янка-Бузького району Львівської області. Його батько Йосип Петрович працював слюсарем по ремонту турбінного обладнання місцевої ТЕС, мати Надія Петрівна завідувала магазином «Універмаг», тому розуміння роботи на теплоелектростанції заклалося у Петра Омеляновського з ранніх літ.

Захоплення географією та подорожами привело випускника середньої школи до вступу у 1980 р. на геодезичний факультет Львівського політехнічного інституту. Навчатися було цікаво, культурна програма у Львові для студентства завжди вражала різноманітністю, ось чому кожен, хто наполегливо навчався у Львівській політехніці, відчував потужне піднесення і гармонійний розвиток у власному житті.

Петро Йосипович дуже вдячний тим викладачам, які відіграли провідну роль у професійному становленні майбутніх фахівців та виборі того життєвого шляху, на початку якого стояв рідний інститут. В першу чергу щирі слова подяки заслуговують декан геодезичного факультету тих років М. І. Кравцов та його заступник П. М. Зозуляк, викладачі М. І. Гудз, Ф. Д. Заблоцький, Я. М. Костецька, П. І. Коваль, Ю. П. Дейнека та інші, хто досить вправно, системно й відповідально навчали студентів основ технічних і гуманітарних наук.

Після закінчення навчання з жовтня 1985 р. працював на Добротвірській ТЕС на посадах інженера, старшого інженера відділу капітального будівництва, старшого інженера з комплектації обладнання і матеріалів, начальника відділу обладнання, заступника директора з капітального будівництва. Директором ВАТ «Добротвірська ТЕС-2» став у жовтні 1998 р. і працював на цій посаді до жовтня 2000 р.

У 1993 р. П. Й. Омеляновський заочно закінчив Харківський інженерно-педагогічний інститут і отримав кваліфікацію інженера-теплоенергетика. В 1999 р. закінчив магістратуру Міжрегіональної академії управління персоналом (м. Київ) за спеціальністю «Менеджмент у виробничій сфері», спеціалізація «Економіка та управління бізнесом».

У жовтні 2000 р. був призначений на посаду голови правління ВАТ «Західенерго». У серпні 2004 р. Петро Йосипович став начальником Управління оперативної діяльності станцій Департаменту з виробництва Національної акціонерної компанії «Енергетична Компанія України». З жовтня 2005 р. — виконуючий обов'язки

першого віце-президента НАК «Енергетична Компанія України», а з грудня 2005 р. до серпня 2006 р. — президент цієї компанії.

На даний час П. Й. Омеляновський — генеральний директор відкритого акціонерного товариства «Західенерго». За обсягами виробництва електроенергії ВАТ «Західенерго» займає провідне місце серед теплових енергогенеруючих компаній України.

З 1 липня 2002 р. Бурштинська ТЕС, одна з трьох теплових електростанцій, що входять до складу Товариства, працює від'єднано від загальної енергосистеми України, паралельно і під контролем UCSTE — європейського координатора передачі електроенергії, забезпечуючи енергопостачання трьох областей Західної України (Закарпатської — повністю, Івано-Франківської та Львівської — частково); займається виробництвом електроенергії на експорт. Лінії електропередач з'єднують ВАТ «Західенерго» з Угорщиною, Словаччиною, Румунією та Польщею. Модернізується обладнання Добротвірської ТЕС — електростанції з 50-річною традицією виробництва електроенергії, стабільно працює Ладизинська ТЕС. Свій внесок у розвиток енергетичної системи України зробив і Петро Йосипович Омеляновський.

Указом президента України за вагомі досягнення у реформуванні національної економіки, розвитку вітчизняної промисловості, підприємництва та ринкової інфраструктури П. Й. Омеляновському у 2005 р. присвоєно звання «Заслужений енергетик України».

Група ПГ-21 на практиці у м. Березани

ОНИСЬКІВ Богдан Зіновійович

Випускник інженерно-будівельного факультету (1973 р.)

Перший заступник
Івано-Франківського
міського голови (до 2006 р.)

*Лауреат Державної премії України
в галузі будівництва та архітектури
в 2002 році*

Народився 1 липня 1951 р. на Львівщині в селянській родині Зіновія Миколайовича (світлої пам'яті) та Стефанії Дем'янівни.

У 1962 р. батьки розпочали зводити власний будинок. Тож, спостерігаючи за роботою будівельників, Богдану і самому захотілося освоїти цю професію. А ще упродовж 60–80-х років на кафедрі будівельних конструкцій Львівського політехнічного інституту викладав його рідний дядько — Богдан Миколайович.

Тому після закінчення школи Богдан вступив на інженерно-будівельний факультет Львівської політехніки.

Свій трудовий шлях він розпочав на посаді майстра на будівництві Жидачівського картонно-целюлозного комбінату. Згодом — працював на керівних посадах на будовах хімічної промисловості, житла і соціальної інфраструктури в м. Новий Розділ Львівської області.

У 1979 р. за сімейними обставинами Богдан Зіновійович переїхав до м. Івано-Франківська, що стало для нього рідним. Тут він реалізував себе як особистість.

Упродовж семи років працював на Івано-Франківському домобудівному комбінаті, що займався зведенням житлових будинків та споруд соціальної сфери. Пройшов шлях від начальника виробничого відділу до головного інженера.

У 1986 р. Богдан Зіновійович переходить на роботу до управління капітального будівництва Івано-Франківського облвиконкому, де також обіймає посаду головного інженера.

1990 рік став переломним у професійній діяльності Б. З. Ониськіва. Сесія Івано-Франківської міської ради затвердила його першим заступником міського голови. Цю відповідальну, нелегку посаду він обіймав протягом 16 років, аж поки не вийшов у 2006 р. на пенсію за станом здоров'я.

Богдан Зіновійович пишається тим, що закінчив престижний, всесвітньо відомий навчальний заклад — Львівську політехніку. І всім своїм життям довів, що він є його гідним випускником. Адже пройшов трудовий шлях від майстра будівельної дільниці до першого заступника міського голови.

У 2002 р. за вдале проведення реконструкції та благоустрою м. Івано-Франківська Богдан Зіновійович був

удостоєний звання лауреата Державної премії України в галузі будівництва та архітектури.

Не стояв Б. З. Ониськів осторонь і від громадсько-політичної діяльності. Упродовж багатьох років він є членом Народного руху України.

У м. Івано-Франківську працюють дуже багато колег і друзів Богдана Зіновійовича, які теж закінчували в різні роки Львівську політехніку. Тож він часто з ними спілкується, з приємністю згадують щасливі роки, проведені в стінах цього інституту. А за час своєї трудової діяльності Б. З. Ониськів часто звертався до викладачів Львівської політехніки за консультаціями, порадами, а то й тісно співпрацював з ними, вирішуючи окремі проблеми в м. Івано-Франківську.

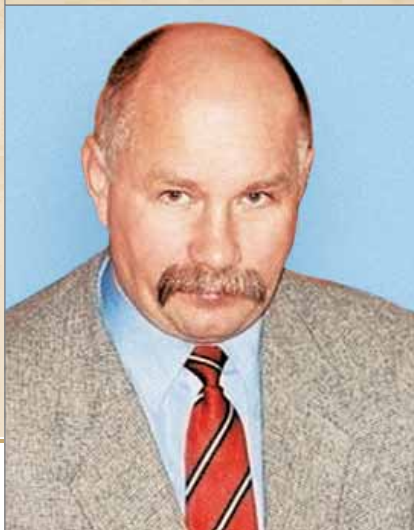
Щасливо склалося в Богдана Зіновійовича й особисте життя. Разом з дружиною Любов'ю Степанівною (інженером-програмістом за фахом) виростили двох синів — Ярослава та Андрія, які працюють лікарями-стоматологами.

Своє життєве кредо Б. З. Ониськів обрав ще в дитинстві, успадкувавши його від своїх батьків, — *протягом свідомого життя людина повинна звести будинок, виростити дітей і посадити сад.*

Б. З. Ониськів разом із сім'єю

ОНИЩАК Петро Іванович

Випускник механічного
факультету (1990 р.)

Голова правління
ВАТ «Завод «Львівсільмаш»

Народився 16 серпня 1959 р. у с. Озерна Зборівського району Тернопільської області в робітничій родині Івана Андрійовича та Юлії Сидорівни.

Понад тридцять років, з 1977 р., Петро Іванович працює на одному підприємстві, що нині називається ВАТ «Завод «Львівсільмаш». Починав свою трудову діяльність слюсарем механо-складальних робіт складального цеху. Упродовж 1978–1980 рр. служив у лавах Радянської армії.

Демобілізувавшись, повернувся на рідний завод, де працював інженером-технологом. У 1990 р. закінчив Львівський політехнічний інститут за спеціальністю «інженер-механік».

У травні 1994 р. П. І. Онищак обрали головою профкому ВО «Львівхімсільгоспмаш». На цій посаді Петро Іванович працював протягом чотирьох років.

У лютому 1998 р. його призначили заступником директора із соціальних питань, кадрів та побуту цього ж підприємства, а через рік він обійняв посаду начальника філіалу «Хімсільмашу».

З цього часу завдяки своїм професійним та особистим якостям Петро Іванович швидко піднімається кар'єрними сходами. У 2000 р. його призначають директором ДП «Ряснесільмаш», де він пропрацював шість років. У жовні 2006 р. став першим заступником голови

правління ВАТ «Завод «Львівсільмаш», а в червні наступного року його призначили головою правління відкритого акціонерного товариства.

Очолюване П. І. Онищаком підприємство спеціалізується на випуску машин для хімічного захисту рослин та внесення в ґрунт рідких мінеральних добрив. Його продукція широко відома як в Україні, так і в країнах СНД. Це обприскувачі штангові й вентиляторні, ґрунтообробна техніка, машини для картоплярства, кормозбиральна техніка, запасні частини для машин власного виробництва.

ВАТ «Завод «Львівсільмаш» співпрацює із закордонними фірмами, систематично бере участь у міжнародних, галузевих виставках сільськогосподарської техніки. Експортує свою продукцію в Білорусь, Молдову, Росію, Казахстан, підтримує ділові стосунки з Італією та Німеччиною. Проте керівник «Львівсільмашу» П. І. Онищак вважає, що не потрібно зупинятися на досягнутому, і робить все можливе для того, щоб досягти ще вищого рівня розвитку підприємства. Коли виникають на заводі певні проблеми, для усунення їх Петро Іванович консультується в кращих спеціалістів рідного навчального закладу, користується також науковими розробками Львівської політехніки.

Ще будучи студентом, П. І. Онищак дуже високо цінував співробітників інституту, зокрема викладача нарисної геометрії М. Д. Дмитраха. Особливо подобалося Петру Івановичу вивчати такі предмети, як геометрія, опір матеріалів.

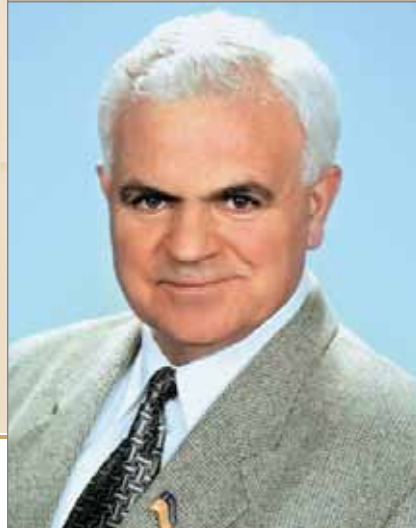
У свій час будівельний факультет Львівського політехнічного інституту закінчив рідний дядько Петра Івановича.

Свою виробничу діяльність Петро Онищак завжди поєднував із громадською. Він є патріотом своєї держави, був учасником ланцюга «Львів — Київ» у 1991 р.

Оприскувач причепний штанговий

ПАВЛІСЬКИЙ Василь Михайлович

Випускник
механіко-машинобудівного
факультету (1968 р.)

Директор Відокремленого
структурного підрозділу
Національного аграрного
університету «Бережанський
агротехнічний інститут»
*Доктор технічних наук, професор,
заслужений машинобудівник України,
почесний працівник фізичної культури
і спорту України*

Народився 26 травня 1941 р. у с. Угринів Івано-Франківського району Івано-Франківської області в селянській родині Михайла Васильовича та Марії Дмитрівни.

Ще в шкільні роки Василь Павліський цікавився технікою, зокрема мав підвищений інтерес до конструкцій і процесів роботи двигунів внутрішнього згорання, що й вплинуло на його подальший вибір професії (у 1963 р. вступив на механіко-машинобудівний факультет за спеціальністю «Автомобільний транспорт» Львівського політехнічного інституту), а згодом і на напрямок наукової діяльності. Василь Михайлович є автором впроваджених винаходів, що стосуються зносостійких чавунів, способів і пристроїв пуску двигунів внутрішнього згорання, конструкцій об'ємних насосів, фільтрів, центрифуг.

Здобувши вищу освіту (в 1968 р.), В. М. Павліський працював інженером автобази Головпромбуду, а згодом — викладачем автотранспортного технікуму в м. Івано-Франківську.

У 1973 р. Василь Михайлович вступив до аспірантури Московського науково-дослідного автомобільного й автомоторного інституту (НАМІ), де також працював науковим співробітником. У 1978 р. захистив кандидатську дисертацію, після чого упродовж одинадцяти років обіймав посаду начальника науково-дослідного відділу ВО «Київтрактородеталь» (м. Київ). За вагомий внесок в удосконалення конструкції автотракторних двигунів у 1985 р. В. М. Павліському було присвоєно звання «Заслужений машинобудівник України». У 2000 р. Василь Михайлович захистив докторську дисертацію.

Протягом 1989–1992 рр. В. М. Павліський працював доцентом Тернопільського педагогічного інституту, а в 1992 р. очолив Бережанський агротехнічний коледж механізації та електрифікації сільського господарства. У 1997 р. цей навчальний заклад було включено до структури Національного аграрного університету, а в 2000 р. — на базі коледжу був створений агротехнічний інститут. В. М. Павліський очолює цей навчальний заклад і нині.

Василь Михайлович є автором 130 наукових праць. Зокрема 60 винаходів, 3 монографій, 3 навчальних посібників. Бачення перспектив розвитку зумовили його інте-

рес до використання в умовах України поновлюваних джерел енергії, самозабезпечення потреб аграрного виробництва в біопаливі. Розширюються міжнародні зв'язки з науковими і навчальними закладами Австрії, Данії, Італії, Німеччини, Польщі, Угорщини, Швейцарії, Франції, США, Канади й Англії.

Наукову, педагогічну та організаційну діяльність В. М. Павліський поєднує з активною громадською роботою. Він неодноразово обирався депутатом районної та обласної рад. В обласній раді очолював комісію з національного й духовного відродження, культури та мистецтва.

За високі результати діяльності В. М. Павліський нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня, відзнакою «Відмінник освіти України», Міжнародною нагородою Сократа, Почесною нагородою «Свята Софія», медаллю «Незалежність України» Міжнародного академічного рейтингу «Золота фортуна», трудовою відзнакою Міністерства аграрної політики України «Знак пошани», дипломом всеукраїнського конкурсу «Суспільне визнання» 2006 р.

З Національним університетом «Львівська політехніка» Василь Михайлович підтримує нерозривні зв'язки. Ще в студентські роки його вражав високий рівень наукових розробок факультету, а також фахова ерудиція молодих викладачів та аспірантів. Інтерес до наукового пошуку сформувався у В. М. Павліського під впливом кандидата технічних наук М. М. Нікітіна, керівника дипломного проекту В. М. Голубця. Фаховий світогляд студентів факультету формували такі відомі вчені, як професори Р. А. Акопян, Б. Б. Генбом, доценти Ю. І. Дробот, Є. К. Вільковський та інші.

Характерними рисами Василя Михайловича як науковця й організатора навчально-виховного процесу є цілеспрямованість та наполегливість у досягненні мети, а життєвим кредо — «*Нам будувати незалежну й багату Україну!*».

В. М. Павліський одружений. Дружина — Марія Іванівна — очолює відділ міжнародних зв'язків інституту. Донька Оксана успадкувала кращі риси своїх батьків, закінчила магістратуру Вищої школи техніки й економіки м. Візельбург (Австрія) і нині є докторантом Віденського університету.

ПАНАС Мирон Іванович

Випускник геодезичного
факультету (1970 р.)

Директор Курського філіалу
Південного аерогеодезичного
підприємства

*Почесний геодезист,
відмінник геодезії і картографії*

Народився 12 червня 1946 р. у с. Вигода Долинського району Івано-Франківської області в робітничій родині Івана Лазаровича та Юстини Антонівни.

Якось спостерігаючи за рідними горами і полонинами з висоти пташиного польоту, Мирон вирішив, що, як це не дивно, а цей величезний зелений простір можна позначити на папері в певному масштабі. І захотілося йому займатися цією справою усе життя. Тому й вступив у 1965 р. на геодезичний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1970 р.

Здобувши вищу освіту, Мирон Іванович отримав направлення на роботу в просторий незвіданий, але разом з тим і складний своєю суворістю край — в Сибір, зокрема м. Іркутськ. Свій трудовий шлях почав інженером-аерофотогеодезистом в експедиції, яка розташувалася в м. Тайшет Іркутської області. Згодом М. І. Панас очолив топографо-геодезичну партію, яка виконувала польові роботи в Красноярському краї, Якутії, Хакасії та Туві. Таким чином Мирон Іванович, виконуючи роботи по картографуванню, пройшов з геодезичними приладами берегами Північного Льодовитого океану, Саянами і Камчаткою.

У 1979 р. Мирона Івановича перевели на посаду начальника партії топографо-геодезичної експедиції, що в м. Курськ. Згодом він працював тут головним інженером, начальником експедиції. Нині очолює Курський філіал Південного аерогеодезичного підприємства.

Уся трудова діяльність Мирона Івановича присвячена виробництву топографо-геодезичних та картографічних робіт. Він — почесний геодезист, відмінник геодезії і картографії. У 2003 р. М. І. Панаса нагородили медаллю «За заслуги у проведенні Всеросійського перепису населення».

Своїм виробничим досягненням Мирон Іванович завдячує хорошою теоретичною і практичною підготовкою, яку він отримав, навчаючись у Львівському політехнічному інституті. Особливо вдячний він за науку викладачам Б. С. Пузанову та А. Л. Островському. Найбільш приємні спогади про Львівську політехніку пов'язані в колишнього студента з дуже добре організованою щорічною практикою, що проходила на навчальному полігоні у м. Судова Вишня Львівської області. На жаль, нині у Мирона Івано-

вича зв'язок з університетом практично перервався, про що він дуже шкодує, але відстань і роки неблаганні.

Проте у Львівській політехніці навчається зараз його племінник. Мирон Іванович вбачає в цьому свій вплив.

Дружина його, Анна Олексіївна, інженер-астрономо-геодезист, працює інженером із планування топографо-геодезичних і картографічних робіт.

У вільний від роботи час Мирон Іванович любить ходити на «тихе полювання», тобто збирати гриби, а ще вирішувати всілякі головоломки та кросворди, ну і, як усі чоловіки, слідкувати за футбольними подіями. Уже давно стало правилом — щороку відвідувати рідний карпатський край.

Навчальна практика в м. Судова Вишня

ПАНАСОВСЬКИЙ Олег Григорович

Випускник енергетичного
факультету (1969 р.)

Народний депутат України
V скликання, член аналітичної групи
з питань енергетичної безпеки
України при РНБОУ,
член колегії Міністерства України

*Академік Академії інженерних наук
України, почесний енергетик СРСР,
заслужений енергетик УРСР,
заслужений енергетик СНД*

Народився 8 травня 1940 р. у м. Єнакієво Донецької області. Свою трудову діяльність Олег Григорович розпочав у 1958 р. токарем Горлівського машинобудівного заводу ім. Кірова на Донеччині. Через рік працював гірником очисного забою шахти «Вуглегірська-Західна» тресту «Орджонікідзевугілля».

Упродовж 1959–1962 рр. О. Г. Панасовський проходив службу в лавах Радянської армії.

Демобілізувавшись, повернувся в рідне місто і знову влаштувався на роботу в шахту «Вуглегірська-Західна». Протягом чотирьох років Олег Григорович керував бригадою гірничо-очисного забою.

На енергетичний факультет одного з найпрестижніших навчальних закладів України — Львівського політехнічного інституту О. Г. Панасовський вступив не юним колишнім школярем, а досвідченим виробничником, маючи за плечима досвід нелегкої роботи, можливо, в одній із найважчих галузей промисловості — вугільній, пізнавши радості й смутки гірничих буднів і свят, що й зумовило в подальшому його успішне просування сходами професійного зростання та службової кар'єри.

Здобувши вищу освіту, Олег Григорович упродовж дев'яти років працював інженером, начальником зміни, старшим майстром, заступником начальника цеху, начальником цеху, заступником головного інженера Слов'янської ТЕС ВЕО «Донбасенерго». У 1978 р. його призначили головним інженером Вуглегірської ТЕС ВЕО «Донбасенерго», а через чотири роки О. Г. Панасовський очолив це підприємство.

Директором Вуглегірської ТЕС ВЕО «Донбасенерго» (з 1995 р. — ВАТ «Центренерго») Міністерства України Олег Григорович працював упродовж 20 років. За цей час під його керівництвом на одному з найбільших підприємств країни були здійснені технічні рішення, що не мають аналогів у вітчизняній енергетиці. О. Г. Панасовський розробив та втілював у життя комплексну програму технічного переоснащення ТЕС; багатопільову комплексну програму технічного розвитку підприємства, що включала реконструкцію й модернізацію технологічного обладнання

енергоблоків 300 Мвт і 800 Мвт; здійснив реконструкцію парогенераторів ТПП-312 енергоблоків 300 Мвт для спалювання низькосортного твердого палива; модернізацію головних зразків і модифікацію турбін К-800-240-2, К-300-240-2 виробництва Ленінградського металевого заводу та Харківського турбінного заводу та ін.

Упродовж 1991–1994 рр. Олег Григорович був радником Президента України з питань енергетики, членом Колегії паливно-енергетичного комплексу (ПЕК) Кабінету міністрів України. У 2003–2005 рр. — головою Наглядової ради ВАТ «Центренерго» Мінпаливенерго України.

З проголошенням Незалежності України О. Г. Панасовський активно включився в громадсько-політичне життя молоді держави. Він був народним депутатом України п'яти скликань. Із 2002 по 2007 р. — головою підкомітету Комітету Верховної Ради України з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки.

Олег Григорович — висококваліфікований фахівець у галузі енергетики, авторитетний громадсько-політичний діяч в Україні та за її межами. Всією своєю активною діяльністю він сприяє становленню й розвитку енергетичної незалежності, підвищенню авторитету України на міжнародній арені як великої європейської держави з високорозвиненим енергетичним комплексом.

О. Г. Панасовський — член аналітичної групи з питань енергетичної безпеки України при РНБОУ та член Колегії Міністерства України.

За сумлінну багаторічну працю, високий професіоналізм Олег Григорович нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора та «За заслуги» III ступеня, медаллю «Ветеран праці». Йому присвоєно звання — «Почесний енергетик СРСР», «Заслужений енергетик УРСР», «Почесний енергетик Казахстану» та «Заслужений енергетик СНД».

Щасливо склалося й особисте життя О. Г. Панасовського. Разом з дружиною Марією Василівною, виховали двох дітей — доньку Ірину та сина, якого теж назвали Олегом. Радують дідуся та бабусю двоє онуків та онучка.

ПАРАКУДА Василь Васильович

Випускник факультету
автоматики (1977 р.)

Директор
Державного підприємства
«Науково-дослідний інститут
метрології вимірjuвальних
і управляючих систем»
(ДП «НДІ «Система»)

Кандидат технічних наук, доцент

Народився 11 березня 1955 р. у с. Райківці на Хмельниччині в родині Василя Івановича (світлої пам'яті) та Онисії Миколаївни. Крім сина Василя, в сім'ї було дві доньки — Галина та Ніна.

У 1972 р. В. В. Паракуда закінчив Хмельницьку середню школу № 3 і вступив на факультет автоматики Львівського політехнічного інституту. Здобувши вищу освіту в 1977 р., працював програмістом-математиком обчислювального центру рідного вузу. Упродовж 1978–1980 рр. Василь Васильович проходив дійсну службу в лавах Радянської армії — був заступником командира військової частини Прикарпатського військового округу.

Після демобілізації працював інженером-технологом виробничого об'єднання «Полярон», інженером науково-дослідної лабораторії Львівського політехнічного інституту, паралельно займаючись науковою роботою, писав кандидатську дисертацію. Захистив її 1989 р. і продовжував працювати у Львівському політехнічному інституті на посадах старшого викладача, а з 1991 р. — доцента кафедри «Інформаційно-вимірjuвальна техніка».

У лютому 2000 р. Василь Васильович очолив Державне підприємство «Науково-дослідний інститут метрології вимірjuвальних і управляючих систем» Держспоживстандарту України (ДП «НДІ «Система»), що займається науковими дослідженнями та надає наукові послуги у сфері метрології, стандартизації та сертифікації.

В. В. Паракуда — керівник органу сертифікації продукції і систем якості, аудитор із сертифікації систем управління якістю в державній системі сертифікації України УкрСЕПРО.

У доробку науковця понад 100 праць та авторських свідоцтв. Він часто виступає на науково-технічних конференціях, семінарах, продовжує викладацьку роботу.

Не стоїть осторонь Василь Васильович і громадської діяльності. Він керує організаційно-методичним центром державної системи сертифікації України УкрСЕПРО із сертифікації готельних і туристичних послуг; є заступником голови обласної Ради з якості при голові Львівської облдержадміністрації; головою підкомітету ПКА-08 «Система

управління якістю, навколишнім середовищем та персоналом. Послуги» технічного комітету з акредитації при Національному агентстві з акредитації України (НААУ); очолює підкомітет ПК 93/1 «Системи управління якістю» Національного технічного комітету стандартизації «Системи управління якістю, довкіллям та безпекою харчових продуктів» ТК 93.

Василь Паракуда має низку відомчих та урядових нагород: зокрема Подяку Держстандарту України «За активну участь у забезпеченні роботи 18-го засідання Міжнародної ради із стандартизації, метрології, сертифікації (2000 р.), Почесну грамоту голови Львівської облдержадміністрації «За особистий внесок у забезпечення державної політики у сфері захисту прав споживачів» (2003 р.), Подяку Президента України «За сумлінну працю, значний особистий внесок у розвиток і зміцнення Української держави» (2004 р.), нагрудний знак Держспоживстандарту України «За заслуги в стандартизації, метрології, сертифікації та акредитації» (2005 р.), грамоту Національного агентства з акредитації України як голова Технічного підкомітету з акредитації України «За особистий внесок у розбудову національної системи акредитації України (2006 р.), Почесну грамоту Кабінету Міністрів України (2007 р.).

Василь Васильович вважає, що університет зіграв вирішальну роль у його професійному становленні. Нині він викладає в рідному вузі в Інституті комп'ютерних технологій, автоматики та метрології, підтримує тісні фахові та дружні стосунки з колегами — працівниками НУ «Львівська політехніка».

Дружина Василя Васильовича — Наталія Миколаївна — кандидат медичних наук, доцент Львівського національного медичного університету ім. Д. Галицького. Разом виховали двох дітей. Син Олег — випускник економічного факультету Львівської політехніки. Цей же вищий навчальний заклад (факультет автоматики) також закінчила сестра В. В. Паракуди — Галина Василівна — та племінники. Донька Ірина — школярка.

Життєве кредо Василя Васильовича: «Активна життєва позиція, цілеспрямованість, порядність».

ПАРТИН Галина Остапівна

Випускниця інженерно-
економічного факультету
(1979 р.)

Декан фінансово-економічного
факультету Львівського
інституту банківської справи
Університету банківської справи
Національного банку України

Кандидат економічних наук, доцент

Народилася 22 жовтня 1957 р. у с. Міжгір'я (нині — Унів) Перемишлянського району Львівської області в родині вчителів Остапа Володимировича та Нелі Василівни.

У 1974 р. із золотою медаллю закінчила Перемишлянську середню школу та вступила до Львівського політехнічного інституту. Факультет та спеціальність обрала самостійно — дуже хотіла займатися чимось цікавим, новим, таким, що приносить користь людям.

Здобувши вищу освіту, Галина Остапівна протягом двадцяти років працювала в рідному інституті. У 1993 р. закінчила аспірантуру університету та захистила кандидатську дисертацію. Через чотири роки їй присвоїли звання доцента кафедри економіки, фінансів та обліку. Вона також обіймала посаду заступника завідувача своєї кафедри з наукової роботи.

У 1999 р. Г. О. Партин перейшла на роботу до Львівського інституту банківської справи, де очолила кафедру фінансів.

У січні 2003 р. Галину Остапівну призначили деканом фінансово-економічного факультету. Крім того, вона є членом Ученої ради Університету, інституту, членом ректорату та науково-методичної ради ЛІБС УБС НБУ, а також — членом експертної комісії з ліцензування та акредитації Міністерства освіти і науки України підготовки студентів за напрямом «Економіка і підприємництво».

Галина Остапівна також викладає низку дисциплін на кафедрі фінансів, є керівником магістерських робіт студентів.

Опублікувала понад 180 науково-методичних праць у вітчизняних та зарубіжних наукових виданнях.

Сфера наукових інтересів Г. О. Партин — проблеми фінансового менеджменту, зокрема управління витратами і фінансовими результатами суб'єктів господарювання, організації управлінського обліку.

За високі творчі успіхи у праці та вагомий внесок у забезпечення якісної підготовки фахівців вона нагороджена Почесною грамотою Львівської обласної державної адміністрації, срібною ювілейною медаллю та Почесною

грамотою НБУ, грамотою Федерації професійних бухгалтерів і аудиторів України.

Галина Остапівна вважає, що путівку в життя дала їй саме Львівська політехніка, адже, навчаючись в університеті, вона не лише отримала дуже хорошу професійну підготовку, а й набула першого досвіду наукової та організаційної роботи, сформувалась як особистість.

Студентське життя в Галини Остапівни було цікавим і насиченим. Група, в якій вона навчалася, була дуже дружною.

З вдячністю згадує Г. О. Партин й усіх своїх викладачів, особливо рідної кафедри — економіки й організації будівництва, зокрема чудову жінку, керівника її дипломної роботи, кандидата економічних наук, доцента Віру Карпівну Задорожну, завідувача кафедри, доктора економічних наук, професора Степана Івановича Процика.

Університет залишається для Галини Остапівни рідним і нині, вона часто сюди приходить, оскільки працює за сумісництвом доцентом кафедри обліку й аналізу.

Львівську політехніку, зокрема економічний факультет, закінчили чоловік та син Галини Остапівни.

Вона має широку палітру захоплень: любить подорожувати, читати книги, відвідувати театр, колекціонує писанки. Та особливо вона любить спілкуватися зі студентами.

Зустріч із викладачами Мічиганського університету (США, 2004)

ПАСІЧНИК Микола Петрович

Випускник архітектурного
факультету (1973 р.)

Головний архітектор
ЗАТ «Рівнеінвестпроект»

*Член Національної спілки
архітекторів України,
лауреат Державної премії України,
заслужений архітектор України*

Народився 17 квітня 1951 р. у м. Рівному в сім'ї колгоспників. У 1966 р. успішно закінчив Рівненську художню школу, а через два роки вступив на архітектурний факультет Львівського політехнічного інституту.

Під час навчання працював у студентському проектно-конструкторському бюро під керівництвом Віктора Лаврентійовича Кравцова, був активним учасником студентських будівельних загонів у Тюмені. Здобувши вищу освіту, в 1973 р. Микола Петрович повернувся до рідного міста і став працювати на посаді архітектора Рівненської філії «Діпромисто».

У 1985 р. його призначили головним архітектором міста Рівне.

Протягом 1990–1998 рр. Микола Петрович обіймав посаду заступника начальника управління містобудування та архітектури Рівненської обласної державної адміністрації.

Із 1998 по 2006 р. він працював заступником міського голови Рівного, головним архітектором міста.

З червня 2006 р. Микола Петрович обіймає посаду головного архітектора ЗАТ «Рівнеінвестпроект».

Роботу архітектора-практика М. П. Пасічник успішно поєднує з викладацькою діяльністю на посаді доцента кафедри архітектури Національного університету водного господарства і природокористування.

Крім того, Микола Петрович не стоїть осторонь і громадської роботи. Був депутатом міської ради першого демократичного скликання (1991–1995 рр.). Він — член Національної спілки архітекторів України. Упро-

довж сімнадцяти років очолює її обласну організацію. Учасник всеукраїнських і міжнародних конкурсів та виставок.

Микола Пасічник відзначається високим професіоналізмом. Він автор низки проектів: житлового району «Ювілейний», центральної частини вулиці Соборної, бульвару Незалежності, пам'ятників Климів Савурі та Уласу Самчуку, скверу Марії Несвицької — патронеси міста Рівного, гуманітарного корпусу Національного університету «Острозька академія» (м. Острого).

Микола Петрович співавтор концепції Генерального плану забудови рідного міста Рівного та автор нового адміністративного, культурного та ділового центру «Міленіум Плазе».

За високий професіоналізм, сумлінну працю, творчий підхід до справи він нагороджений грамотою Президії Верховної Ради УРСР, срібною медаллю Виставки досягнень народного господарства СРСР.

У 1990 р. став лауреатом Державної премії України за ландшафтну архітектуру м. Рівне, а через сім років йому присвоїли звання заслуженого архітектора України.

У вільний від роботи час Микола Петрович захоплюється живописом, подорожує.

Разом з дружиною Олесею Борисівною (педагог за освітою, заслужений працівник освіти України) виховали двох синів.

Династію Пасічників-архітекторів продовжують старший син та невістка, які після закінчення Київського національного університету будівництва і архітектури працюють у м. Києві.

Забудова центральної частини Рівного по вул. Соборній зі сквером і пам'ятником Марії Несвицької

Реконструкція незавершеного будівництва під навчальний корпус Національного університету «Острозька академія»

ПАТЕР Василь Петрович

Випускник
геологорозвідувального
факультету (1955 р.)

Начальник відділу розробки нафтових і газових родовищ Російської інноваційної паливно-енергетичної компанії
Почесний нафтовик Радянського Союзу, почесний нафтовик Російської Федерації, почесний нафтовик Тюменської області

Народився 6 січня 1933 р. у с. Печенія Глинянсько-го району Львівської області в родині хліборобів Петра Григоровича та Софії Денисівни.

У рідному селі закінчив початкову школу. Упродовж 1943–1944 рр. Василь Патер навчався в першій державній гімназії з українською мовою навчання у м. Львові. В 1950 році закінчив середню школу у с. Миколаїв Бібрського району на Львівщині та вступив на нафтовий факультет Львівського політехнічного інституту, а закінчив уже геологорозвідувальний в 1955 р.

Студенти геологорозвідувального факультету, 1954 р.

Як молодого спеціаліста В. П. Патера направили на роботу в нафтогазове об'єднання «Татнафта», де він працював на різних посадах: оператором видобутку нафти, геологом нафтопромислу, старшим геологом геологічного відділу нафтопромислового управління, старшим геологом науково-дослідних і промислових робіт при нафтопромисловому управлінні «Альмет'ївськнафта».

У 1964 р. Василя Петровича назначили головним геологом нафтопромислового управління «Кунгурнафта» об'єднання «Пермнафта». А через два роки він обійняв посаду головного геолога новоствореного нафтопромислового управління «Томськнафта» об'єднання «Головтюменьнафтогаз». У Західному Сибіру в ті роки почався інтенсивний розвиток нафтової промисловості.

Протягом 1971–1977 рр. Василь Петрович очолював відділ розробки нафтових родовищ об'єднання «Головтюменьнафтогаз». Це період бурхливого росту нафтової промисловості Західного Сибіру. Тільки в Тюменській області було введено в розробку 19 нових родовищ, а видобуток нафти зріс від 40 до 211 млн тонн.

З 1977 р. Василь Петрович — головний спеціаліст, а з 1982 р. — начальник підвідділу нафтової промисловості відділу нафтової і газової промисловості Держплану СРСР.

У 1992 р. В. П. Патера відрядили до В'єтнаму, де він працював начальником відділу нафти і газу спільного радянсько-в'єтнамського підприємства з розробки нафтових родовищ «В'єтсовпетро» в м. Вунгтау на півдні країни.

З 1995 р. Василь Петрович — заступник, а далі й до сьогодні начальник відділу розробки нафтових і газових родовищ Російської інноваційної паливно-енергетичної компанії, що здійснює розробку нафтових родовищ у Західному Сибіру і республіці Татарстан.

В. П. Патер нагороджений орденом «Знак пошани» СРСР та державними медалями, а також медалями Виставки досягнень народного господарства, почесним знаком «Горняцкая слава» Російської Федерації. Під час роботи в Держплані Василь Петрович зробив значний внесок у розвиток газифікації України.

Упродовж 20 років Василь Петрович є членом Центральної комісії з розробки нафтових родовищ РФ.

50 років після випуску, 2005 р.

ПАТРИЛЯК Казимир Іванович

Випускник нафтового
факультету (1961 р.)

Учений-нафтохімік

Доктор хімічних наук, професор

Народився 16 грудня 1938 р. на Лемківщині, в с. Нагоряни Сяніцького повіту Жешувського воєводства (Польща) в родині світлої пам'яті Івана Михайловича та Марії Михайлівни.

У 1946 р. родину Патриляків переселено до с. Гаї Розтоцькі Зборівського району Тернопільської області, де Казимир у 1956 р. закінчив середню школу, а в 1961 р. — Львівський політехнічний інститут за спеціальністю «Технологія нафти та газу».

Упродовж 1961–1986 рр. Казимир Іванович пройшов шлях в системі АН України від інженера до завідувача відділу. З 1991 р. очолює відділ каталітичного синтезу Інституту біоорганічної хімії та нафтохімії (ІБОНХ) НАН України. Обіймає посаду професора Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут» (НТУУ «КПІ»). У 1969 р. захистив кандидатську, а в 1986 р. — докторську дисертацію.

К. І. Патриляк є автором і співавтором понад 200 наукових праць. Досліджує складні гетерогенні й гетерогенно-каталітичні системи. Він сформулював закономірність аномальної зміни тиску насиченої пари над речовиною у масивному та кластерному станах, проаналізував наслідки, що з неї випливають. Казимир Іванович також відкрив явище коливальної адсорбції, виявив його роль як перемикального механізму певних коливальних процесів. Запропонував механізми практично важливих карбоній-іонних реакцій. Розробив низку вітчизняних каталізаторів.

У 1978 р. в інтересах «Південмашу» (Дніпропетровськ) і тодішньої оборонної промисловості К. І. Патриляк вирішив проблему прогнозування на період до 20 років експлуатаційних характеристик конструкційних матеріалів без тривалих і дорогих натурних випробувань.

Протягом 1986–1988 рр., після аварії на Чорнобильській АЕС, у жорсткій конкуренції з такими потужними відомствами, як Мінсередмаш СРСР, АН СРСР, Мінвуз СРСР, ВАСГНІЛ, розробив найефективніші способи пилопригнічення й закріплення курних територій, що дозволило знизити рівні радіації повітряного басейну в десятки разів. Казимир Іванович керував цими роботами АН України в зоні відчуження ЧАЕС та поза її межами.

Було закріплено понад 5 тис. га курних площ різних типів, курні узбіччя шосейних доріг протяжністю в сотні кілометрів, усунуто пиління сотень кілометрів ґрунтових доріг.

Казимир Іванович активно передає свій науковий досвід новому поколінню вчених-хіміків. Ним підготовано 10 кандидатів та одного доктора наук, понад 20 інженерів-технологів і магістрів. Він є членом вчених рад ІБОНХ НАН України та Інституту фізичної хімії ім. Л. В. Писаржевського НАН України із захисту кандидатських і докторських дисертацій, членом Державної екзаменаційної комісії НТУУ «КПІ» зі спеціальності «Хімічна технологія неорганічних речовин». Упродовж 1993–1996 рр. був членом експертної ради з хімії ВАК України. Входить до складу редколегій журналів «Каталіз і нафтохімія», «Теоретическая и экспериментальная химия» (обидва — НАН України) і «Нефтехимия» (Російська АН).

К. І. Патриляк — учасник міжнародних конференцій і симпозіумів. Здобувач ряду наукових грантів. Нагороджений трьома медалями, Грамотами Урядової комісії з питань ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, Почесною грамотою Президії НАН України, Грамотою Верховної Ради України.

І нині Казимир Іванович постійно підтримує зв'язок з рідним університетом.

Його кредо як науковця: *будучи впевненим у своїй правоті, не бійся експерименту, не бійся дискусії — від них лише виграєш*. Закоханий в усе прекрасне.

Щасливо склалося й особисте життя К. І. Патриляка. Разом з дружиною Надією Михайлівною вони виховали троє дітей — двох синів і доньку. Старший Богдан є активістом національного відродження. Працював у видавництві «Смолоскип», зараз реалізує власний проект «Українська книга й українська музика». Молодший син Іван — кандидат історичних наук, доцент Київського Національного університету імені Тараса Шевченка. Донька Любов — наймолодший в Україні доктор хімічних наук, лауреат премії Президента України для молодих учених Національної академії наук України та лауреат премії КМ України за особливі заслуги молоді в розбудові України.

ПЕНТАК Ігор Миколайович

Випускник інженерно-будівельного факультету (1979 р.)

Комерційний директор ТзОВ «Виробничо-торговельна фірма «Контех». Член правління АТЗТ «Українська цифрова телефонна компанія» (м. Київ), ТзОВ «Телекомунікаційна компанія» (м. Львів)

Народився 1 квітня 1957 року в м. Бережани Тернопільської обл. Батько Микола Михайлович працював головним інженером Бережанського маслосирзаводу, мати Ольга Анатолівна викладала географію у місцевій школі.

У 1974 р. Ігор Пентак закінчив із золотою медаллю Бережанську середню школу №1 та вступив на інженерно-будівельний факультет Львівського політехнічного інституту на спеціальність «Промислове та цивільне будівництво». В 1979 році закінчив із відзнакою найкращий вищий технічний навчальний заклад Західної України, багатьох поважних викладачів якого та друзів і сьогодні згадує щиро, тепло, інколи з гумором, але завжди із вдячністю. Комплексний дипломний проект «Зелений театр в ЦПКіВ ім. Б. Хмельницького», що розроблявся студентами архітектурного, інженерно-будівельного та інженерно-економічного факультетів Львівської політехніки, став основою для розробки реального проекту будівництва у Львові.

З 1979 по 1991 р. Ігор Миколайович працював на кафедрах будівельного виробництва та архітектурних конструкцій рідного інституту.

Під час навчання та роботи в політехнічному брав активну участь в роботі студентських будівельних загонів, що працювали на Львівщині та на освоєнні нафтових і газових родовищ в Тюменській області.

З 1991 по 1993 р. І. М. Пентак очолював ТзОВ «Науково-проектна фірма «Галпроект» (м. Львів). З 1993 р. працює комерційним директором ТзОВ «Виробничо-торговельна фірма «Контех» (м. Львів). Ігор Миколайович Пентак — член правління АТЗТ «Українська цифрова телефонна компанія» (м. Київ), а також ТзОВ «Телекомунікаційна компанія» (м. Львів).

Основним напрямком діяльності ВТФ «Контех» є впровадження на мережах телефонного зв'язку України та СНД сучасних телефонних станцій. За час існування фірми впроваджено більше 150 тис. номерів АТС усіх типів на теренах України та СНД.

У 1993–1996 рр. спеціалісти фірми брали участь у будівництві житлових містечок на території СНД для військовослужбовців, що виводились з території Німеччини (м. Старокостянтинів Хмельницької обл., м. Новоград-Волинський Житомирської обл., м. Київ (Україна), м. Тула, м. Зерноград Ростовської обл. (Росія).

Ігор Миколайович одружений. Його дружина Людмила Всеволодівна також закінчила інженерно-будівельний факультет Львівського політехнічного інституту по спеціальності «Інженер-педагог-будівельник» (1987 р.). Донька Катерина — студентка факультету міжнародних відносин Львівського національного університету імені Івана Франка.

Вся сім'я Пентаків полюбає мандрівки, а сам Ігор Миколайович побував більш ніж в 50 країнах світу.

На льодовику Нігардсбрін (Норвегія). Випускники інженерно-будівельного факультету І. В. та Н. Б. Маргалі, дружина Людмила, Ігор Миколайович і донька Катерина. 2006 р.

Прогулянка на слонах по Ангору. Камбоджа, 2008 р.

ПІДГІРНЯК Володимир Петрович

Випускник архітектурного
факультету (1975 р.)

Директор ТОВ «Будова-Центр-1»

*Член Національної спілки
архітекторів України,
лауреат Державної премії
в галузі архітектури*

Народився 9 травня 1950 р. у м. Броди Львівської області в родині Петра Миколайовича та Стефанії Степанівни. Коли Володимир ще навчався в школі і добре не знав, що означає архітектура, знайомий художник сказав, що з нього може вийти добрий архітектор. Щось змусило В. П. Підгірняка повірити в це і замислитися над вибором майбутньої професії.

У 1970 р. Володимир Петрович вступив на архітектурний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1975 р.

Свій трудовий шлях він розпочав на посаді архітектора Київського філіалу «ДППРОНДІЗДОРОВ'Я». Упродовж 1977–1979 рр. працював тут старшим архітектором, а протягом 1980–1989 рр. — головним архітектором проекту.

З 1989 р. і по нині Володимир Петрович очолює власну фірму «Будова-Центр-1», що займається проектуванням та будівництвом лікувально-профілактичних закладів, громадських і житлових будинків.

Конкурсний проект «Всеукраїнського центру охорони здоров'я матері і дитини в м. Києві», 2007 р.

У 1990 р. спільно з дружиною написав книгу «Архітектура споруд лікувальних закладів».

В. П. Підгірняк — лауреат Державної премії в галузі архітектури за проект міської багатопрофільної лікарні на 600 ліжок з поліклінікою на 1000 відвідувань у м. Чернігові, (1999 р.), отримав Міжнародну нагороду I ступеня «Золотий Меркурій» за особистий внесок в оздоровлення вітчизняної економіки та розвиток інтеграційних процесів (2007 р.)

Улюблену професію і певний підхід до проектування, який можна окреслити як «львівська школа», дав Володимир Підгірняку рідний університет. «Львівська школа» впізнається в роботах усіх випускників Політехніки, а полягає вона в творчому підході, розкутості при прийнятті рішень, сміливих пошуках архітектурних форм.

Зі своїми однокурсниками та рідним вузом Володимир Петрович підтримує стосунки і нині. Тільки не приїжджає до Львова — спочатку заходить до Львівської політехніки. А при зустрічі з друзями юності — спогадам немає меж. Особливо закарбувався в пам'яті виступ архітектурного факультету на концерті «Весна політехніки» 1974 року.

В. П. Підгірняк — людина всебічно обдарована. Він пише слова та музику пісень, займається дослідженням вишивки та писанки, як ретрансляторів давнього письма.

Дружина Володимира Петровича — Квітана Юрїївна, була його одногрупницею, вона — випускниця університету «Львівська політехніка» 1975 року. Їхня старша донька Сулик Роксолана Володимирівна — магістр архітектури, випускниця Львівської політехніки 2000 р., її чоловік Сулик Ігор Мирославович — її одногрупник, магістр архітектури, випускник Львівської політехніки 2000 р.; молодша донька Кошмак Соломія Володимирівна — випускниця Національного університету «Кієво-Могилянська академія» 2003 р., магістр культурології.

Життєве кредо В. П. Підгірняка — «Хочеш побудувати достойне майбутнє — не забувай про минуле». «Через працю та вміння досягати своєї мети можна втілити в життя найнеймовірніші задуми».

Основні риси вдачі Володимира Петровича — вміння організувати людей, цілеспрямованість.

ПІДГІРНЯК Квітана Юріївна

Випускниця архітектурного
факультету (1975 р.)

Головний архітектор проектів
ТОВ «Будова-Центр-1»

*Кандидат архітектури,
член Національної спілки
архітекторів України*

Народилася 22 листопада 1952 р. у м. Надвірна Івано-Франківської області в родині викладачів української мови — Юрія Васильовича та Емілії Юріївни Ерстенюків.

Коли Квітана ще була ученицею, у школу, де вона навчалася, приїхали представники Київського інженерно-будівельного інституту, щоб агітувати хлопців і дівчат вступати на архітектурний факультет. Їхні розповіді про цю професію заповнили Квітану Ерстенюк і в подальшому стали путівником при виборі нею своєї майбутньої професії.

У 1970 р. Квітана Юріївна стала студенткою архітектурного факультету Львівського політехнічного інституту. Після закінчення його упродовж 1975–1981 рр. працювала архітектором у Київській філії «ДППРОНДІЗДОРОВ'Я», а з 1981 по 1990 рік — науковим співробітником наукового відділу, а також навчалася в аспірантурі КиївЗНДІЕП.

З 1990 р. по нині Квітана Юріївна обіймає посаду головного архітектора проектів на фірмі «Будова-Центр-1» — компанії, що займається проектуванням та будівництвом лікувально-профілактичних закладів, громадських та житлових будинків.

В 1990 р. К. Ю. Підгірняк спільно з чоловіком написала книгу «Архітектура споруд лікувальних закладів».

Квітана Юріївна відчуває гордість за свій університет, за приналежність до «львівської школи», оскільки випускники архітектурного факультету завжди високо цінувалися як спеціалісти завдяки вдумливому підходу до проектування, наданню великого значення навколишньому середовищу, створенню просторів, які співмаштабні людині, затишні й приємні для перебування.

Студентське життя подарувало їй багато друзів, з якими Квітана Юріївна спілкується до цього часу. Вона часто приїжджає до Львова, де обов'язково відвідує Львівську політехніку. При зустрічі К. Ю. Підгірняк з однокурсниками згадують незабутні студентські роки. Особливо закарбувалися в пам'яті відвідування лекцій у тодішньому інституті прикладного мистецтва, виступ архітектурного факультету на концерті «Весна політехніки» 1974 року, участь у студентських виставках живопису та графіки.

Захоплення Квітани Юріївни тісно пов'язане з її основною професією — К. Ю. Підгірняк пише картини.

Чоловік Квітани Юріївни — Володимир Петрович Підгірняк був її одногрупником. Він теж випускник університету «Львівська політехніка» 1975 року. Їхня старша донька Сулик Роксолана Володимирівна — магістр архітектури, випускниця Львівської політехніки 2000 року. Її чоловік — Сулик Ігор Мирославович — також її одногрупник, магістр архітектури, випускник Львівської політехніки, 2000 року. Молодша донька — Кошмак Соломія Володимирівна — випускниця Національного університету «Киево-Могилянська академія» 2003 року, магістр культурології.

К. Ю. Підгірняк імпонує вислів Г. Сковороди: *«Ні про що не турбуватися, ні за чим не турбуватися — значить не жити, а бути мертвим, адже турбота — рух душі, а життя — це рух».*

Основні риси вдачі Квітани Юріївни — життєрадісність, любов до людей та вміння їх зрозуміти і підтримувати.

*Міжнародний християнський гуманітарний
центр в м. Києві, 1997–2000 рр.*

ПЛІТІН Володимир Никифорович

Випускник інженерно-будівельного факультету (1973 р.)

Президент Української державної будівельної корпорації (до 1996 р.)

Заслужений будівельник України, дійсний член Академії будівництва України, лауреат премії Ради Міністрів СРСР

Народився 31 грудня 1938 р. у м. Черемхово Іркутської області (Росія) в родині світлої пам'яті Никифора Варлампійовича та Марії Миколаївни. Дитинство і юність Володимира Никифоровича минули в суворому сибірському краї. Та й вперше побачив світ він саме холодної зимової передноворічної пори. Згідно з деякими науковими теоріями, на характері людини позначається місце її народження й проживання. Пройдений В. Н. Плітіним життєвий шлях підтверджує її ймовірність. Твердість характеру, принциповість, вірність справі, надійність, вміння тримати слово, широчінь, відкритість душі — ці риси вдачі Володимира Никифоровича могли прищепити лише справжні сибіряки — люди, загартовані суворими життєвими випробуваннями.

Глибинні сибірські надра, як відомо, зберігають багато різновидів корисних копалин, тож не дивно, що в рідному місті В. Н. Плітіна — Черемхово, діяв гірничий технікум, який Володимир Никифорович закінчив у 1962 р., пройшовши перед тим добру робітничу підготовку.

Свій трудовий шлях В. Н. Плітін розпочав сімнадцятирічним юнаком як помічник машиніста екскаватора Храмцівського розрізу № 2 тресту «Черемхіввугілля» Мінвуглепрому СРСР, згодом рік навчався на курсах машиністів електротягача, проходив військову службу в м. Владивостоці на кораблях Військово-морського флоту. У липні 1958 р. Володимир Никифорович повернувся до рідного міста і влаштувався електрослюсарем Храмцівського розрізу № 2 тресту «Черемхіввугілля».

Володимир Плітін в молоді роки

Упродовж 1960–1962 рр. працював слюсарем на заводі залізобетонних виробів тресту «Черемхівшахтобуд» Мінпромбуду СРСР, навчаючись у технікумі. Здобувши середню спеціальну освіту, Володимир Никифорович обійняв посаду майстра зміни.

З перших днів роботи В. Н. Плітін зарекомендував себе кваліфікованим спеціалістом, з хорошими організаторськими здібностями. Тому вже через кілька місяців його призначили начальником цеху № 2

цього ж підприємства, а в квітні 1964 р., у двадцять п'ять років Володимир Никифорович обійняв посаду головного інженера заводу залізобетонних виробів об'єднання «Черемхівбуддеталь» Мінпромбуду СРСР.

Серпень 1966 р. став переломною датою в житті В. Н. Плітіна. Його, росіянина й сибіряка, доля закинула далеко від рідного краю — в саме серце Західної України на Львівщину. Володимир Никифорович обійняв посаду головного інженера комбінату виробничих підприємств Дрогобицького будівельно-монтажного тресту Мінпромбуду УРСР. У цій системі йому судилося працювати аж до виходу на пенсію, в 1996 р. Але тоді молодий фахівець навіть не підозрював, що Україна стане його другою батьківщиною, що він обійматиме високі державні посади уже в незалежній країні.

У лютому 1968 р. Володимир Никифорович очолив Будівельне управління № 35 Дрогобицького будівельно-монтажного тресту. Упродовж 1969–1973 рр. працював заступником керуючого трестом.

У 1973 р. у житті Володимира Никифоровича відбулося дві пам'ятні події. Він обійняв посаду головного інженера тресту «Дрогобичпромбуд» Мінпромбуду УРСР і закінчив інженерно-будівельний факультет Львівського політехнічного інституту. До цього часу з теплотою згадує В. Н. Плітін своїх викладачів, зокрема В. Н. Квашу, О. О. Дорошевича, А. М. Клочкова, В. В. Левчика та академіка А. В. Курила, які йому, досвідченому виробничнику, допомогли оволодіти ще й ґрунтовними теоретичними

Вручення В. Н. Плітіну Почесної Грамоти

знаннями, що дуже знадобилися в його подальшій професійній діяльності, при прийнятті важливих рішень як керівнику найвищих рівнів.

Протягом 1975–1979 рр. Володимир Никифорович працював керуючим трестом «Дрогобичпромбуд». За час його роботи на різних керівних посадах у м. Дрогобичі було зведено й здано в експлуатацію низку важливих об'єктів, зокрема заводи нафтопереробки № 1 і № 2, Дрогобицький долотний завод, завод автокранів та Дрогобицький завод оборонного значення.

У лютому 1979 р. В. Н. Плітіна як висококваліфікованого спеціаліста та хорошого керівника запросили на роботу до м. Львова, де він обійняв посаду заступника начальника «Головліввипромбуду» Мінпромбуду УРСР. Працював Володимир Никифорович у цій установі недовго — всього рік. Проте за цей порівняно невеликий відрізок часу у м. Львові під керівництвом В. Н. Плітіна було зведено два підприємства — заводи автобусів та конвеєрного будівництва.

Запуск лінії з виробництва пінобетонних блоків на Обухівському заводі, 1994 р.

у його життя, ставши ще одним рідним містом Володимира Никифоровича. В столиці України упродовж десяти років, аж до виходу на пенсію він був у числі високопосадовців найвищого рангу, зокрема — заступником міністра Міністерства будівництва УРСР, Міністром будівництва України, віце-прем'єр-міністром України, президентом Української державної будівельної корпорації «Укрбуд».

За тридцять років роботи на керівних посадах у системі Мінпромбуду, Мінбуду УРСР та корпорації «Укрбуд» В. Н. Плітін проявив себе висококваліфікованим спеціалістом, ініціативним організатором будівельного виробництва і зробив вагомий особистий внесок у розвиток будівельної галузі України. Під його безпосереднім керівництвом та за особистої участі в багатьох регіонах споруджено та введено в експлуатацію десятки виробничих потужностей і комплексів різних галузей народного господарства, об'єктів житлового й цивільного призначення у Львівській, Хмельницькій та інших областях України. Він брав участь в організації будівельних робіт з ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС та відбудові після землетрусу м. Кіровокаана у Вірменії.

За час роботи на посаді президента Української державної будівельної корпорації під його керівництвом та за безпосередньої участі проведена значна робота з реформування будівельного комплексу, організації

Зустріч В. Н. Плітіна з генералом Армії О. В. Хорофейком та генерал-полковником, начальником штабу Армії П. К. Куликовим

У 1980 р. Володимира Никифоровича перевели до м. Хмельницького, де він очолив комбінат «Хмельницькпромбуд» Мінпромбуду УРСР. Протягом шести років перебування на зазначеній посаді на Хмельниччині під його керівництвом було збудовано та здано в експлуатацію п'ять важливих об'єктів: заводи «Темп», «Нива», «Катіон», трансформаторних підстанцій та тракторних агрегатів. У всіх областях, де працював Володимир Никифорович, будувалося житло за бюджетні кошти (стаття — соцкультпобут), яке отримували ті, хто стоїть на черзі на квартиру.

Другою переломною датою на трудовому й життєвому шляху В. Н. Плітіна був травень 1986 р. У рік страшної Чорнобильської катастрофи В. Н. Плітін обійняв високу відповідальну посаду заступника Міністра промислового будівництва УРСР. З того часу м. Київ назавжди увійшло

Нарада по будівництву в Адміністрації Президента Л. Кучми, 1995 р.

Зустріч з губернатором Іркутської області (Росія) з вирішення питання отримання лісу для України

будівництва в умовах перехідного періоду до ринкових відносин. Це сприяло збереженню потенціалу більшості трудових колективів, які сьогодні реорганізовані в акціонерні товариства й успішно працюють у складі корпорації «Укрбуд», забезпечуючи будівництво та реконструкцію об'єктів і споруд у всіх регіонах України.

Вийшовши на заслужений відпочинок, В. Н. Платін не втратив контактів з керівництвом і колективом корпорації. Він користується великою повагою й авторитетом в її працівників, щедро ділиться з ними своїм виробничим і життєвим досвідом.

Добрий слід залишив по собі Володимир Никифорович і як Міністр будівництва України (1990–1991 рр.). На цій високій посаді він був справжнім професіоналом своєї справи, до найменших подробиць володів ситуацією, що склалася в будівництві України. Як згадують його колеги, було таке враження, що Міністр знає навіть те, де яка цегла кладеться, на який рівень і в якому ярусі. За високий авторитет серед працівників будівельної галузі Президент України Леонід Кучма називав В. Н. Плітіна «Аксакалом», як найдосвідченішого віце-прем'єра.

Із Предстоятелем Блаженнішим Митрополитом Київським і всієї України Володимиром (Сабоданом)

За багатолітню сумлінну і плідну працю, високий професіоналізм та значний особистий внесок у розвиток капітального будівництва України Володимир Никифорович нагороджений низкою медалей, орденами «Знак Пошани», «Дружби народів» та «За заслуги» трьох ступенів. Він — заслужений будівельник України. За розробку генерального плану та розбудову міста-курорту Трускавець В. Н. Плітін був удостоєний премії Ради Міністрів СРСР.

З 1995 р. понині Володимир Никифорович є дійсним членом Академії будівництва України. Він бере безпосередню участь у розробці та опрацюванні пропозицій до законодавчих і нормативно-правових актів із будівництва, містобудування та архітектурної діяльності, розробки та реалізації заходів із збереження та розвитку будівельної науки, підготовки кадрів, організації роботи професійних громадських об'єднань у регіонах.

Концептуальні пропозиції В. Н. Плітіна як дійсного члена Академії будівництва України враховані в Генеральній схемі планування території нашої держави, затвердженій Законом України у 2002 р., законах України «Про архітектурну діяльність», «Про планування й забудову територій», «Про основи містобудування».

Володимир Никифорович цілковито відбувся як висококваліфікований будівельник, справжній професіонал своєї справи. І нині навіть важко уявити, що в юності, маючи сильний оперний голос, він хотів навчатися в театральному училищі. Але його мама сказала, що вижене з дому, якщо туди поступить. Тож В. Н. Плітін обрав собі іншу життєву стежку, проте він любить співати, особливо захоплюється циганськими піснями, має дуже багато записів їх на касетах та дисках.

Дружина Володимира Никифоровича — Ніна Іванівна, як і він, сибірячка. Вона його справжній друг і радник. Разом виховали двох синів. Анатолій — полковник у відставці, Андрій — бізнесмен. Справжньою втіхою дідуся й бабусі є дві онучки — Настя та Валя.

ПІКУЩЕНКО Олег Леонідович

Випускник архітектурного факультету (1990 р.)

Приватний підприємець,
керівник архітектурної майстерні

Голова Чернівецької організації
Національної спілки архітекторів
України, член містобудівної ради
м. Чернівці

Народився 20 вересня 1964 р. у м. Кривий Ріг в родині головного механіка кар'єру Леоніда Сергійовича та інструментальника Лідії Олексіївни.

У 1980 р. з червоним дипломом закінчив художню школу, а через рік — Криворізьку середню школу № 48.

Упродовж 1982–1984 рр. О. Л. Пікущенко проходив службу в лавах Радянської армії. За проект і втілення навчального караульного містечка отримав відпустку на Новий рік. Тож питання куди піти вчитися перед Олегом Леонідовичем не стояло — демобілізувавшись, вступив на архітектурний факультет Львівського політехнічного інституту.

Здобувши вищу освіту, О. Л. Пікущенко розпочав свою трудову діяльність у Чернівецькій філії проектного інституту. У липні 1995 р. він отримав ліцензію на проектні роботи і почав займатися приватною практикою.

Упродовж 1997–2000 років Олег Леонідович працював начальником проектного відділу КП «Октагон»

Чернівці Ко». Потім відкрив власну архітектурну майстерню.

О. Л. Пікущенко — лауреат премії Й. Главки та архітектурно-будівельного конкурсу «Золотий Карлсон», нагороджений дипломами Держбуду України II ступеня (2003–2005 рр.).

Він дуже вдячний за науку викладачам: Олегу Ляковському, досвідченому архітектору Кравцову, Р. М. Липці, керівнику диплома Миколі Бевзу та ін.

Хобі О. Л. Пікущенко — подорожі.

Його дружина Оксана Йосипівна — також випускниця архітектурного факультету Львівського політехнічного інституту і є його партнером по роботі.

Донька Ірина закінчила Чернівецький політехнічний технікум і нині — студентка архітектурного факультету Львівської політехніки. Донька Катерина навчається на третьому курсі Чернівецького політехнічного технікуму на архітектурному факультеті.

Життєве кредо Олега Леонідовича: «Від ідеї — до реалізації».

*Магазин-салон будматеріалів
по вул. Хотинській у м. Чернівці*

*Група житлових будинків з об'єктами соціальної інфраструктури
по вул. Червоноармійській у м. Чернівці*

Житловий будинок по вул. Головній у м. Чернівці

Бізнес-центр по вул. Воробкевича в м. Чернівці

РИВАК Іван Миколайович

Випускник радіотехнічного
факультету (1968 р.)

Голова спостережної ради
ВАТ «АСК «Дністер».
Перший заступник голови Ради
Федерації роботодавців України

Голова Ради об'єднання організацій роботодавців Львівщини, голова правління Львівського обласного відділення Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, член Національної тристоронньої соціально-економічної ради при Президентові України.

Народився 28 березня 1945 р. у Перемишльському повіті (Польща) в багатодітній родині. Згодом сім'ю Риваків в ході операції «Вісла» переселили на Львівщину.

У 1963 р. Іван Миколайович із золотою медаллю закінчив Родатицьку середню школу Городоцького району Львівської області. З юних літ він мав здібності до точних наук, а на той час особливо популярна була спеціальність інженера-радіотехніка. Тож він і вступив на радіотехнічний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1968 р.

Молодого спеціаліста направили на роботу до Львівського науково-дослідного інституту медичної апаратури, де він два роки працював молодшим науковим співробітником. Але бунтівна, небайдужа вдача І. М. Ривака не дозволила йому день у день займатися одноманітною скрупульозною роботою, характерною для науковців точних наук. Тому він тривалий час професійно займався громадсько-політичною діяльністю.

Шість років Іван Миколайович присвятив роботі на виробничому об'єднанні «Львівхімсільгоспмаш», на якому пройшов шлях від керівника майстерень до начальника цеху. Брав активну участь у громадському житті цього підприємства. Колектив «Сільмашу» обирав його першим заступником голови профкому. В 1986 р. І. М. Ривак став працювати на виборній посаді — головою Комітету народного контролю Личаківського району м. Львова.

З кінця 80-х років він бере активну участь у процесах українського національного відродження. Іван Миколайович був одним з ініціаторів створення первинних осередків товариства «Просвіта» та Народного Руху України в Личаківському райвиконкомі м. Львова.

Як активний прихильник ринкової економіки, Іван Ривак прагне відродити давні традиції українського підприємництва та фінансово-кредитної діяльності. Щоб успішно працювати на цій нелегкій ниві у час економічних перетворень, у 1996 р. Іван Миколайович закінчив Тернопільську академію народного господарства і здобув спеціальність економіста.

Він став ініціатором відродження історично відомого Товариства взаємних забезпечень «Дністер», заснованого ще в 1892 р. Почесними президентами цього Товариства були митрополити Сильвестр Сембратович та Андрей Шептицький. У 1991 р. Івана Миколайовича обрали головою правління Відкритого акціонерного товариства «Акціонерна страхова компанія «Дністер», званої сьогодні фінансово-кредитної установи Західної України, основне завдання якої — страховий захист майнових інтересів українських підприємців та громадян. У 2006 р. він обійняв посаду голови спостережної Ради ВАТ «АСК «Дністер». Доброю традицією страхової компанії, яка постійно допомагає інвалідам, соціально незахищеним верствам населення, духовним, культурним та спортивним товариствам, є благодійність.

Іван Ривак — активний учасник громадського та політичного життя Львівщини та України. Він — голова Ради об'єднання організацій роботодавців Львівщини, член Національної тристоронньої соціально-економічної ради при Президентові України, голова правління Львівського обласного відділення Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності. У 2008 р. Івана Миколайовича обрали першим заступником голови Ради Федерації роботодавців України.

Щасливо склалося й особисте життя І. М. Ривака. Його дружина Зоя Миколаївна також випускниця Львівської політехніки (факультет «Технологія органічних речовин»). Разом виховали двох синів — Андрія та Миколу. Радують дідуся та бабусю онучка та онук.

РИМАРСЬКА (Ортинська) Надія Іванівна

Випускниця економічного
факультету (1980 р.)

Заступник голови
Державної податкової
адміністрації у Львівській області

*Державний радник II рангу,
кандидат економічних наук,
заслужений економіст України,
заслужений податківець*

Народилася 19 липня 1957 р. у с. Бариш Буцацького району Тернопільської області в родині інженера лісової промисловості Івана Адамовича та інженера-меліоратора Марії Семенівни. Саме батьки порадили доньці здобути освіту інженера-економіста. Тому в 1975 р. Надія вступила на економічний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчила у 1980 р.

Обрана спеціальність «Економіка й організація будівництва» визначила подальший трудовий шлях Н. І. Римарської, який розпочався в Стрийському мостобудівельному управлінні № 1 майстром будівельної дільниці. Упродовж 1984–1985 рр. працювала старшим економістом у львівському Міськкрембудтресті. Згодом Надія Іванівна очолила відділ праці й зарплати. Протягом 1988–1991 рр. обіймала посаду заступника керуючого з економічних питань Львівського обласного дорожнього тресту.

З 1991 р. по нині Надія Іванівна працює в органах податкової служби Львівської області. Пройшла шлях від старшого державного податкового інспектора до заступника голови Державної податкової адміністрації у Львівській області. У 2001 р. розробила систему об'єктно-орієнтовного контролю за суб'єктами підприємницької діяльності, яка згодом була впроваджена на державному рівні. За результатами успішного впровадження цієї системи у 2002 р. Н. І. Римарській присвоєно звання «Заслужений економіст України».

Упродовж 2001–2004 рр. Надія Іванівна активно займалась науковою роботою та за сумісництвом працювала старшим викладачем кафедри фінансів Львівської комерційної академії. У 2004 р. захистила дисертацію й здобула науковий ступінь кандидата економічних наук. Протягом 2005–2007 рр. працювала на кафедрі «Облік та аудит» Національного університету «Львівська політехніка». Нині вона продовжує викладати економічні дисципліни в рідному навчальному закладі за сумісництвом.

Н. І. Римарська не стоїть осторонь і громадської діяльності. Вона опікувалась діяльністю клубу художньої гімнастики «Багіра» (м. Львів) та упродовж 1998–2005 рр. була його президентом.

Навчання у Львівському політехнічному інституті суттєво вплинуло на подальше життя та трудову діяльність Надії Іванівни, оскільки на кожному кар'єрному щаблі вона прагнула використати отримані під час навчання знання та привнести власні економічні розробки в роботу організацій, у яких працювала.

Надія Іванівна постійно підтримувала й підтримує зв'язок з університетом, зокрема є активним організатором зустрічей випускників.

Зі студентського життя їй найбільше запам'яталась підготовка та участь у фестивалі «Весна Політехніки». Н. І. Римарська акомпанувала на фортепіано скрипковому ансамблю.

Захоплення Надії Іванівни — колекціонування статуеток авторської роботи. Хобі — подорожі, виховання домашньої улюблениці — собаки Дарти (канарський дог).

Чоловік Н. І. Римарської Юрій — також випускник Львівської політехніки (механіко-машинобудівний та економічний факультети). Їхні доньки Ілона та Руслана здобули спеціальність економістів з банківської справи та міжнародних відносин.

Життєве кредо Надії Іванівни: «В житті не буває невирішених проблем, а є лише шляхи їх вирішення».

Робоча нарада

РОМАНІВ Мирон Степанович

Випускник енергетичного
факультету (1976 р.)

Директор
Бурштинської ТЕС

*Заслужений енергетик України,
переможець Всеукраїнського конкурсу
«Лідер паливно-енергетичного
комплексу 2007» у номінації
«Керівник підприємства»*

Народився 26 січня 1952 року в с. Куничі Галицького району Івано-Франківської області. У 1967 році після навчання у Насташинській восьмирічній школі вступив до Бурштинського енергетичного технікуму, який з відзнакою закінчив. З 1971 по 1976 рік — студент енергетичного факультету Львівської політехніки. Із жовтня 1976 року за направленням розпочав трудову діяльність на Бурштинській ТЕС на посаді електромонтера. Відтак пройшов шлях від інженера, майстра, старшого майстра, заступника начальника цеху до начальника цеху. З березня 1998 року Мирон Степанович Романів — директор Бурштинської ТЕС, однієї з найпотужніших на Україні теплових електростанцій.

За великий внесок і успішну працю в енергетичній галузі він нагороджений нагрудними знаками «Відмінник енергетики України» (2001 р.) і «Почесний енергетик України» (2005 р.), має почесне звання «Заслужений енергетик України» (2007 р.), переможець Всеукраїнського конкурсу «Лідер паливно-енергетичного комплексу 2007» у номінації «Керівник підприємства».

Під керівництвом М. С. Романіва Бурштинська ТЕС працює стабільно і надійно. За час експлуатації електростанцією вироблено близько 470 млрд кВт/год електроенергії.

З 2002 року забезпечено постійну роботу за схемою «Бурштинського острова» у паралельному режимі з Європейською ОЕС під контролем USTE з експортними поставками до 550 МВт/год. Після виконання реконструктивних робіт на відкритому розподільчому пристрої планується збільшити цей показник ще на 100 МВт.

Відповідно до вимог Європейської ОЕС виконано реконструктивні роботи на енергоблоках, капітальні й середні ремонти, впроваджено системи автоматичного регулювання потужності та частоти.

На електростанції продовжується розробка і впровадження ряду пілотних проектів з реконструкції та модернізації електрофільтрів енергоблоків. Замінено електрофільтри на нові вітчизняні на енергоблоках №№ 9–11 та на російські — на 12-му енергоблоці. Це дало реальну можливість зменшити шкідливі викиди в атмосферу і зробити бурштинський кіловат чистішим.

Завдячуючи так званому «острівному» режиму, станція під керівництвом ВАТ «Західенерго» та НАК «Енергетична компанія України» з кожним роком нарощує обсяги фінансування на ремонти обладнання, вкладає значні інвестиції в реконструкцію та модернізацію підприємства. Протягом 2007 року за рахунок капіталовкладень в сумі 100 млн грн. виконано такі важливі роботи, як заміна електрофільтра енергоблоку № 9 (вартістю майже 42 млн грн.), технічне переоснащення цього ж блоку, збудовано шламову насосну 2-го підйому обсягом будівельно-монтажних робіт 4,2 млн грн.

Профінансовано також ряд соціально значимих об'єктів: введено в експлуатацію нову цифрову АТС, освоєно 12 млн грн. капіталовкладень на реконструкцію тепломережі попередньо ізольованими трубами, продовжувалось будівництво нового готелю, проведено реконструкцію головного корпусу бази відпочинку «Легенда», освітлення стадіону, капремонт здорвопункту.

У 2007 р. на ремонти основного і допоміжного обладнання, будівель і споруд використано 135,5 млн грн.

Позитивний фінансовий результат від діяльності Бурштинської ТЕС за 2007 р. складає 39,422 млн грн.

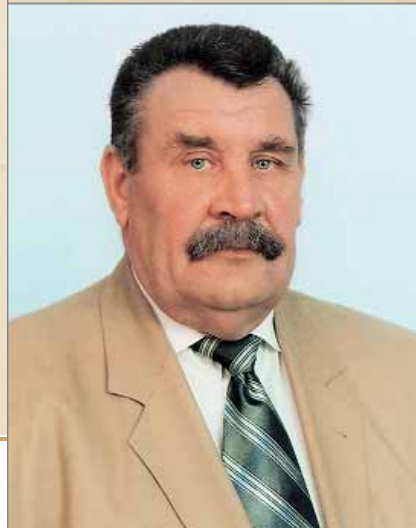
Не залишено без уваги і проблеми Бурштина. Здійснювалось фінансування робіт щодо ремонту тепломережі та житлового фонду. До кінця 2008 року планується завершити заміну трубопроводів тепломережі, що гарантуватиме надійне тепlopостачання жителів міста енергетиків.

Завершено реконструкцію і введено в експлуатацію цех утилізації відходів виробництва з річною продуктивністю 120 тис. м³ керамзиту.

Міцний, надійний і згуртований колектив Бурштинської ТЕС, очолюваний здібним і сучасним керівником М. С. Романівим, протягом 2000–2007 рр. неодноразово було визнано переможцем, лауреатом, дипломантом всеукраїнських рейтингів, конкурсів, проектів: «Золота фортуна», «Діловий імідж України», «Екологія та природні багатства», «Кращі підприємства України», «Лідер промисловості та підприємництва України», «Золота еліта України».

Мирон Степанович одружений. Разом з Любов'ю Миколаївною виховав двох дочок — Наталю (1975 р. н.) та Настю (1980 р. н.).

РОМАНУХА Мирослав Аркадійович

Випускник механіко-
технологічного факультету
(1970 р.)

Генеральний директор
відкритого акціонерного
товариства «Укрцемремонт»

Заслужений будівельник України

Народився 17 листопада 1947 р. у м. Здолбунів Рівненської області. Після закінчення у 1963 р. середньої школи почав свою трудову діяльність учнем токаря в «Укрцемремонті». Згодом за направленням підприємства вступив до Львівського політехнічного інституту на механіко-технологічний факультет. Професію та спеціальність Мирослав обрав під впливом батька — Аркадія Тимофійовича, який усе життя пропрацював в «Укрцемремонті», де й закінчив свою трудову діяльність.

Навчаючись в інституті, М. А. Романуха залюбки освоював такі предмети, як опір матеріалів, ТММ, нарисна геометрія. Професори Шац та Полянський не могли нарадуватися своїм студентом за його знання з теорії машин і механізмів.

Мирослав брав активну участь в громадському житті вищого навчального закладу. Грав в інститутській баскетбольній команді, а ще — в духовому оркестрі, був головою студентської ради, делегатом XVII з'їзду ВЛКСМ у Москві.

Після закінчення інституту і по нині Мирослав Аркадійович працює в «Укрцемремонті». Починав роботу на цьому підприємстві інженером-конструктором, упродовж 1974–1976 рр. обіймав посаду начальника виробничої дільниці з виготовлення запасних частин та нестандартного устаткування, у 1976–1978 рр. — начальника ремонтно-механічної бази, головного технолога підприємства. Двадцять років М. А. Романуха працював начальником виробничо-технічного відділу «Укрцемремонт», заступником голови правління. У 1998 р. загальними зборами акціонерів ВАТ його обрали генеральним директором цього підприємства.

Львівська політехніка по праву може пишатися своїм випускником — висококваліфікованим інженером, здібним організатором виробництва, дисциплінованим, вимогливим до себе і колективу керівником, ерудованим і всебічно розвиненим. Він вникає в усі виробничі питання. Постійно шукає шляхи підвищення ефективності виробництва, поліпшення його технології та якості продукції, збільшення заробітної плати. Крім того, Мирослав Аркадійович створює нові робочі місця, що в умовах виробництва дуже важливо зробити. Розуміючи, що керівник такого рангу на сучасному етапі повинен

володіти знаннями бухгалтерського, фінансового та податкового обліку, він самотужки майже досконало освоїв ці галузі науки.

Мирослав Аркадійович постійно підтримує зв'язок з науковцями Львівської політехніки. Разом з професорами Микольським та Кузьо займався розробкою та запровадженням у виробництво приладів для вивірки обертових печей, зварювального автомата «Стик-2» та ін. У 2007 р. спеціалістами «Укрцемремонт» спільно з науковцями Політехніки була проведена перевірка технічного стану печей Полтавського гірничо-збагачувального комбінату та підготовлені рекомендації про можливість подальшої їх експлуатації. Мирослав Аркадійович завдячує Політехніці своїм професійним становленням і згадує з теплотою та повагою своїх викладачів, зокрема доктора технічних наук, професора кафедри технології машинобудування Маркіяна Васильовича Медведя, кандидата технічних наук Якова Юлійовича Шаца, доктора технічних наук, професора Сергія Григоровича Калініна, кандидатів технічних наук Юрія Миколайовича Микольського, С. Шаповала та багатьох інших.

М. А. Романуха завжди бере активну участь в житті рідного району і області. Неодноразово обирався депутатом міської та районної ради, нагороджувався почесними грамотами районної та обласної державної адміністрації. ВАТ «Укрцемремонт» надає спонсорську допомогу освітянській галузі та соціальним службам.

Мирослав Аркадійович нагороджений Почесною грамотою Держбуду України, дипломом Міжнародного академічного рейтингу популярності та якості «Золота фортуна», він є переможцем 2005 року Всеукраїнського конкурсу «Кращий роботодавець року» тощо. Та найбільше М. А. Романуха цінує неофіційну нагороду — вдячність колективу своєму керівнику за те, що зумів зберегти підприємство, не дав йому стати банкрутом.

В «Укрцемремонті» багато років працювала економістом і дружина Мирослава Аркадійовича, Любомира Михайлівна. Вони виховали двоє дітей, які продовжили династію випускників Львівської політехніки. Син Владислав і донька Ірина — випускники факультетів машинобудування та економічного. Радіотехнічний факультет цього навчального закладу закінчував також зять Мирослава Аркадійовича — Олег Степанович Панас.

РУДНІК Анатолій Андрійович

Випускник енергетичного
факультету (1972 р.)

Народний депутат України
V скликання
Кандидат технічних наук,
академік Національної академії наук
національного прогресу, академік
Української нафтогазової академії,
заслужений працівник Укргазпрому,
лауреат Державної премії в галузі
науки й техніки

Народився 8 жовтня 1948 р. у м. Пириятин Полтавської області. Дитячі роки пройшли у м. Дубровиця на Рівненщині. Родина рано втратила батька, і трьох дітей виховувала мати.

Успішно закінчивши середню школу, Анатолій вступив на енергетичний факультет Львівського ордена Леніна політехнічного інституту. У 1972 р. закінчив його за спеціальністю «Теплові електричні станції» з присвоєнням кваліфікації інженера-теплоенергетика. У студентські роки працював у будівельних загонах у Сургуті й Петропавловську-Камчатському. Трудову діяльність розпочав у 1972 р. офіцером термінової служби військової частини в Петропавловську-Камчатському. З 1974 р. по 1979 р. А. А. Руднік пройшов шлях від начальника зміни турбінного цеху до начальника зміни Камчатської теплоелектроцентралу.

У 1979 р. Анатолій Андрійович працював у ВО «Дніпроенерго» старшим інженером служби з експлуатації теплоенергетичного устаткування. З 1979 по 1991 р. обіймав посади оператора ГРС, старшого оператора, головного інженера Дніпропетровського управління магістральних газопроводів ДП «Харків-трансгаз» ВО «Укргазпром». Із 1991 по 1995 рр. був начальником Запорізького лінійного управління магістральних газопроводів ДП «Харківтрансгаз» ВО «Укргазпром», генеральним директором ДП «Харківтрансгаз» (1995–1998 рр.), начальником департаменту — членом правління НАК «Нафтогаз України» (1998–1999 рр.), генеральним директором дочірньої компанії «Укртрансгаз» — членом правління НАК «Нафтогаз України» (1999–2005 рр.).

У 2006 р. Анатолія Андрійовича було обрано народним депутатом України V скликання.

За високий професіоналізм, організаторські здібності, сумлінне ставлення до своїх обов'язків А. А. Руднік був нагороджений орденом «За заслуги» I, II і III ступеня, орденом Української Православної церкви Святого Благовірного і Рівноапостольного князя Володимира «За церковні заслуги». Відзначений Подяками Президента України, Почесними грамотами Міністерства палива та енергетики та Верховної Ради України.

За збереження і розвиток інтелектуально-кадрового потенціалу підприємства в період перехідної економіки

двічі удостоювався персональної Міжнародної нагороди «Ертсмейкер» із врученням Кришталевого лицаря і золотого нагрудного знака. Володар золотої медалі Асоціації промисловців Франції та Міжнародної нагороди «Золотий Меркурій».

Виробничу та громадську діяльність Анатолій Андрійович успішно поєднує з науковою. Він — кандидат технічних наук, автор багатьох праць, зокрема статей «Аспекти безпеки газотранспортування в Україні», «Основні напрямки розвитку газотранспортної системи України», «Підвищення ефективності функціонування системи трубопровідного транспортування газу», «Газотранспортна система України на межі тисячоліть — час відродження».

А. А. Руднік — яскрава особистість, талановитий керівник. Його особисте кредо — «Перемогти себе». Воно допомагає розвиватись в усіх аспектах життя.

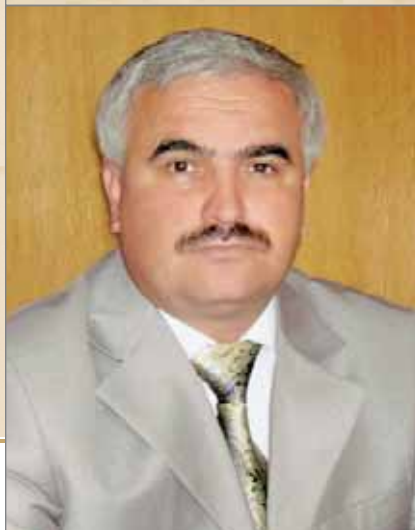
Він любить активний спосіб відпочинку, захоплюється з дитинства технікою, мотоциклами та автомобілями, майстер спорту з мотокросу, володар золотої і срібної медалей Олімпійських ігор ветеранів спорту, любить подорожувати, захоплюється підводним плаванням, гірськими лижами та великим тенісом.

Одружений, виростив і виховав трьох дітей — двох доньок та сина.

Пуск компресорної станції «Ужгород»

РУСИН Василь Павлович

Випускник
геодезичного факультету
(1989 р.)

Начальник
Управління Держкомзему
в Свалявському районі
Закарпатської області

Народився 23 лютого 1963 року в м. Мукачєво Закарпатської області. Його батько Павло Йосипович працював будівельником місцевого лісокомбінату, мати Марія Михайлівна — вчителем початкових класів.

Після закінчення строкової служби, під час проходження якої прийшлося працювати з топографічними картами, у 1983 році вступив на геодезичний факультет Львівського політехнічного інституту. Навчатися, особливо на початкових курсах, було важко, але дуже цікаво, особливо на практичних заняттях.

Не можна не згадати навчальні практики, які проходили на навчальній базі у м. Бережани Тернопільської області та виробничої практики в ОКЕ № 25 м. Владивосток. Саме на цих навчальних практиках формувалися характери студентів, які, працюючи в бригадах, привчалися до відповідального ставлення до роботи та виконання завдань. Василь Павлович щиро вдячний викладачам, що відіграли велику роль у становленні майбутніх фахівців, вихованні в них організаторських здібностей та вміння згуртувати навколо себе колектив для виконання поставлених завдань. Щирі слова

подяки заслуговують декан геодезичного факультету М. І. Кравцов, заступник П. М. Зазуляк, завідуючий кафедрою АГ Ф. Д. Заблоцький, викладачі В. М. Колгунов, Я. М. Костецька, С. Г. Власенко та інші, які прививали студентам відповідальне ставлення до роботи.

Після закінчення навчання з вересня 1989 року працював на посаді інженера по екології Свалявського склотарного заводу. З липня 1991 року В. П. Русин працює на посадах провідного спеціаліста, заступника начальника, начальника районного відділу земельних ресурсів.

У 2002 році закінчив Львівський державний аграрний університет за спеціальністю «Землепорядкування та кадастр». З серпня 2008 року В. П. Русин працює начальником Управління Держкомзему у Свалявському районі Закарпатської області.

На сьогоднішній день, завдяки керівнику головного управління Держкомзему у Закарпатській області І. В. Калиничу (випускнику геодезичного факультету 1995 року), у районі розпочато роботи з поновлення землепорядних карт району, уточнення координат меж територій місцевих рад та координат району. Це дозволить провести інвентаризацію земель всіх категорій.

За вагомий особистий внесок у реалізацію державної політики у сфері земельних відносин, багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм у 2006 році В. П. Русин нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України та Почесною грамотою обласної ради.

У вільний від роботи час Василь Павлович захоплюється подорожами, літературою.

Разом з дружиною Наталією Юрївною, випускницею геодезичного факультету 1989 р., виховали двох дітей — Ярослава та Євгена. Ярослав — студент економічного факультету Тернопільського комерційного університету, Євген навчається у випускному класі міської загальноосвітньої школи I–III ступенів.

Василь Павлович з колегами

САВКІВ Богдан Павлович

Випускник
гірничопромислового
факультету (1954 р.)

Головний фахівець
НАК «Нафтогаз України» (до 2007 р.)

Дійсний член Української нафтогазової академії, почесний працівник газової промисловості, заслужений працівник «Укргазпрому», заслужений працівник промисловості України

Народився 8 травня 1933 р. в с. Шульганівка Чортківського району Тернопільської області у родині селян-землеробів. У рідному селі закінчив семирічну школу (1946), в 1949 р. — Ягольницьку середню школу. В тому ж році поступив у Львівський політехнічний інститут на нафтовий факультет, який у 1951 р. був поділений на три факультети. Саме один з них — гірничопромисловий — Богдан Савків закінчив у 1954 р.

На вибір спеціальності «Нафтопромислова справа» і майбутньої професії вплинуло розуміння значимості видобування нафти та газу для країни з давніми українськими традиціями, відтворення у творах І. Франка життя «ріпників» — перших українських нафтовиків, а також обов'язковий однострій студентів гірничих навчальних закладів. Звідси і Франкове життєве кредо «лиш боротись — значить жить» та Шевченкове «Борітеся — поборе!».

Із своїх вихователів запам'яталися майбутні професори Б. С. Гриненко, Т. Ю. Єременко та Г. Д. Савенков. Хоча після закінчення інституту минуло понад півстоліття, Б. П. Савків і сьогодні підтримує творчі зв'язки з професорами Р. С. Яремійчуком, Р. М. Кондратом, В. С. Бойком та ін.

Після одержання диплому Львівської політехніки у 1954 р. був направлений на роботу у об'єднання «Туркменнафта» (Туркменістан), де працював до 1959 р. на посадах майстра з наземного обладнання, майстра з видобування нафти та старшого механіка нафтопромислу № 2 нафтопромислового управління «Небітдагнафта». У 1956–1959 рр. взяв участь в освоєнні перших свердловин та відкритті найбільшого в Середній Азії нафтогазового родовища Котур-Тепе.

У 1959 р. призначений старшим інженером промисла № 3 НПУ «Небітдагнафта». В 1961–1963 рр. також займався опробуванням перших свердловин нафтогазового родовища Барса-Гельмес та газового Байрам-Алі. Робота Б. П. Савківа в Туркменістані високо оцінена керівництвом республіки.

У 1963 р. повернувся в Україну до 1967 р. працював завідувачем Качанівського нафтопромислу Охтирського нафтопромислового управління. За цей час збільшено добовий видобуток нафти в 3,5 рази, побудовано 3 нафтогазові установки, розпочато утилізацію супутнього

нафтового газу і на цій основі газифікацію південної частини Сумської області.

В 1967–1998 рр. працював в апараті «Укргазпрому» (Київ) спочатку на посаді старшого інженера виробничого відділу, з 1969 р. — керівника служби підземного зберігання газу. У 1998–2007 рр. працював головним фахівцем, начальником сектора підземного зберігання газу НАК «Нафтогаз України».

Виробничу діяльність з підземного зберігання газу Б. П. Савків поєднував з науковою — разом із вченими різних інститутів розробляв нові методи створення підземних газосховищ, нормативну базу та інше. Богдан Павлович опублікував понад 70 статей у наукових журналах та збірниках України, Росії, Польщі. Він є співавтором двох монографій, автором 10 винаходів. І сьогодні Богдан Павлович працює над новими публікаціями та винаходами.

Б. П. Савків — дійсний член Української нафтогазової академії (2005), почесний працівник газової промисловості (1989), заслужений працівник «Укргазпрому» (1994), заслужений працівник промисловості України (1998). Нагороджений почесними відзнаками НАК «Нафтогаз України» І, II, III ступенів.

Захоплюється Богдан Павлович читанням літератури, винахідництвом, історією нафтогазової промисловості, грою футболістів «Динамо», гандболісток «Спартак» (Київ) та боксом братів Кличко.

Крім Богдана Павловича у нафтогазовій промисловості працювали його дружина, син, працює невістка.

Б. П. Савків з директором Львівтрансгазу Я. С. Кривком та начальником Стрийського управління підземного зберігання газу М. П. Деркачем у Парижі під час відвідання підземних сховищ газу фірми «Газ де Франс»

СЕНДЕЦЬКИЙ Євген Богданович

Випускник факультету
автоматики (1978 р.)

Директор Львівського філіалу
ДПВНДІ «Укренергомережпроект»

*Почесний енергетик України,
відмінник енергетики України*

Народився у 1948 р. У 1978 р. закінчив факультет автоматики Львівського політехнічного інституту за спеціальністю інженер-електрик.

З жовтня 1973 р. працює у Львівському філіалі ДПВНДІ «Укренергомережпроект».

За час роботи в інституті пройшов шлях від інженера до директора. Працював у цій науковій установі старшим, провідним інженером, керівником групи, сектору, відділу, головним спеціалістом.

Як фаховий інженер особливо проявив себе на посаді провідного інженера та начальника відділу автоматики, управління зв'язку і телемеханіки (1985–1997 рр.).

«Укренергомережпроект» Євген Богданович очолює з 1997 р. Під його керівництвом Львівський філіал став одною з провідних проектних структур країни в електромережному будівництві. Тут виконують повний комплекс проектно-вишукувальних робіт з будівництва повітряних і кабельних ліній електропередавання, підстанцій різних класів напруги, здійснюють проектування засобів системної автоматики, релейного захисту, зв'язку, телемеханіки, АСУТП енергосистем, автоматизованих систем контролю та управління електроспоживанням (АСКУЕ), дослідження перспективи розвитку електричних мереж та енергетичних систем.

Зона діяльності Львівського філіалу має своєрідне географічне розташування і характеризується потужним енергетичним потенціалом. Через цю територію проходять добре розвинуті, розгалужені транспортні електромагістралі напругою 220, 330, 400, 750 кВ, збудовані не лише для забезпечення внутрішніх електроенергетичних потреб регіону, а й, чи не найголовніше, для здійснення експорту електроенергії з України (через територію України).

Цей факт вимагає від спеціалістів філіалу постійно «тримати руку на пульсі», відслідковувати найновіші досягнення науково-технічного прогресу в електроенергетиці, щоб за потреби застосувати їх під час технічного переоснащення існуючих мереж і доведення їх до вимог європейських і світових стандартів, а також проектування нових об'єктів електроенергетики.

Становлення, набуття й удосконалення професійного рівня, зростання інтелектуального потенціалу Львівського філіалу інституту відбувались паралельно і в тісному

зв'язку з розвитком електроенергетики Західного регіону України та Молдови.

За безпосередньої участі Євгена Богдановича запроектовано низку важливих електроенергетичних об'єктів, зокрема: ПЛ 330 кВ — Хмельницька АЕС — Хмельницький з реконструкцією ПС 330 кВ Хмельницький (2001); ПЛ 330 кВ Рівненська АЕС — Луцьк — Північна з реконструкцією ПС 330 кВ Луцьк — Північна (2002).

У 2003 р. ПЛ Рівненська АЕС — Західноукраїнська було переведено на напругу 750 кВ та реконструйовано ВРС 750 кВ — ПС Західноукраїнська та ін.

З часу призначення Є. Б. Сендецького на посаду директора відчувається постійна позитивна динаміка росту всіх економічних показників діяльності філіалу: обсягів проектно-вишукувальних робіт, середньої заробітної плати працівників, чисельності інженерних кадрів.

За професійні досягнення Євген Богданович відзначений багатьма нагородами, зокрема Грамотою Мінпаливноенерго України; дипломом міського голови м. Львова. У 2006 р. Є. Б. Сендецькому присвоєно звання «Відмінник енергетики України», а через рік — «Почесний енергетик України».

Євген Богданович — переможець Всеукраїнського конкурсу «Лідер паливно-енергетичного комплексу 2004 р.» у номінації «Інвестиційний проект», «Лідер паливно-енергетичного комплексу 2006 р.» у номінації «Підприємство та організація».

*Є. Б. Сендецький в своєму кабінеті
з головним інженером М. С. Грабом*

СЕРЕДНИЦЬКИЙ Леонід Михайлович

Випускник нафтового
факультету (1962 р.)

Заступник директора Департаменту з видобування газу та нафти Національної акціонерної компанії «Нафтогаз України», віце-президент Української нафтогазової академії Кандидат технічних наук, старший науковий співробітник, член редколегії журналу «Нафтова і газова промисловість», Почесний нафтовик СРСР, заслужений працівник промисловості України

Народився 20 вересня 1941 р. у с. Вербовець (хутір Синовеччина) Лановецького району Тернопільської області в селянській родині Михайла Костянтиновича та Єлизавети Віталіївни.

У 1957 р. із срібною медаллю закінчив Вербовецьку середню школу та вступив на нафтовий факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив з відзнакою у 1962 р. за спеціальністю «Розробка нафтових і газових родовищ». На той час на цьому факультеті була вища ніж на інших стипендія, що було для Леоніда Середницького суттєвим, адже від мами та вітчима із їх злидінними заробітками в колгоспі не можна було сподіватися на якусь допомогу.

Проте згодом Леоніда Михайловича по-справжньому зацікавила наука про надра землі, зокрема про видобування нафти і газу. Тому після закінчення інституту він понад тридцять років працював в Українському науководослідному і проектному інституті нафтогазової промисловості, який за цей час змінив ряд назв і підпорядкувань. Л. М. Середницький в цій науковій установі пройшов шлях від інженера до директора включно. Після реорганізації інституту у ВАТ «Український нафтогазовий інститут» Леонід Михайлович був першим головою його правління.

За безпосередньої участі й під його керівництвом виконані проектні технологічні документи розробки багатьох нафтових і газонафтових родовищ України та інших держав.

Будучи одним з провідних українських спеціалістів з розробки нафтових і газових родовищ, Леонід Михайлович гідно представляв українську нафтогазову науку і виробництво за кордоном, виконував відповідальні завдання з науково-технічної допомоги в розвитку нафтогазовидобутку в Алжирі та на Кубі. Зокрема, упродовж 1969–1971 рр. працював головним інженером групи радянських спеціалістів нафтогазової промисловості при Міністерстві промисловості й енергетики Алжирської Народно-Демократичної Республіки, а протягом 1976–1979 рр. — керівником контракту цієї ж групи. Із 1981 по 1988 р. Леонід Михайлович кілька разів виїжджав до Республіки Куба як відповідальний виконавець проектів розробки її найбільших нафтогазових родовищ — Варадеро і Бока-де-Харуко.

Протягом 1995–1998 рр. Л. М. Середницький обіймав посаду заступника начальника відділу розробки та підвищення нафтовіддачі пластів, начальника Управління геологорозвідувальних робіт і розробки родовищ нафти й газу ВАТ «Укрнафта».

Із січня 1999 р. Леонід Михайлович Середницький працює в НАК «Нафтогаз України», спочатку заступником начальника Управління геології та розробки родовищ нафти і газу, а з 2000 р. — заступником директора Департаменту з видобування газу та нафти.

Л. М. Середницький — автор понад ста наукових праць і винаходів.

За виробничу та наукову діяльність Леонід Михайлович нагороджений орденом «Знак пошани», медалями, Грамотою Верховної Ради України та ін. Він — лауреат премії Міністерства нафтогазової промисловості СРСР, почесний розвідник надр України.

Л. М. Середницький також бере активну участь у громадському житті країни. Він член товариства «Просвіта» та Тернопільського земляцтва в м. Києві.

У вільний час Леонід Михайлович захоплюється поезією, історичною літературою. Інколи ходить на риболовлю.

Вірним помічником і порадником по життю завжди є дружина Людмила Іванівна — випускниця географічного факультету Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка.

Одногрупники 1961 р.

СЕНИК Мирослав Петрович

Випускник
механіко-машинобудівного
факультету (1980 р.)

Голова Львівської
обласної ради

Народився 2 листопада 1957 р. у с. Кам'янка Підволочиського району на Тернопільщині в родині Петра (світлої пам'яті) та Антоніни Сеніків. Ще навчаючись у школі, Мирослав мав схильність до точних наук, любив техніку, тому, здобувши середню освіту в рідному селі, в 1975 р. вступив на механіко-машинобудівний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1980 р. (кваліфікація — інженер-механік).

Свою трудову діяльність М. П. Сенік розпочав у 1982 р. на Червоноградському заводі «Зміна» ЛВО ім. В. І. Леніна Львівської області, де пройшов шлях від майстра до начальника цеху.

У час перебудови, напередодні проголошення Незалежності України Мирослав Петрович активно включився в громадське життя регіону. В березні 1990 р. його обрали головою Червоноградського міськвиконкому, а в січні 1991 р. — міським головою м. Червонограда.

Упродовж 1992–1994 рр. М. П. Сенік очолював регіональне відділення Фонду державного майна України у Львівській області.

У липні 1994 р. Мирослава Петровича обрали керівником секретаріату Львівської обласної ради.

У листопаді 1995 р. він очолив Личаківську районну адміністрацію Львівської міської ради. На цій посаді М. П. Сенік працював майже п'ять років. У січні 2000 р. його призначили директором Департаменту житлового господарства Львівської міської ради.

Упродовж 2001–2004 рр. Мирослав Петрович очолював підприємство з ремонту та експлуатації ліфтів ТОВ «Ліфт-ЕКО». У квітні 2004 р. М. П. Сеніка призначили проректором свого рідного навчального закладу — Національного університету «Львівська політехніка».

У лютому 2005 р. Мирослав Петрович повернувся на державну службу. Він обійняв посаду першого заступника голови Львівської обласної державної адміністрації.

У квітні 2006 р. М. П. Сеніка обрали головою Львівської обласної ради.

Робота Мирослава Петровича на цій відповідальній виборній посаді в 2007 р. була відзначена високими урядовими нагородами — орденом «За заслуги» III ступеня та Почесною грамотою Кабінету Міністрів України.

М. П. Сенік вважає, що в його становленні як професіонала та особистості важливу роль відіграв Львівський політехнічний інститут. Саме там проявилися й розвинулися його організаторські здібності. А під час навчання й подальшої співпраці відбулися зустрічі та знайомства, які певною мірою вирішили долю майбутнього голови Львівської обласної ради.

М. П. Сенік і нині підтримує постійний зв'язок зі своєю альма-матер, спілкується з її керівництвом та професорсько-викладацьким складом як у робочій, так і в невимушеній, дружній обстановці.

У вільний час Мирослав Петрович любить почитати літературу, зокрема хорошу поезію, для підтримання тіла й духу займається спортом. А ще перебуває в колі власної родини. Його дружина Галина за фахом також інженер-механік. Разом виховали двох дітей: син Василь — інженер комп'ютерних мереж; донька Оксана — випускниця філософського факультету Львівського національного університету ім. Івана Франка. Справжньою втіхою для дідуся й бабусі є двоє онуків — дев'ятирічна Ірина та п'ятирічний Мирослав.

Життєве кредо Мирослава Петровича коротке, але досить влучне й змістовне: «Творити добро». Його головні пріоритети — Бог і Віра, сім'я та свій народ.

СИТНИК Юрій Євгенович

Випускник архітектурного
факультету (1985 р.)

Голова Ради Товариства
ЗАТ «Технопарк ЛЗТА»

Народився 28 жовтня 1963 р. у Львові в родині інженера-будівельника Євгена Івановича та інженера-метролога Мирослави Олексіївни.

Юрій з дитинства любив малювати. А оскільки його батько за освітою інженер-будівельник, син вирішив обрати собі професію, що сполучатиме в собі мистецтво й інженерію, тобто — архітектуру.

Здобувши вищу освіту, Ю. Є. Ситник розпочав свій трудовий шлях майстром ВО «Електрон» у рідному місті. Через два роки він обійняв посаду заступника начальника відділу капітального будівництва в НДІ побутової радіоелектронної апаратури.

З 1990 р. Юрій Євгенович працював на керівних посадах у приватних підприємствах. У 2002 р. він став генеральним директором ЗАТ «Технопарк ЛЗТА», що утворилося внаслідок реорганізації діяльності ВАТ «Львівський завод телеграфної апаратури».

Діяльність ЗАТ «Технопарк ЛЗТА» — девелопмент комерційної нерухомості. Перебуваючи на посаді генерального директора, Юрій Ситник брав участь у рейтингу «Золота фортуна» і здобув срібну медаль. У 2006 році його було обрано Головою Ради Товариства «Технопарк ЛЗТА». Цю посаду Юрій Євгенович обіймає і сьогодні.

Він також здобув другу вищу освіту за спеціальністю «Економіка» і тепер працює над кандидатською дисертацією в цій галузі.

Ю. Є. Ситник є активним громадським діячем і меценатом. Кілька років він фінансував благодійну мистецьку галерею «Яровіт», спонсорував видавництво українських книжок, зокрема «Прадавня Україна» О. Ноги та «Світ Львівського спорту 1900–1939 рр.» цього ж автора.

Нині Юрій Євгенович продовжує громадську діяльність і є Головою Львівської обласної організації профспілки «Соціальний прогрес» та Головою Львівської обласної організації «Перехід».

Своїми життєвими і професійними здобутками Ю. Є. Ситник дуже завдячує рідному університету. Адже саме тут він отримав ґрунтовну й систематизовану освіту, що допомогла Юрію Євгеновичу у трудовій діяльності. Основне —

здатність логічно і філософськи підходити до вирішення проблем — було закладене цілою плеядою чудових викладачів, зокрема професорами І. Рудницьким, Б. Черкесом, М. Бевзом, В. Дурмановим, П. Шаповаловим, Я. Швецом. «Архітектори, для вас основними є дві дисципліни: філософія і теоретична механіка. Щоб ви могли створити ідею, а пізніше вона могла стояти на землі» — цю улюблену цитату з лекцій професора П. Шаповалова Юрій Євгенович згадує найбільше.

Хоч минуло понад двадцять років, відколи Ю. Є. Ситник закінчив Львівську політехніку він і досі з теплотою згадує незабутні роки навчання і студентські літа, які, на жаль, так швидко минають. Добрі спогади залишилися в Юрія Ситника і про викладачів Політехніки. Із деякими з них він підтримує дружні стосунки й нині.

Оскільки зараз очолювана Юрієм Євгеновичем компанія займається проектом відновлення будинку за адресою: м. Львів, пл. Міцкевича, 9, то її керівник із великим задоволенням спілкується із професорами М. Бевзом та Б. Черкесом, які схвально сприйняли те, щоб у центрі м. Львова постала гідна цього давнього славного міста будівля.

Вільний від роботи час Юрій Євгенович проводить зі своєю родиною і за читанням книжок із новітньої філософії. Більше того, Ю. Ситник — завзятий колекціонер. Предметами зацікавлення його є старі географічні атласи та холодна зброя.

Дружина Юрія Євгеновича Надія також закінчила архітектурний факультет університету «Львівська політехніка». Разом вони виховали двох чудових доньок.

Колектив ЗАТ «Технопарк ЛЗТА»

СІМЧУК Олександр Миколайович

Випускник механіко-технологічного факультету (1986 р.)

Заступник генерального директора державної акціонерної компанії «Національна мережа аукціонних центрів» по Західному регіону — директор філії «Львівський аукціонний центр»

Кандидат економічних наук

Народився 9 лютого 1962 року у с. Самчики Хмельницької області в родині електрика Миколи Пилиповича та вчительки Любові Миколаївни. Після закінчення 8 класів сільської школи працював монтажником радіоапаратури II розряду на підприємствах ВПК, навчався у Львівському технікумі радіоелектроніки. Здобув фах радіотехніка.

В 1981 році вступив на механіко-технологічний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1986 році, здобувши спеціальність інженер-механік електронної техніки. На вибір майбутньої професії Олександра значною мірою вплинула атмосфера, що панувала в сім'ї, де поєдналися представники галузі техніки та точних наук.

Під час навчання О. М. Сімчук брав активну участь у громадському житті, зокрема був старостою групи, заступником секретаря комітету комсомолу механіко-технологічного факультету та заступником секретаря комітету комсомолу з масово-політичної роботи інституту. Очоловав рух студентських будівельних загонів.

Свою трудову діяльність за обраним фахом Олександр Миколайович розпочав на посаді майстра дільниці цеху підприємства ВПК. Через чотири роки він очолив цю дільницю, а впродовж 1992–1993 рр. працював головним інженером виробничого підприємства «К.І.К.». У 1993 р. О. М. Сімчука призначили заступником директора цього підприємства. Через два роки Олександр Миколайович очолив Львівський регіональний центр сертифікатних аукціонів. Протягом 1999–2004 рр. працював директором філії «Львівський аукціонний центр» державної акціонерної компанії «Національна мережа аукціонних центрів». Нині Олександр Миколайович обіймає відповідальну посаду заступника генерального директора по Західному регіону — директора філії «Львівський аукціонний центр» державної акціонерної компанії «Національна мережа аукціонних центрів».

Це сучасне українське підприємство, лідер на вітчизняному ринку аукціонних послуг і одна з провідних

компаній у біржовій та ріелторській діяльності. Сьогодні ДАК «НМАЦ» пропонує свої ресурси, накопичений досвід і реальні напрацювання для розвитку бізнесу й зміцнення позицій вітчизняних виробників, зокрема в напрямку залучення іноземних інвестицій.

Своїми професійними здобутками О. М. Сімчук завдячує рідному інституту. Завдяки навчанню у Львівській політехніці він набув уміння досягати мети, практичного досвіду організаторської роботи, професійних навиків інженера-механіка, а найголовніше — здобув багато друзів та однодумців.

Олександр Миколайович і нині підтримує стосунки з викладацьким корпусом університету «Львівська політехніка». Бере участь в організації та проведенні науково-практичних семінарів з питань управління інвестиційними проектами із залученням фахівців Київського інженерно-будівельного інституту, проводить лекції для студентів університету з питань реформування власності в Україні та залучення інвестицій, зокрема іноземних, та консультації з питань приватизації й продажу різних видів майна.

За сумлінну працю, значний особистий внесок у справу приватизації в Україні О. М. Сімчук неодноразово нагороджувався почесними грамотами Фонду державного майна України, має відзнаку Фонду державного майна України «Знак пошани».

У вільний час Олександр Миколайович захоплюється туризмом, мисливством, рибальством, автомобільним туризмом, автоспортом та гірськолижним спортом.

Дружина О. М. Сімчука Галина — також випускниця механіко-технологічного факультету Львівської політехніки. За фахом — інженер-механік, кандидат технічних наук. Разом виховали двох дітей: сина Мар'яна та доньку Зоряну. Гордістю родини є онук — Олександр Сімчук.

Життєве кредо Олександра Миколайовича: *«Працюю для вас, а разом з вами — для народу України»*. Основні риси його характеру — цілеспрямованість, наполегливість, відповідальність, надійність, дружелюбність та комунікабельність.

СМУК Ростислав Теодорович

Випускник факультету
автоматики (1981 р.)

Генеральний директор
НВП «Спаринг-Віст Центр»

Заслужений винахідник України

Народився 10 липня 1959 р. у м. Тисмениця Івано-Франківської області в родині Теодора Степановича та Лідії Петрівни Смукив. Батько викладає теоретичну механіку та фізику в Коломийському політехнічному коледжі. Мати працювала вчителькою хімії та біології в Коломийській середній школі №6.

Ростислав ще в шкільні роки мав здібності до точних наук. Тому, здобувши середню освіту, в 1976 р. вступив до Львівського політехнічного інституту, який свого часу закінчив його батько (факультет автоматики). Обрав спеціальність «Електронно-обчислювальні машини», вважаючи її перспективною.

Свою трудову діяльність Р. Смукив розпочав на посаді інженера-розробника мікропроцесорної апаратури в Науково-дослідному радіотехнічному інституті.

Після проголошення незалежності України та переходу до ринкових відносин в економіці Ростислав Теодорович почав активно займатися підприємницькою діяльністю, відкрив та очолив науково-виробниче приватне підприємство «Спаринг-Віст Центр», де працює генеральним директором і нині. Ця компанія розробляє та серійно виготовляє засоби радіаційного контролю ТМ «Екотест» для санітарної дозиметрії й екології, індивідуальної дозиметрії, пошукових задач, цивільного захисту та армії, служб пожежної охорони, навчальних програм та побуту.

Р. Смукив є автором 30 авторських свідоцтв на винаходи, 10 патентів та 10 статей. У доробку очолюваного ним підприємства — 11 моделей та низка модифікацій приладів радіаційного контролю ТМ «Екотест», внесених до українського Держреєстру засобів вимірювальної техніки та держреєстрів деяких іноземних країн.

Розроблені «Спаринг-Віст Центром» та особисто Ростиславом Смукивом прилади описані в семи підручниках для вищих навчальних закладів з предметів: «Безпека життєдіяльності», «Охорона праці», «Цивільна оборона», «Цивільний захист» та «Фізика».

У 2007 р. за свої нововведення та розробки Ростиславу Теодоровичу присвоїли звання «Заслужений винахідник України».

Він активно займається благодійницькою діяльністю. З 1998 року є членом (а також паст-президентом) Ротарі-клубу «Львів-Леополіс», який за 10 років реалізував понад 100 харитативних програм, серед яких програму «Дар життя», за якою виліковано в Америці та Україні понад 300 дітей із вродженими вадами серця; програму встановлення першого комп'ютерного класу для незрячих, програму по очищенню карпатських рік та ін.

Ростислав Теодорович пишається тим, що закінчив Львівський політехнічний інститут і вважає, що, порівняно з іншими вищими навчальними закладами, Львівська політехніка дає добрі знання. Після закінчення навчання Р. Смукив направили на роботу в престижний на той час НДРТІ, де в нього була можливість працювати над створенням нової техніки для оборонної промисловості й займатися винахідницькою діяльністю.

Ростислав Теодорович і нині підтримує тісні стосунки з рідним інституту. Багато його випускників працюють на очолюваному Р. Смукивом підприємстві; «НВП «Спаринг-Віст Центр» також налагодило спільну наукову діяльність з науковцями кафедри захисту інформації та охорони праці, молоді спеціалісти підприємства навчаються в аспірантурі університету.

Хоч минуло чверть століття, відколи Р. Смукив закінчив Львівську політехніку, у нього й досі залишилися хороші спогади про своїх викладачів, зокрема Т. О. Романцову, В. А. Голембо, П. П. Козака, Ю. С. Вітера, І. М. Вішенчука, Б. Й. Швецького, Ю. В. Відоняка, М. В. Черкасного.

У вільний час Ростислав Теодорович провадить ротарійську діяльність, яка стала дуже важливою в його житті. Любить читати книги, займатися фітнесом.

Життєве кредо Р. Смукива: *«Жити треба легко, з любов'ю, творчо, ефективно».*

ЕКОТЕСТ®
Засоби радіаційного контролю

СЛЕДЗЬ Володимир Вікторович

Випускник
архітектурного факультету
(1986 р.)

Директор, головний архітектор
проектів ТОВ «Арніка»

Член Національної спілки
архітекторів України

Народився 6 серпня 1964 р. у м. Львові. У 1986 р. закінчив архітектурний факультет Львівського політехнічного інституту й почав свою трудову діяльність у спеціалізованому конструкторському бюро рідного навчального закладу.

У 1990 р. Володимир Следзь разом зі своїм колегою архітектором Костянтином Малярчуком заснував ТОВ «Арніка» — підприємство, що займається виконанням проектів житлових і громадських будинків, промислових, сакральних об'єктів, об'єктів містобудування та дизайну міського середовища. Володимир Іванович очолив це підприємство та став головним архітектором проектів.

Нині в проектній фірмі працюють 50 співробітників, серед яких 45 — висококваліфіковані архітектори та інженери. Разом зі своїм керівником В. В. Следзем вони брали участь в розробці проектів багатьох важливих об'єктів м. Львова, зокрема благоустрою площі перед пам'ятником Т. Г. Шевченку; зведення багатоквартирних житлових будинків по вулицях Рудницького, Крип'якевича, Карпатській, Дзиндри, Квітневій, Сахарова, Тернопільській, Ніжинській, Йосипа Сліпого; адміністративного будинку по вул. Княгині Ольги.

ТОВ «Арніка» нагороджене дипломами Держбуду України за кращі будинки та комплекси житлово-цивільного та промислового призначення, збудовані та прийняті в експлуатацію в 2000–20002 та 2005 роках в Україні. У 2004 р. товариство було висунуто на здобуття Державної премії України в галузі архітектури за проекти житлових будинків у м. Львові.

Директор «Арніки» В. В. Следзь у 2003 р. отримав премію Національної спілки архітекторів України «Велика Волота» за досягнення в архітектурі.

Нині товариство працює над низкою об'єктів, що знаходяться в різній стадії проектування та будівництва, серед яких — готель класу «5 зірок» у м. Львові; готелі класу «4 зірки» по вул. Наливайка-Гнатюка в м. Львові та в м. Рівне

Торгово-офісний комплекс по вул. Скрипника (м. Львів)

(як відбудова палацу князів Любомирських); готельні комплекси в Карпатах; торгово-адміністративні будинки у Львові, Рівному, Чернівцях; комплекси житлової забудови у Чернівцях та м. Винники поблизу Львова. Фахівці «Арніки» беруть участь у всіх стадіях проектування та погодження проектної документації, а також здійснюють авторський нагляд у процесі будівництва.

Володимир Вікторович є автором ескізного проекту футбольного стадіону, що буде зведений у м. Львові в рамках підготовки до проведення чемпіонату Європи з футболу 2012 р. До його реалізації залучені й колишні викладачі В. В. Следзя, зокрема професор кафедри містобудування Національного університету «Львівська політехніка» Богдан Посадський. Згідно з архітектурно-планувальним рішенням стадіон у м. Львові буде відповідати вимогам УЄФА, розрахований він на 33 400 місць, з них 350 — для почесних гостей.

Багатоквартирний житловий будинок по вул. Лукаша (м. Львів)

СОПІЛЬНИК Любомир Іванович

Випускник
механіко-машинобудівного
факультету (1982 р.)

Начальник сектору
Науково-дослідного центру
з безпеки дорожнього руху України
Центрального апарату МВС України,
генерал-майор міліції

*Доктор технічних наук, професор,
відмінник освіти України*

Народився 6 серпня 1960 р. у м. Львові в родині вчителів-філологів, відмінників народної освіти Івана Васильовича та Іванни Василівни. Але Любомир зі шкільних років виявляв схильність не до гуманітарних, а до точних наук, тому і вступив у 1977 р. на механіко-машинобудівний факультет (спеціальність «Автомобілі та автомобільне господарство») Львівського політехнічного інституту. Після закінчення вузу Любомир Іванович назавжди поєднав свою долю з органами внутрішніх справ — Державтоінспекцією.

У 1997 р. він закінчив Академію МВС України і того ж року захистив кандидатську дисертацію «Вимірювання параметрів електромагнітних полів на автошляхах та аналіз їх впливу на ДТП». Через шість років став доктором технічних наук. Його дисертація була присвячена завжди актуальній темі — безпеці дорожнього руху.

Л. І. Сопільник — академік Міжнародної Академії комп'ютерних наук та систем, лауреат наукової премії імені Глушкова, Золотої медалі МАКНС, премії ім. В. Пікуля, нагороджений почесними грамотами Президії НАН України та Міністерства освіти і науки України. Любомир Іванович є автором 126 наукових праць, зокрема 9 підручників, 10 навчально-методичних посібників, трьох Державних стандартів України. Він учасник 47 міжнародних та вітчизняних конференцій і симпозіумів, власник патентів: «Спосіб оцінки аварійно небезпечних ділянок автошляху» та «Автомобільний вимірювач — індикатор напруженості електромагнітного поля», розробник першої у світі теорії негативного впливу електромагнітних полів на водіїв, що призводить до аварій.

Нині Любомир Іванович успішно займається науковою роботою на посаді начальника сектору Науково-дослідного центру з безпеки дорожнього руху МВС України, а також за сумісництвом працює професором кафедри «Метрологія, стандартизація та сертифікація» рідної Політехніки.

Крім того, Л. І. Сопільник на громадських засадах обіймає посаду заступника голови Міжнародного анти-

кримінального та антитерористичного комітету України. За роки роботи в органах МВС України Любомир Іванович був відзначений нагородами: «За відзнаку в службі» I, II та III ступеня; «За мужність та професіоналізм» I, II та III ступеня; «За бездоганну службу в Державтоінспекції» I та II ступеня. У 2008 р. за багаторічну сумлінну працю, значний особистий внесок у підготовку висококваліфікованих спеціалістів, плідну науково-педагогічну діяльність Любомир Іванович нагороджений нагрудним знаком «Відмінник освіти України».

У вільний від роботи час Л. І. Сопільник любить грати в шахи, займається екстрасенсорикою.

*Генерал-майор Любомир Сопільник
з онуком Любомиром Сопільником*

Щасливо склалося особисте життя Любомира Івановича. Разом з дружиною Галиною виховали двох синів. Старший син Святослав закінчив Львівський університет внутрішніх справ. Молодший Ростислав — магістр кафедри менеджменту і міжнародного підприємництва НУ «Львівська політехніка». Підрастає в родині онук, якого назвали на честь дідуся — Любомиром.

СОПРОНЮК Андрій Філімонович

Випускник факультету
промислового та цивільного
будівництва (1990 р.)

Голова Маневицької районної ради
Волинської області

Народився 2 січня 1959 р. у с. Градиськ Маневицького району Волинської області в родині працівників лісового господарства. В дитинстві Андрій слухав розповіді батька про професію будівельника, якою той дуже захоплювався та освоїв, проходячи службу в армії. Любов до цього фаху він передав і сину, а ще переконав його, що будувати нові об'єкти — це першочерговий процес розвитку держави.

Проте дійшов Андрій Сопронюк до своєї мрії не відразу. Після закінчення восьмирічки вступив до Нововолинського електромеханічного технікуму. У 1978 р. розпочав свій трудовий шлях робітником тресту «Нововолинськ-промбуд». Потім була служба в лавах Радянської армії.

Демобілізувавшись у 1980 р., А. Ф. Сопронюк став працювати інженером-інспектором Держархбудконтролю Маневицького райвиконкому, а згодом — майстром Маневицької рембуддільниці. Упродовж 1986–1987 рр. Андрій Філімонович обіймав посади виконроба, старшого виконроба Маневицького райагробуду, а протягом 1987–2002 рр. працював головним інженером Маневицького райагробуду. У 1990 р. без відриву від виробництва він закінчив Львівський політехнічний інститут.

А. Ф. Сопронюк завжди брав активну участь у громадському житті. Був депутатом Маневицької селищної ради 3 скликань та депутатом Маневицької районної ради 2 скликань. Він — голова районної партійної організації ВО «Батьківщина». Саме тому у 2002 р. односельці виявили йому високу довіру — обрали Маневицьким селищним головою. Цю посаду він обіймав до 2005 року. А протягом 2005–2006 рр. Андрій Філімонович перебував на посаді голови Маневицької районної держадміністрації. Нині він — голова Маневицької районної ради.

Своєю кар'єрою А. Ф. Сопронюк певною мірою завдячує рідному навчальному закладу. Адже Львівська політехніка завжди користувалася і користується нині великим авторитетом як навчальний заклад. Його випускників завжди охоче запрошували на роботу в партійних та господарських органах району. Хоч Андрій Філімонович дуже зайнята людина, все ж інколи знаходить можливість відвідати рідну alma mater і факультет, який закінчував.

Хороші спогади залишилися в нього про викладачів Квашу, Дорошенко, декана Усова, методиста Галину Степанівну. А ще часто згадує, як захищав курсові роботи на кафедрах архітектури та «Основи і фундаменти».

У 2004 р. А. Ф. Сопронюк одержав дорогу для себе нагороду — Почесну грамоту Верховної Ради України «За особливі заслуги перед українським народом», яка зобов'язує його до нових звершень на нелегкій ниві народного обранця районного масштабу.

У вільний від роботи час, якого, на жаль, буває так мало, Андрій Філімонович любить збирати гриби, рибалити, а ще — почитати періодичну та художню літературу.

Щасливо склалося у А. Ф. Сопронюка і родинне життя. Його дружина Ніна Філімонівна працює вихователем-логопедом дитячого садка № 1 у смт Маневичі. Разом вони виховали двох дітей, які здобули вищу освіту, як і батько, у Львові. Син Олександр працює помічником прокурора Луцького району. Він — випускник Львівського державного університету імені Івана Франка. Донька Людмила — студентка Львівського аграрного університету.

Життєве кредо А. Ф. Сопронюка досить просте і зрозуміле — *«Завтра має бути краще, ніж сьогодні»*. А основні риси вдачі Андрія Філімоновича — цілеспрямованість та повага до людей.

Андрій Філімонович з юними футболістами
Маневиччини в Польщі

СПІВАК Роман Львович

Випускник
енергетичного факультету
(1968 р.)

Директор Колективного підприємства
«Електропівденьзахідмонтаж-6»

*Заслужений енергетик України,
заслужений енергетик СНД*

Народився 28 лютого 1946 р. у м. Києві в родині службовців. Здобувши середню освіту в м. Львові, в 1963 р. вступив на енергетичний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1968 р. за спеціальністю — інженер-електрик.

Перші два роки навчання в цьому престижному навчальному закладі поєднував з роботою електрослюсарем на Львівській ДРЕС.

Свою трудову діяльність за обраним фахом Р. Л. Співак розпочав за направленням у монтажному управлінні № 4 тресту «Електропівденьмонтаж», де він упродовж чотирьох років обіймав посади майстра, виконроба, старшого виконроба-начальника дільниці.

У 1972 р. Романа Львовича призвали до лав Радянської армії. Після демобілізації він повернувся до монтажного управління № 4 тресту «Електропівденьмонтаж». Протягом 1974–1982 рр. працював виконробом, старшим виконробом. Брав безпосередню участь у будівництві Ладжинської теплової електростанції, Київських теплових електростанцій № 5 та № 6, Рівненської, Хмельницької, Смоленської атомних електростанцій та багатьох електропідстанцій напругою 110–750 кВ.

Упродовж 1982–1986 рр. Роман Львович працював у Нігерії на будівництві теплової електростанції, ГРУ — 132 кВ та маслонаповнених ліній 132 кВ — керівником групи, головним інженером, начальником управління будівництва «НігеріяТЕЦбуд». Він є організатором та співавтором нової технології монтажу маслонаповнених кабельних ліній 110 кВ середнього тиску та впровадження її по всій території країн Співдружності незалежних держав.

З 1986 р. по нині Р. Л. Співак обіймає посаду директора КП «Електропівденьзахідмонтаж-6». Очолюване Романом Львовичем підприємство виконує роботи на мережних об'єктах НЕК «Укренерго»: в Західній, Південно-Західній, Центральній та Кримській електроенергетичних системах. Як один із основних підрядників, підприємство здійснювало значні обсяги робіт на будовах 2-го енергоблоку Хмельницької атомної електростанції та 4-го енергоблоку Рівненської атомної електростанції, а також на Бурш-

тинській, Добротвірській та Ладжинській теплових електростанціях. Підприємство продовжує працювати на цих об'єктах і по теперішній час.

Під керівництвом Р. Л. Співака «Електропівденьзахідмонтаж-6» навіть у складних економічних умовах підтвердило свій високий авторитет, як одне з провідних підприємств України з виконання робіт з монтажу, ремонту, налагодження та випробування електрообладнання контрольно-вимірювальних приладів та систем автоматики теплових і атомних електростанцій, електропідстанцій та об'єктів промислового будівництва.

Як генеральний підрядник Колективне підприємство «Електропівденьзахідмонтаж-6» забезпечило своєчасне введення в експлуатацію мережних об'єктів, що необхідні для видачі в мережу нових потужностей Рівненської та Хмельницької атомних електростанцій, а також успішно та високоякісно виконує роботи на будівництві ПС-750 кВ «Київська».

За роки незалежності України очолюване Р. Л. Співаком підприємство жодного дня не мало заборгованості із заробітної плати та податкових зобов'язань, обов'язкових відрахувань.

Надійність, висока якість та своєчасність виконання — візитна картка Колективного підприємства «Електропівденьзахідмонтаж-6».

Роман Львович Співак зумів об'єднати трудовий колектив висококваліфікованих фахівців, які дружно працюють над вирішенням завдань державного значення. Як керівник він — компетентний та рішучий при виконанні завдань та доручень державних органів, але разом з тим толерантний та уважний до проблем працівників, користується авторитетом і повагою в колективі.

Р. Л. Співак — почесний енергетик України. Указом Президента України в грудні 2000 р. Р. Л. Співаку присвоєно почесне звання «Заслужений енергетик України».

Рішенням Електроенергетичної ради Співдружності незалежних держав у грудні 2003 р. Романа Львовича нагородили нагрудним знаком «Заслуженный энергетик Содружества независимых государств».

СРІБНИЙ Василь Михайлович

Випускник факультету
автоматики і телемеханіки
(1984 р.)

Генеральний директор
державного підприємства
«Аргентум»

Кандидат технічних наук

Народився 26 травня 1958 р. у с. Мишків, Заліщицького району Тернопільської області. Трудову діяльність розпочав у 1977 р. у Львівській інспекції пробірного нагляду (з 1982 р. — Прикарпатська державна інспекція пробірного нагляду).

У 1978 р. вступив на факультет автоматики і телемеханіки Львівської політехніки, який закінчив у 1984 р. Упродовж 1989–1991 рр. В. М. Срібний працював начальником інспекції з контролю і використання дорожніх матеріалів у народному господарстві Львівського виробничого об'єднання «Ювеліпром» Головалмаззолото СРСР.

З 1991 р. Василь Михайлович обіймає високу відповідальну посаду — генерального директора ДП «Аргентум». На цьому підприємстві вперше в Україні освоєно не лише технічний процес вилучення дорожніх металів з відходів та брухту, але й налагоджено випуск понад 200 найменувань промислової продукції.

В результаті комплексної переробки отримується практично вся сировина, необхідна для випуску продукції, і одночасно ліквідуються відходи, що містять важкі метали та інші токсичні компоненти, які забруднюють навколишнє природне середовище.

Нині ДП «Аргентум» — це потужне сучасне підприємство, що зберегло свої передові позиції на внутрішньому ринку, завдяки постійному розширенню асортименту продукції, освоєнню нових технологій. Технічний прогрес забезпечується тут власними оригінальними розробками відділу проблемних досліджень, а також завдяки співпраці з провідними науковими центрами.

Запорукою успішної діяльності «Аргентуму» є випуск конкурентоспроможної продукції. Якість забезпечується комплексним підходом до цієї проблеми і кропіткою цілеспрямованою роботою на всіх етапах розробки і впровадження нової продукції та постійним вдосконаленням освоєної.

На підприємстві працює багато науковців — докторів, кандидатів наук, та висококваліфікованих виробників. «Аргентум» також постійно здійснює підготовку кадрів. Посилає на навчання у вищі навчальні заклади співробітників за власні кошти, а повертаються вони на підприємство спеціалістами потрібного профілю.

Генеральний директор ДП «Аргентум» В. М. Срібний — кандидат технічних наук, організатор високотехнологічного виробництва з утилізації промислових відходів з отриманням чистих металів та випуску промислової продукції на їх основі. Він не лише професіонал високого рівня, а й принциповий, але разом з тим справедливий керівник.

Василь Михайлович бере активну участь у громадському житті свого регіону. З 2000 р. він є президентом Регіональної науково-промислової асоціації «ГалАвто», що об'єднує понад 50 промислових підприємств Львівщини; головою Організації роботодавців машинобудівної й приладобудівної промисловості.

З 2001 р. — голова комісії УСПП з проблем охорони навколишнього середовища. З 2002 р. — віце-президент Регіональної громадської організації «Конфедерація ділових кіл Львівщини».

У 2005 р. В. М. Срібний став виконавчим директором Регіонального представництва у Львівській області Українського національного комітету Міжнародної торгової палати.

Саме у Львівській політехніці Василь Михайлович навчився комплексно підходити до вирішення проблемних питань, зокрема, у виробництві; вести постійний пошук з освоєння нових передових технологій та їх впровадження у виробництво.

Нині він постійно співпрацює та обмінюється досвідом з ученими провідних наукових центрів України, бере активну участь у науково-практичних конференціях, семінарах, круглих столах та інших заходах.

У 2007 р. за вагомий внесок у забезпечення розвитку підприємництва В. М. Срібний отримав Подяку Кабінету Міністрів України.

Василь Михайлович також займається науковою діяльністю, є автором понад 70 праць.

Захоплення його — різноманітні. Найбільше любить активний відпочинок на дачі, риболовлю.

В. М. Срібний — одружений, має дві доньки.

Життєве кредо Василя Михайловича: *«Нагороди та успіх не купуються, а здобуваються наполегливою працею».*

СТЕПАНЯК Роман Володимирович

Випускник інженерно-будівельного факультету (1975 р.)

Начальник Івано-Франківської обласної служби Укрдержінвестекспертизи

Член колегії управління архітектури та містобудування Івано-Франківської облдержадміністрації, акредитований член Української академії архітектури

Народився 9 серпня 1943 р. в м. Перемишль, Польща. Батьки (світлої пам'яті) Володимир Миколайович та Марія Миколаївна у 1954 р. переселилися в м. Теревовлю Тернопільської області, де працювали у центральній лікарні.

Трудову діяльність Роман Володимирович розпочав у серпні 1961 р. після закінчення Теревовлянської середньої школи № 1. У 1962–1965 рр. проходив дійсну військову службу. З березня 1966 р. працював акумуляторником, електрокарником Прикарпатського меблевого комбінату, з 1968 по 1971 р. — техніком, кресляром-конструктором, старшим техніком Івано-Франківського філіалу «Дніпромисто».

У 1966 р. вступив до Івано-Франківського державного педагогічного інституту. Але Роману Степаняку подобалося планувати, будувати та ремонтувати будинки, тому він вирішив поєднати свою майбутню професію з будівельною галуззю і прийняв рішення про перехід на навчання до Львівського політехнічного інституту на спеціальність «Промислове та цивільне будівництво». Під час навчання працював інженером виробничо-технічного відділу, старшим інженером з техніки безпеки будуправління Бурштинської ДРЕС.

У 1975 р. після закінчення інституту одержав кваліфікацію інженера-будівельника. З квітня 1977 р. працював головним інженером ПМК-283 тресту «Прикарпатсьільбуд», з грудня того ж року — начальником виробничо-технічного відділу будуправління Бурштинської ДРЕС. У 1982 р. його призначено головним інженером будуправління Бурштинської ДРЕС. У жовтні 1985 р. нові посада і місце роботи — головний технолог дирекції споруджуваних об'єктів «Госгражданстроя» (м. Москва).

Роман Володимирович працював на спорудженні Кишинівської ТЕЦ, Ростовської ТЕЦ-2, Курської АЕС, експериментальної бази Держбуду СРСР в смт Лобня під Москвою, реконструкції Іршавського абразивного заводу, будівництві об'єктів житла соціального призначення на Прикарпатті. Під безпосереднім керівництвом Р. В. Степаняка в Яремчі побудована база відпочинку «Легенда» Бурштинської ДРЕС, житловий квартал по вул. Будівельників в м. Івано-Франківську та інші об'єкти.

У 1986–1989 рр. працював на посадах начальника дільниці — старшого виконроба та начальника виробничо-технічного відділу Івано-Франківського домобудівного комбінату. З грудня 1989 р. — інженером АПМ-3 Івано-Франківської філії «Дніпромисто». У квітні 1990 р. рішенням першої сесії XXI скликання Івано-Франківської обласної Ради народних депутатів, куди був обраний депутатом, затверджений заступником голови обласного народного контролю.

З березня 1992 р. працював головним інженером будівництва лікувально-оздоровчого центру науково-виробничого об'єднання «Оптима». У квітні 1993 р. призначений начальником Івано-Франківської обласної служби Української державної експертизи, де працює по сьогоднішній день.

Обласну службу «Укрінвестекспертиза» прийняв у важкий економічно-фінансовий час. Завдяки його старанням колектив служби забезпечується роботою і стабільною заробітною платою. Значно зміцнилася матеріальна база служби, придбані автомобілі, сучасні комп'ютери, оргтехніка; у 2003 р. споруджено і обладнано нове приміщення по вул. Вовчинецькій, 28.

Роман Володимирович зарекомендував себе грамотним фахівцем та здібним керівником. Постійно підвищує свій фаховий рівень і контролює дотримання державних будівельних норм та стандартів у проектно-кошторисній документації на будівництво об'єктів. Налагоджені добрі контакти в співробітництві з організаціями-виконавцями складових частин комплексної державної експертизи.

Р. В. Степаняк є членом колегії управління архітектури та містобудування Івано-Франківської облдержадміністрації, акредитованим членом Української академії архітектури. За багаторічну сумлінну працю та значний вклад у соціально-економічний і культурний розвиток області нагороджений почесними грамотами Державного комітету України з будівництва та архітектури, Івано-Франківської облдержадміністрації, обласної та міської рад. Нагороджений медалями «10 років Незалежності України», «XX років перемоги над Німеччиною».

Разом з дружиною Любомирою Іванівною виховують сина Максима.

СТАХУРСЬКИЙ Олександр Дмитрович

Випускник факультету
технології органічних
речовин (1972 р.)

Голова правління ВАТ «АЗМОЛ»

*Почесний академік Української
нафтогазової академії, заслужений
працівник промисловості України*

Народився 30 грудня 1950 р. у м. Бердянську Запорізької області в родині Дмитра Олександровича та Наталії Василівни.

Здобувши середню освіту в рідному місті, вступив на хіміко-технологічний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1972 р. за спеціальністю «Хімічна технологія переробки нафти та газу».

Упродовж двох років Олександр Стахурський проходив службу у збройних силах у штабі цивільної оборони м. Ленінськ-Кузнецький Кемеровської області (Росія) у званні лейтенанта-інженера.

У 1974 р. Олександр Дмитрович повернувся у рідне місто і почав свою трудову діяльність на Бердянському дослідному нафтомаслозаводі (нині — ВАТ «АЗМОЛ»), де працює і сьогодні. За понад тридцять років він пройшов шлях від оператора до голови правління. Обіймав посади інженера-технолога, заступника начальника цеху, начальника виробничого відділу, секретаря парткому, головного інженера заводу.

ВАТ «АЗМОЛ» («Азовські мастила та оливи») О. Д. Стахурський очолив у липні 1995 року. Підприємство понад 70 років виробляє паливно-мастильні матеріали. За цей час компанія набула багатого досвіду роботи і може задовольнити найвибагливіші вимоги своїх клієнтів.

В 2007 році делегація ВАТ «АЗМОЛ» в складі Олександра Стахурського, Юрія Іщука, Олега Македонського та Наталі Леміш взяла участь в роботі XIX щорічної конференції ELGI.

На фото перший справа — Террі Дікен, президент Європейського інституту мастил (ELGI)

Спеціалісти «АЗМОЛу» також розробляють авторські мастильні матеріали.

У злагодженій роботі «Азовських мастил та олів» є велика заслуга О. Д. Стахурського. Завдяки його вмілому керівництву підприємство одне з небагатьох у Бердянську в роки економічного спаду працювало без зупинок і не втратило лідируючих позицій у нафтохімічній галузі. Нині ВАТ «АЗМОЛ» — національний лідер з виробництва мастильних матеріалів.

За високі виробничі досягнення у 2005 р. О. Д. Стахурський нагороджений Золотим знаком Українського союзу промисловців і підприємців.

Незважаючи на те, що Олександр Дмитрович очолює потужне підприємство, він знаходить час і для активної громадської роботи: тричі обирався депутатом Запорізької обласної ради, очолював комісію з питань екології й раціонального природокористування. Неодноразово він обирався депутатом Бердянської міської ради. Упродовж 2005–2007 рр. був головою Бердянської міської організації Народного Союзу «Наша Україна».

Олександр Дмитрович вважає навчання у Львівському політехнічному інституті визначальним у виборі свого подальшого життєвого шляху. Назавжди запам'яталися йому вступні іспити з математики й фізики, хоч минуло вже з того часу понад три десятиліття. Першу п'ятірку він отримав, правильно відповівши на питання про систему Валу, систему отворів. А ще пам'ятні для О. Д. Стахурського змагання з баскетболу між медичним інститутом та Львівською політехнікою, коли один з викладачів-медиків переманював студентів-політехніків перейти до них навчатися.

І нині Олександр Дмитрович зустрічається зі своїми інститутськими друзями, бере участь у конференціях університету, залучає викладачів рідного вузу до роботи підприємства, направляє на навчання в Львівську політехніку молодь Бердянська.

У вільний час О. Д. Стахурський займається бджільництвом (має 10 вуликів), ходить на полювання на качок та диких кабанів, а ще проводить дозвілля з родиною. Разом з дружиною він виховує двох доньок. Дуже любить дітей.

Життєве кредо Олександра Дмитровича: «*На Бога надійся, а сам не плошай*».

СУЛИК Ігор Мирославович

Випускник архітектурного
факультету (2000 р.)

Головний архітектор проектів
ТОВ «Фірма «ВІКСТАР»

Магістр архітектури

Народився 27 березня 1977 р. у м. Стрий Львівської області в родині Мирослава Дмитровича та Марії Миколаївни Суликів.

Дитинство Ігоря Мирославовича минуло у с. Братківці Стрийського району на Львівщині, де він на відмінно закінчив середню школу. В старших класах захопився малюванням, займався в гуртку при Будинку учнівської творчості м. Стрий. Мистецтву живопису навчав його тут Віктор Васильович Сіговцев. Саме він мав найбільший вплив на вибір І. М. Суликом своєї майбутньої професії.

У 1994 р. Ігор Мирославович вступив на архітектурний факультет Національного університету «Львівська політехніка», де провів шість з половиною найцікавіших років свого життя. В 2000 р. він закінчив навчання, здобувши ступінь магістра архітектури. Свій трудовий шлях І. М. Сулик розпочав на посаді архітектора в ТОВ «Будова-Центр-1».

З 2003 р. і по нині Ігор Мирославович працює головним архітектором проекту в ТОВ «Фірма «ВІКСТАР».

Ця компанія займається проектуванням громадських і житлових будинків. У її доробку — висотні житлові комплекси, адміністративні будівлі, культурно-відпочинкові центри, готелі, бізнес-центри.

Своїм професійним та особистісним становленням І. М. Сулик завдячує alma mater. Навчання в університеті сформувало певне розуміння оточення, викликало прагнення створювати будівлі, які вражатимуть своїми формами, значно розширило світогляд. Під час навчання у Львівській політехніці Ігор Мирославович знайшов багато друзів. Кожен предмет і кожен викладач вплинули на його нинішній підхід до проектування.

Незважаючи на те, що І. М. Сулик уже давно проживає в м. Києві, він постійно контактує зі своїми однокурсниками, особливо коли приїжджає до м. Львова, також часто зустрічається з ними на архітектурних виставках у столиці України. Давні друзі й колеги завжди допомагають один одному, діляться досвідом, адже за студентські роки їм вдалося сформувати власне середовище, де кожен почуває себе своїм.

Студентське життя було цікавим, напруженим і веселим. Особливо запам'яталися літні практики.

Під час навчання Ігор Мирославович активно займався суспільно-політичною діяльністю.

У стінах Львівської політехніки І. М. Сулик зустрів і свою долю. Нею стала однокласниця, нині дружина Ігоря Мирославовича Роксолана Володимирівна — талановитий архітектор, а також його вірна порадиця й помічниця. Разом виховують двох синів — Святослава та Богдана.

У житті І. М. Сулик керується висловом Й. В. Гете — *«Лиш той достойний життя і волі, хто кожен день іде за них у бій»*, який став його кредо.

Реконструкція незавершеного будівництва виробничого корпусу під оздоровчо-спортивний і офісний центр та будівництво будинку готельного типу для тимчасового проживання з підземним паркінгом на вул. Солом'янській, 11 у Солом'янському районі м. Києва, 2005 р.

СУЛИК Роксолана Володимирівна

Випускниця архітектурного
факультету (2000 р.)

Директор ТОВ «Фірма «ВІКСТАР»

Магістр архітектури

Народилася 5 червня 1977 р. у м. Києві в родині архітекторів Володимира Петровича та Квітани Юріївни Підгірняків — випускників Львівської політехніки. Змалку Роксолана росла в атмосфері розмов про будівництво, проекти, спостерігала, як тато й мама, схилившись над великим аркушем паперу, щось жваво обговорювали. Згодом вона милувалася зведеними за проектами батьків спорудами. Тому цілком природно, що про те, в якому вузі та яку професію здобути, питання не стояло. Після закінчення київської загальноосвітньої школи Роксолана вступила на архітектурний факультет Національного університету «Львівська політехніка», який вона закінчила в 2000 р., здобувши вчене звання магістра архітектури.

Свою трудову діяльність Роксолана Володимирівна розпочала на посаді архітектора в ТОВ «Будова-Центр-1», а вже через три роки стала керівником — очолила товариство з обмеженою відповідальністю «Фірма «ВІКСТАР», де працює й нині.

Очолювана нею комерційна структура займається проектуванням громадських та житлових будинків. Як архітектор Роксолана Володимирівна Сулик брала участь у розробці багатьох проектів на різних стадіях роботи. Вона є співавтором вже функціонуючого лікувально-діагностичного центру «Євролаб» у м. Києві, 25-поверхового житлового будинку на вул. Санаторній в м. Києві. Брала участь у розробці господарського ринку на Петрівці та торговельних павільйонів на вул. Довженка в м. Києві.

Своїм професійним становленням Р. В. Сулик значно завдячує викладачам архітектурного факультету Львівської політехніки, які навчили її творчо мислити, не боятися експериментувати, сформували у свідомості молодого спеціаліста принципи створення архітектурного середовища.

Завжди, коли Роксолана Володимирівна перебуває у Львові — місті, де минула її студентська юність, заходить до головного корпусу Львівської політехніки, радіє зустрічі з викла-

дачами та однокурсниками. Часто зустрічається з ними і на архітектурних виставках у м. Києві.

Саме у Львівській політехніці Роксолана Володимирівна познайомилася з чудовими людьми, яких і нині вважає своїми друзями. Разом вони поринають у спогади про неповторне студентське життя в гуртожитку. Дуже вдячна Р. В. Сулик усім викладачам, які допомогли їй сформуватися як фахівцю.

Багатогранно талановита людина — саме так можна сказати про Роксолану Сулик. Адже її натхнення творить не лише чудові будівлі, а й пісні. У 2007 р. вийшов перший диск з творами Роксолани Володимирівни «Я тобі не казала ніколи».

А своє творче натхнення черпає вона звичайно в своїй родині. Чоловік Роксолани Володимирівни Ігор Мирославович Сулик був її однокласником, він теж випускник Львівської політехніки. Разом виховують двох синів — Святослава та Богдана.

Життєве кредо Р. В. Сулик просте і зрозуміле кожному — «Не кради, не говори неправди, умій бути вдячним».

Реконструкція будівлі під лікувально-діагностичний центр на вул. Солом'янській, 11-А в м. Києві, 2003 р.

СУПРУН Василь Антонович (1952–2008)

Випускник енергетичного
факультету (1974 р.)

Технічний директор
корпорації «AES Україна»
(до 2008 р.)

Почесний енергетик України

Народився 17 лютого 1952 року в с. Пониковиця Бродівського району Львівської області в селянській родині Антона Івановича та Катерини Миколаївни. Батьки важко працювали в колгоспі, не мали можливості достатньо приділяти уваги синові. Тому Василь ще з дитячих років ріс самостійним і відповідальним.

У шкільні роки був дуже допитливим і розумним учнем. За спогадами вчителів, він постійно ставив запитання, які виходили за рамки шкільної програми. Особливі здібності виявляв до точних наук. Тому, здобувши середню освіту, в 1969 році вступив на енергетичний факультет Львівського ордену Леніна політехнічного інституту. У 1974 році успішно закінчив інститут за спеціальністю «Електричні мережі та системи» з присвоєнням кваліфікації інженера-електрика.

Свій трудовий шлях Василь Антонович розпочав у 1974 році інженером Рівненського підприємства електричних мереж, куди був направлений після закінчення інституту.

За 34 роки незмінної роботи на підприємстві він пройшов шлях від інженера, старшого інженера, начальника електролабораторії служби РЗА, заступника головного інженера до технічного директора. За період роботи в Державній акціонерній компанії «Рівнеобленерго» В. А. Супрун за досягнуті трудові успіхи щорічно нагороджувався грамотами, неодноразово йому виносилися подяки, а 1983 року до Дня енергетика занесений в Книгу пошани. В 2003 році нагороджений Почесною грамотою обласної державної

адміністрації, Пам'ятним знаком. Багато років портрет Василя Антоновича прикрашав Дошку пошани міста Рівного.

У 2001 році, після викупу більшості акцій американською корпорацією AES, ДАЕК «Рівнеобленерго» перейменували у ВАТ «Ей-І-Ес Рівнеенерго». В. А. Супрун призначений на посаду головного інженера з технічного розвитку і проектів.

За високий професіоналізм, відданість улюбленій справі в 2004 році він переведений на посаду головного інженера корпорації «AES Україна» (двох ЗАТ — «AES Київ-обленерго» та «Ей-І-Ес Рівнеенерго»). З серпня по жовтень 2007 року виконував обов'язки голови правління ЗАТ «Ей-І-Ес Рівнеенерго». У січні 2008 року переведений на посаду технічного директора корпорації «AES Україна».

За багаторічну плідну працю, вагомий особистий внесок в енергозабезпечення Західного регіону в 2007 році Василь Антонович нагороджений нагрудним знаком Міністерства палива та енергетики України «Почесний енергетик України».

Багато зусиль, енергії, навіть здоров'я він віддав улюбленій роботі. Величезний його внесок у розвиток та модернізацію електромереж Рівненщини та Київщини, що дає можливість поліпшити надійність та якість енергопостачання, підвищити рівень обслуговування споживачів електроенергії.

Життєвим кредо для Василя Супруна було — «Жити для інших». Він справді жив для інших — для рідного підприємства, колег, родини, друзів, знайомих і навіть незнайомих людей, зовсім забуваючи про особисте.

4 липня 2008 року обірвалося життя Василя Антоновича Супруна, видатного енергетика, людини порядної, щирої та чуйної, справжнього патріота. Не стало колеги, наставника, друга... Невимовно боляче, проте це — сувора правда життя: смерть вихоплює і тих, кому ще, здавалося б, жити і жити...

Світла пам'ять про Василя Антоновича залишиться назавжди у серцях людей, які його знали і поважали.

В. А. Супрун на пам'ятній зустрічі однокурсників біля стін alma mater — головного корпусу Львівської політехніки

СУПРУН Олег Степанович

Випускник архітектурного
факультету (1979 р.)

Директор
приватного підприємства
«Арх Дизайн»

Народився 1 січня 1956 р. у с. Березівка Парабельського району Томської області (Росія) Ще навчаючись у восьмому класі школи Олег твердо вирішив присвятити себе архітектурі. Йому вже тоді хотілося творити гармонійне середовище для людей, щоб вони ставали від того красивішими, культурнішими, добрішими. І ось О. С. Супрун займається цим уже упродовж 30 років.

Свій трудовий шлях він розпочав у 1979 р. у технічному бюро при головному архітекторі м. Дубно Рівненської області, куди його направили після закінчення архітектурного факультету Львівського політехнічного інституту. Протягом трьох років працював старшим інженером-архітектором. У січні 1982 р. Олега Степановича призначили виконуючим обов'язки головного архітектора м. Дубно. Через два роки його затвердили на цій посаді.

У грудні 1988 р. О. С. Супрун став працювати начальником Управління архітектури та містобудування Дубенського міськвиконкому, а згодом обійняв посаду заступника голови міської ради з виконавчої роботи. Протягом 1998–2003 рр. Олег Степанович працював начальником управління архітектури, капітального будівництва, охорони праці та земельних ресурсів, а потім створив і очолив приватне підприємство «Арх Дизайн».

За реалізацію проекту реконструкції центральної частини міста О. С. Супрун нагороджений грамотами Державного комітету з будівництва та архітектури. Він є співавтором генерального плану м. Дубно, зокрема житлового кварталу по вул. Венецькій, за який у 1993 р. отримав третю премію на Всеукраїнському конкурсі. Крім того, Олег Степанович — автор реконструкції автовокзалу, благоустрою готелю та цілої низки об'єктів житла і соціальної інфраструктури у своєму місті.

О. С. Супрун також бере активну участь у громадсько-політичному житті Дубна, яке стало йому рідним. Він член Всеукраїнського об'єднання «Батьківщина», депутат Дубенської міської ради — очолює постійну комісію з питань будівництва, землекористування та земельної реформи.

За свої трудові досягнення Олег Степанович вдячний рідному вузу. Про альма-матер у нього залишилися найтепліші спогади, зокрема про чудових педагогів — Л. І. Черненко, А. Б. Консолону, Б. В. Поповича, А. М. Рудницького, Я. Д. Швеця, Р. М. Липку та багатьох інших, а ще про побратимів, з якими ділив шматок хліба, радощі й болі студентського життя у кімнаті № 306, гуртожитку № 11, що по вул. Березина у м. Львові. Це — головний архітектор проектів ПНВП «Проект-сервіс» Петро Михайлович Ляховський, м. Луцьк; заступник директора ТМ «Архітрав» Василь Петрович Коробчук, м. Івано-Франківськ; архітектор Володимир Михайлович Гой, м. Тернопіль; архітектор, який проживає нині в США, — Олег Орестович Середяк та померлий у 1979 р. (вічна йому пам'ять і царство небесне) Василь Космина.

Дружина Олега Степановича — Галина Михайлівна — також випускниця архітектурного факультету політехнічного інституту. Вона є його партнером по роботі. Разом брали участь у розробленні проекту реконструкції готелю у м. Дубно. Їхній син Роман закінчив факультети прикладної математики та економіки Львівської політехніки, працює у Львівській філії Нацбанку. Невістка Оксана також випускниця цих факультетів. Працює комп'ютерником-програмістом. Донька Ольга пішла шляхом батьків — навчається на архітектурному факультеті Національного університету «Львівська політехніка».

Проект архітекторів-випускників Львівської політехніки
В. Дем'янова, О. Супруна і Г. Супрун. Готель, м. Дубно

ТЕРЕШКО Роман Павлович

Випускник інженерно-будівельного факультету (1983 р.)

Директор ТОВ НВП «Світ»

*Почесний працівник
будівництва та архітектури*

Народився 22 квітня 1961р. у м. Львові у родині інженера-економіста Павла Кириловича та технолога Катерини Михайлівни. Роман з дитинства мріяв стати будівельником, тому вступив на інженерно-будівельний факультет політехнічного інституту в рідному місті.

Свій трудовий шлях за обраним фахом Роман Павлович розпочав у жовтні 1983 р. інженером-будівельником ремонтно-будівельного відділу Львівського заводу телеграфної апаратури. У березні 1985 р. його призвали до лав Радянської армії.

Демобілізувавшись, Р. П. Терешко повертається на завод і продовжує роботу на посаді інженера-будівельника. Згодом його призначають керівником групи проектів виробництва робіт і присвоюють звання інженера I категорії.

Протягом чотирьох років він працював заступником директора із зовнішньо-економічної діяльності МП фірми «Глудно».

У ТОВ НВП «Світ» Роман Павлович прийшов працювати у 1996 р. Спочатку обійняв посаду начальника виробничо-технічного відділу, а в травні 1999 р. — заступника директора з виробництва.

У березні 2001 р. Р. П. Терешко став директором ТОВ НВП «Світ» — підприємства, що займається будівництвом житла та об'єктів соціальної сфери. Того ж року він отримав свою першу високу відзнаку. За вагомий внесок у розвиток молодіжного житлового будівництва, Державного фонду сприяння молодіжному житловому будівництву, високий професіоналізм та з нагоди 15-річного ювілею Руху молодіжних житлових комплексів в Україні та за активне сприяння реалізації програми будівництва житла для молоді Р. П. Терешка було нагороджено Грамотою Кабінету Міністрів України.

Державний комітет України з будівництва та архітектури в 2002 р. нагородив ТОВ НВП «Світ» Дипломом III ступеня — переможця конкурсу на кращі будинки й комплекси житлово-цивільного будівництва та промислового призначення, збудовані й прийняті в експлуатацію в 2001 р. в Україні, за високу якість будівельних робіт при спорудженні 49-квартирного житлового будинку по вул. Драгана, 13 у м. Львові й особисто грамо-

тою — Романа Павловича Терешка за вагомий внесок у спорудження цього об'єкту.

У 2005 р. Комітет Верховної Ради України з питань будівництва, транспорту, житлово-комунального господарства і зв'язку та Міністерство будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства нагородили ТОВ НВП «Світ» відзнакою «Лідер будівництва та архітектури» та Дипломом — за вагомий внесок у розвиток будівництва та архітектури України.

У 2007 р. Міністерство регіонального розвитку та будівництва України нагородило Романа Павловича нагрудним знаком «Почесний працівник будівництва та архітектури» II ступеня. А в грудні того ж року Асамблея ділових кіл удостоїла Р. П. Терешка почесної нагороди «Лідер української економіки».

Роман Павлович з родиною

Своїм професійним зростанням Роман Павлович завдячує Львівській політехніці, яка, на його думку, на високому рівні готує спеціалістів у галузі будівництва. І хоч минуло чверть віку, відколи закінчив університет, він постійно підтримує з ним зв'язок.

Вільний від роботи час Роман Павлович присвячує своїм різнобічним захопленням — спорту, книгам, музиці. А ще він перебуває у колі своєї родини, з якою є про що поговорити. Адже діти його пішли шляхом батька — навчаються в Національному університеті «Львівська політехніка».

ТЕРЕЩУК Олексій Іванович

Випускник геодезичного
факультету (1979 р.)

Декан Чернігівського
державного інституту економіки
й управління, завідувач кафедри
«Землевпорядкування і кадастр»

*Кандидат технічних наук, професор,
почесний землевпорядник України,
почесний галичанин*

Народився 27 березня 1957 р. у м. Львові. У 1979 р. закінчив геодезичний факультет Львівського політехнічного інституту й залишився працювати в рідному вузі на кафедрі геодезії. Обіймав посади стажиста-викладача, асистента, доцента, заступника завідувача кафедри. Зі студентських років О. І. Терещук активно займався громадською та науковою роботою, працював у науково-геодезичних експедиціях за різними тематиками.

Упродовж 1983–1986 рр. Олексій Іванович був головою Ради молодих учених геодезичного факультету Львівської політехніки, у 1986 р. — командиром студентського будівельного загону «Геодезист», що працював на ліквідації наслідків землетрусу в Молдові.

У 1990 р. О. І. Терещук захистив кандидатську дисертацію «Розробка методів урахування систематичних помилок високоточного нівелювання», а в 1992 р. отримав диплом доцента.

Він був одним з ініціаторів та організаторів проведення I Української науково-технічної конференції «Комплексні дослідження сучасної геодинаміки земної кори» (м. Алушта, 1993 р.) та Міжнародного симпозіуму «Геодинаміка гірських систем Європи» (м. Яремче, 1994 р.), а також керівником та учасником проектів Міжнародного фонду «Відродження», Фонду розвитку Карпатського Євроregionу, Інституту відкритого суспільства (м. Будапешт), ЮНІСЕФ, Всесвітнього банку реконструкції та розвитку. У 2003 р. на запрошення ректора Чернігівського державного інституту економіки й управління переїхав до

м. Чернігова й очолив факультет геоінформатики й управління територіями (нині — інженерно-будівельний).

Під керівництвом Олексія Івановича в цьому підрозділі значно активізувався виховний процес серед молоді, науково-дослідна робота, проводяться акції студентів, науковців та виробничників України й зарубіжжя: зокрема, налагоджено співпрацю з Вармінсько-Мазурським університетом Ольштина, Польща (березень, 2004); започатковано фаховий конкурс «Геофортуна» серед студентів під час літньої геодезичної практики (липень, 2004); відкрито на базі факультету постійну GPS-станцію «Чернігів» (СНІВ) та внесено її до Української та Європейської мереж; проведено першу в Україні студентську науково-практичну конференцію «Молодь і геодезія 2005».

О. І. Терещук є автором понад 110 наукових і методичних праць, головним редактором навчального посібника «Практикум з геодезії» та збірників наукових праць конференцій «Новітні досягнення геодезії, геоінформатики та землевпорядкування — європейський досвід», має авторське свідоцтво на винахід та деклараційний патент.

З 2004 р. — консультант з питань навчання Держкомзему України.

За багатолітню, сумлінну працю на науковій та педагогічній ниві Олексій Іванович нагороджений Почесною грамотою Міністерства освіти й науки України, медаллю «За заслуги в геодезії й картографії» I ступеня, медаллю та почесною грамотою Чернігівської обласної ради. Серед відзнак О. І. Терещука також — Почесна грамота ЦК Комсомолу Молдови.

Із сім'єю у Парижі, 2008 р.

З академіком НАН України Я. С. Яцківим під час проведення IV Міжнародної науково-практичної конференції. м. Чернігів, 2008 р.

ТИЩУК Олександр Васильович

Випускник інженерно-будівельного факультету (1981 р.)

Заступник начальника
Управління СБУ у Львівській області,
полковник служби безпеки

Народився 4 липня 1955 р. у м. Перемишляни Львівської області в робітничій родині Василя Харитоновича та Зої Єлизарівни.

Батьки мріяли про те, щоб син обрав професію лікаря. Однак, починаючи з шостого класу, Олександр виявив бажання зводити будинки та будувати дороги. Тому і вступив після закінчення середньої школи на інженерно-будівельний факультет Львівського політехнічного інституту.

Здобувши вищу освіту, Олександр Тищук залишився працювати на кафедрі технології будівельного виробництва рідного факультету, а за сумісництвом займався громадською роботою.

У 1984 р. Олександра Васильовича запросили на роботу в органи державної служби безпеки України, де він пройшов шлях від оперативного співробітника до заступника начальника Управління служби безпеки у Львівській області.

Хоч життя склалося так, що О. В. Тищук не вдалося працювати за фахом, але роки навчання у Львівській політехніці залишили в нього приємні спогади. Адже він був старостою групи, курсу, головою профспілкової студентської організації інженерно-будівельного факультету, брав активну участь у будівельних загонах, що здійснювали будівництво на території України та північних районів Радянського Союзу.

Навчання в університеті відіграло важливу роль у всій трудовій діяльності О. В. Тищука. Рівень і якість освіти політехна, дисципліна, що панувала в навчальному закладі, мали важливе значення в кар'єрному просуванні державного службовця. Незважаючи на різку зміну професійної діяльності, Олександр Васильович постійно підтримував зв'язок з колегами, що працювали на будівельному факультеті.

Із студентського життя назавжди закарбувалися в пам'яті О. В. Тищука участь у студентських фестивалях творчості, наукових конференціях, і звичайно, будівельних загонах. Там була можливість здобути на навчальній ниві теоретичні знання втілити у зведені власними руками реальні будинки.

Саме викладачі Львівської політехніки закріпили в Олександра Васильовича такі риси його характеру, як наполегливість, повага до людей праці.

У вільний від роботи час О. В. Тищук займається спортом, відвідує театри та читає художню літературу. Але, незважаючи на те, що основну частину свого життя Олександр Васильович пропрацював державним службовцем, професія будівельника залишилася його основним хобі.

Дружина Лариса — теж випускниця інженерно-будівельного факультету Львівської політехніки. Тривалий час вона працювала за фахом, а нині має бізнес у сфері послуг. Разом виховали двоє дітей — сина та доньку.

Студентський «трудоий десант» в Магадані

Вручення нагороди генерал-майором І. І. Войтовичем «За успіхи в оперативно-розшуковій діяльності» (2001 р.)

ТКАЧЕНКО Олександр Федорович

Випускник факультету
автоматики (1975 р.)

Генеральний директор
Спільного українсько-німецького
підприємства «Сферос-Електрон»

Заслужений машинобудівник України

Народився 26 вересня 1952 р. у м. Львові в родині службовців Федора Павловича та Варвари Єрмолаївни.

З юних років Олександр захоплювався технікою. А ще старший брат Віктор — на той час студент факультету автоматики Львівського політехнічного інституту, розповідав про навчання в цьому закладі. Його розповіді певною мірою вплинули на вибір майбутньої професії.

У 1975 р. Олександр Федорович закінчив факультет автоматики Львівського політехнічного інституту. Як одного з розробників електронної обчислювальної машини «ПУМА», його скерували на роботу до обчислювального центру рідного інституту, де він разом із викладачами кафедри електронних обчислювальних машин закінчував виготовлення машини «в металі». Після завершення роботи його запросив на бесіду завідувач кафедри електронних обчислювальних машин професор Борис Йосипович Швецький. Він сказав Олександру Федоровичу: «Твоє майбутнє — на виробництві».

Через рік О. Ф. Ткаченко перейшов працювати на одне з найбільших підприємств Львова — НВО «Електрон». Трудовий шлях на цьому заводі розпочав майстром складального цеху спецтехніки. Через три роки його призначили заступником начальника механічного цеху.

У 1981 р. за впровадження у виробництво нової авіаційної техніки Олександр Федорович був нагороджений медаллю СРСР «За трудову доблесть».

У 1982 р. його призначили спочатку начальником дослідно-експериментального виробництва, а згодом — заступником директора з виробництва Науково-дослідного інституту телевізійної техніки НВО «Електрон».

У 1991 р. він став головним інженером-технічним директором НВО «Електрон». У той час підприємство впроваджувало у виробництво нове покоління конкурентоздатних телевізійних приймачів, що виготовлялися на новій технологічній базі. У 1992 р. розпочала роботу нова технологічна лінія з виробництва телевізійних приймачів п'ятого покоління на базі складальних конвеєрів, розроблених разом з болгарською фірмою «КАМ».

Події початку 90-х років істотно змінили напрямки діяльності Олександра Федоровича. Довелось знаходити нових постачальників комплектуючих виробів, реорганізувати роботу підприємства відповідно до нових умов господарювання. В результаті цього виникла ідея пошуку альтернативного предмету праці, завдяки якому можна було б використати потужності, що вивільнились після різкого падіння обсягів виробництва продукції.

Так, у 1996 р. було створене Спільне українсько-німецьке підприємство «Webasto-Elektron», що займалося реалізацією продукції «Webasto» на території України.

Через два роки оголосили конкурс на заміщення посади Генерального директора цього підприємства. О. Ф. Ткаченко став його переможцем.

У травні 1998 р. на СП організували виробництво систем опалення для автобусної та автомобільної промисловості. Вже наприкінці цього року з виробничих потужностей підприємства почали виходити перші опалювачі.

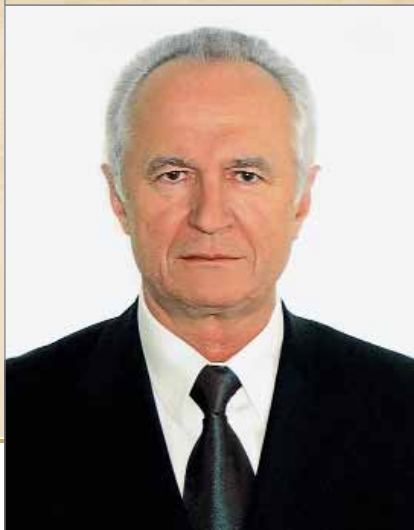
У 2006 р. очолюване Олександром Федоровичем підприємство було переіменовано на «Сферос-Електрон». Нині воно є одним з провідних на Львівщині. Продукція його користується попитом не тільки в Україні, але й за її межами.

Робота підприємства відзначена низкою різних нагород, зокрема Почесними грамотами голови Львівської обласної державної адміністрації, дипломами «100 кращих товарів України» 2004–2007 рр.

О. Ф. Ткаченко упродовж багатьох років підтримує зв'язок з університетом. При зустрічі випускники завжди згадують своїх наставників, зокрема професорів Б. Й. Швецького, І. М. Вишенчука, кандидатів технічних наук В. В. Троцького, Я. М. Гнатіва, В. А. Голембо, Ю. С. Вітера, Р. Л. Кравцова, В. Б. Дудикевича, декана факультету — Л. О. Лукашука.

Дружина Олександра Федоровича Віра Андріївна закінчила механіко-технологічний факультет Львівської політехніки. Їхній син Федір — випускник економічного факультету університету, працює в комерційній фірмі.

ТОПІЛЬНИЦЬКИЙ Петро Іванович

Випускник факультету
технології органічних
речовин (1972 р.)

Доцент кафедри хімічної технології
переробки нафти та газу
Національного університету
«Львівська політехніка»

*Кандидат технічних наук,
дійсний член Української
нафтогазової академії*

Народився 25 червня 1948 року в с. Сушиця Старосамбірського району Львівської області у селянській родині. Навчався в Сушицькій початковій і Тершівській восьмирічній школах.

Середню технічну освіту здобув у 1963–1967 рр. в Дрогобицькому нафтовому технікумі (диплом з відзнакою). Ще в дитинстві Петро Топільницький мріяв стати геологом — полюбляв збирати різні породи та камені, мандрувати лісами та по горах. Але життя так склалося, що став відомим фахівцем з переробки нафти, про що Петро Іванович ніколи не жалкував.

З 1967 по 1972 рік навчався у Львівському політехнічному інституті на факультеті технології органічних речовин, який закінчив з відзнакою. Був Ленінським стипендіатом, заступником голови профкому студентів. Літом працював у будівельних загонах в Кіровоградській та Тюменській областях.

Після закінчення інституту навчався в аспірантурі. Був головою аспірантської ради. У 1975 р. захистив кандидатську дисертацію «Екстракційне очищення оливних дистилатів диметилформамідом».

З 1981 р. по теперішній час доцент кафедри хімічної технології переробки нафти та газу.

П. І. Топільницький опублікував одноосібно та у співавторстві 177 наукових праць, у тому числі є публікації, видані за кордоном. Отримав 4 авторські свідоцтва та 2 деклараційні патенти на нові розробки й винаходи. У його доробку — 9 навчальних посібників, найбільш вагомими з яких: «Первинна переробка природних і нафтових газів та газоконденсатів», «Проблеми виробництва реформульованих бензинів», «Характеристики моторних олив зарубіжного виробництва», «Підприємства та продукція нафтопереробної промисловості України: Каталог-довідник», «Хімотологія бензинів», «Знесірчення димових газів», «Колонні апарати в нафтопереробці та нафтохімії».

Петро Іванович бере участь у міжнародних конгресах і конференціях з нафтопереробки, хімотології та екології. На кафедрі хімічної технології переробки нафти та газу читає лекційні курси, керує дипломним та курсовим проектуванням. Під його керівництвом у 2002 р. захищено дві кандидатські дисертації.

Вартість науково-дослідних робіт, які виконувались в НУ «Львівська політехніка» упродовж 1996–2007 рр. за участю та під керівництвом П. І. Топільницького, склала більше 600 тис. грн.

На сьогодні Петро Іванович працює в області розробки та впровадження деемульгаторів для зневоднення нафт, нейтралізаторів та інгібіторів корозії нафтозаводського обладнання, переробки відпрацьованих олив, утилізації кислих гудронів, пестицидів, одержання базових олив. За його участі розроблено та впроваджено вітчизняний деемульгатор, освоєно випуск понад 40 важливих для України продуктів нафтопереробки, удосконалено процеси селективного очищення олив, зневоднення та знесолення нафтових емульсій, отримання нафтових розчинників та інше. Петро Іванович співпрацює практично зі всіма нафтопереробними заводами України та провідними вищими навчальними закладами Східної Європи.

У 2001 р. він обраний дійсним членом Української нафтогазової академії.

Досягти такого високого наукового та кваліфікаційного рівня домогли Петру Івановичу його цілеспрямованість, наполегливість та працездатність, а щирість, доброзичливість, відвертість та висока моральність притягують до нього людей, яким він завжди готовий прийти на допомогу. Його кредо — *порядність, чесність, щирість та доброта*. Цих принципів Петро Іванович завжди дотримується на своєму життєвому шляху.

Він одружений. Дружина також випускниця Львівського політехнічного інституту, а донька закінчила економічний факультет НУ «Львівська політехніка» з відзнакою.

За багаторічну сумлінну працю, високу професійну майстерність, значний внесок у розвиток науково-технічного прогресу та підготовку кадрів для нафтогазопереробної та нафтохімічної промисловості України П. І. Топільницький нагороджений знаком Міністерства освіти і науки України «Відмінник освіти України», а ВАТ «Укрнафта» присвоїло йому звання «Заслужений працівник ВАТ «Укрнафта»».

ТРАЧИК Орест Антонович

Випускник
механіко-машинобудівного
факультету (1980 р.)

Міський голова м. Галича
Івано-Франківської області

Народився 9 липня 1958 р. у с. Свидова Чортківського району Тернопільської області в родині службовців Антона Григоровича та Любові Іванівни. Батько після закінчення автодорожнього технікуму працював майстром, начальником цеху заводу пластмасових виробів у смт Товсте. Мати — медсестрою та статистом у Товстенській лікарні.

Орест зі шкільних років виявляв нахил до точних наук. Тому, здобувши середню освіту, вступив на механіко-машинобудівний факультет Львівського політехнічного інституту.

О. А. Трачик захоплено згадує свої студентські роки. Особливо проходження виробничої практики на заводах — гігантах автомобілебудування: Горьковському, Львівському автобусному, Одеському, Львівському заводі автотранспортних машин.

Після закінчення інституту п'ять студентів групи ААГ-56 — С. Багірян, І. Костюк, В. Хмелюк, М. Парадюк і О. Трачик подали рапорт для проходження служби в армії офіцерами. Орест Антонович дослужився до звання капітана.

Звільнившись у запас, О. А. Трачик переїхав до м. Галича Івано-Франківської області, де працював на комбінаті будівельної індустрії старшим інженером-конструктором, інженером з техніки безпеки, механіком автотранспорту, начальником автогаража, головним інженером. З 1985 р. протягом п'яти років Орест Антонович обіймав посаду інструктора організаційного відділу Галицького райкому партії. Потім очолив Галицьке об'єднання промислових підприємств, був головою Галицького районного споживчого товариства, директором ТОВ «Орфей».

У 2002 р. О. А. Трачика призначили заступником міського голови м. Галича, а в 2006 р. галичани обрали його міським головою.

Орест Антонович пишається тим, що йому виявлена така висока довіра. Адже м. Галич в минулому — столиця могутньої Галицько-Волинської держави, одне з найбільших міст Європи, територія якого простягалася на 8,5 кілометрів з півночі на південь і 11 кілометрів із заходу на схід.

Ця міська агломерація з центром у княжому Крилосі, znana як Великий Галич, за площею була більшою за такі міста давнього світу, як Вавилон, Рим, Константинополь. Місто короля Данила, власне, було одним із наймогутніших осередків нашої державності. Тут народжувався і загартовувався у переможних звитягах галицьких полків на чолі з мудрими князями галицький дух. Тут укладали державні документи, писали літописи, Євангелія, твори мистецтва. Тут споруджували білокам'яні храми, подібних до яких не було у всьому світі, тут працювали славні галицькі зодчі та майстри-ювеліри.

Щасливо склалося й особисте життя О. А. Трачика. Його дружина Галина Михайлівна — випускниця хіміко-технологічного факультету Львівської політехніки. Разом вони виховали двох дітей. Донька Віталія закінчила Львівську комерційну академію. Працює і проживає у м. Львові. Син Любомир — випускник Хмельницької академії прикордонних військ. Нині гідно несе нелегку службу офіцера-прикордонника.

Офіцери військової частини 52789, м. Овруч.
Зліва направо: Павло Вільчинський, Анатолій Федорів,
Орест Трачик, сидять: Ігор Фомін, Володимир і Микола Федорів

ТЯГУР Василь Костянтинович

Випускник геодезичного
факультету (1971 р.)

Директор Херсонського державного підприємства геодезії, картографії, та кадастру «Херсонгеоінформ»

Академік Міжнародної академії морських наук, технологій та інновацій

Народився 28 січня 1948 р. у с. Довжка Калуського району Івано-Франківської області в родині світлої пам'яті сільського коваля Костянтина Івановича та виховательки дитсадка Анастасії Семенівни.

Після закінчення у 1971 р. Львівського політехнічного інституту В. К. Тягур отримав кваліфікацію інженера-астрономогеодезиста і був направлений на роботу в Експедицію № 243 Підприємства №13 м. Житомира, де працював за фахом.

Три десятиліття тому, у 1978 р., було створене Херсонське державне підприємство геодезії, картографії та кадастру «Херсонгеоінформ». І весь цей час його очолює Василь Костянтинович Тягур. Він досвідчений керівник з великим виробничим досвідом, має навик виконання всіх топографо-геодезичних, картографічних та інженерно-геодезичних робіт. Головною метою очолюваного ним підприємства є забезпечення народного господарства регіону топографо-геодезичними матеріалами та картографічною продукцією.

Картографія дозволяє відтворити у свідомості людини образи реального світу через матеріальні образи у вигляді географічних карт чи значно ширше — у вигляді різноманітних картографічних зображень.

Географічна інформація завжди була важливим елементом життя людського суспільства і ключовим засобом вивчення навколишнього світу. Дослідження археологів показують, що географічні карти з'явилися значно раніше, ніж писемність, що є не випадковим. Адже ми і предмети, що нас оточують, знаходимося у деяких точках простору, причому для вирішення більшості завдань наше географічне положення є важливим і впливає на кінцевий результат. Ось чому в останні роки стали розвиватися такі класи інформаційних систем, як ГІС, або гео-інформаційні системи. Географічна інформаційна система використовується для збору, зберігання, обробки, відображення і розповсюдження просторової інформації. Її ресурси належать до найважливіших в області, без впровадження яких в принципи

неможливо виконувати функції управління. Використання інформаційних технологій відображає структуру економіки, що все більше ускладнюється, зміну форм власності та кооперацію для вирішення цілого ряду соціально-економічних, природоохоронних та політичних завдань.

Упродовж 1978–2007 рр. колектив підприємства виконав великі обсяги топографо-геодезичних робіт. «Херсонгеоінформ» обслуговує Одеську, Миколаївську, Херсонську, Кіровоградську, Дніпропетровську, Запорізьку області та Кримську АР.

Із січня 2001 р. підприємство займається формуванням та веденням банку геопросторових даних земельно-кадастрової інформації на території м. Херсона. У процесі довгої та плідної роботи у спільному українсько-шведському пілот-проекті йому все таки вдалося переконати керівництво міста в тому, який вплив мають геопросторові дані на стан економіки на шляху до ринкових умов її розвитку. Адже просторові дані про нерухоме майно та природні ресурси (наприклад, кадастрові й топографічні карти, ортофотоплани, дані дистанційного зондування та ін.) є ключовими для розвитку економіки та безпеки будь-якої нації. Головне завдання — щоб ця інформація ефективно використовувалася, була доступною для користувачів і мала низьку вартість. Маючи таку інформацію, органи місцевого самоврядування можуть краще дотримуватися природоохоронного законодавства під час забудови міста та відведення земельних ділянок, більш об'єктивно, з урахуванням екологічного стану земель, оцінювати землі тощо.

За роки існування підприємства тут пройшло виробничу школу дуже багато спеціалістів. Колишні співробітники «Херсонгеоінформу» стали керівниками різних рівнів та викладачами вищих навчальних закладів.

Нині на підприємстві працюють досвідчені фахівці, які віддані своїй справі та постійно підвищують кваліфікацію на курсах, семінарах, форумах як в Україні, так і за кордоном.

ФЕДОРЕНКО Володимир Іванович

Випускник геодезичного
факультету (1974 р.)

Директор Дніпропетровського
державного підприємства
інженерно-технічних вишукувань
для будівництва «ДніпроДІНТР»

Заслужений геодезист України

Народився 8 листопада 1952 р. у с. Чайковичі Рудківського району Львівської області в родині вчителів Івана Яковича та Надії Терентіївни.

У 1959 р. пішов до першого класу Погірцівської середньої школи на Львівщині. Через три роки разом з батьками переїхав жити на Кіровоградщину, де в 1969 р. і закінчив Бірківську середню школу. Ще в підлітковому віці до рук Володимира потрапила книга оповідань письменника й геодезиста Феодосеєва, в якій описувалися пригоди, романтична праця геодезистів і топографів. Хлопець проїнявся ними, його полонили люди цього цікавого, неординарного фаху, а ще Володимир зрозумів важливість даної професії для розвитку країни. Тому, здобувши середню освіту, вступив на геодезичний факультет Львівського політехнічного інституту.

*Вишукування під будову
житлово-розважального і комерційного комплексу
по вул. Набережна Перемоги, м. Дніпропетровськ*

Свій трудовий шлях за обраним фахом Володимир Іванович розпочав за направленням у Дніпропетровському філіалі «УкрсхідДІНТР», який з часом був реорганізований в Державне підприємство «ДніпроДІНТР». Працював: інженером-геодезистом, начальником загону, начальником відділу, а в 1993 р. очолив дане підприємство. Отже в трудовій книжці В. І. Федоренка записано лише одне місце роботи.

Понад три десятиліття присвятив він Дніпропетровському державному підприємству інженерно-технічних вишукувань. На його очах відбувалося становлення й розвиток даної установи, і в цих процесах Володимир Іванович брав безпосередню участь.

«ДніпроДІНТР» здійснював інженерно-геодезичні, інженерно-геологічні, екологічні, гідрологічні вишукування на основі яких були виконані проекти й побудовані житлові та промислові комплекси, мости через річки Дніпро та Самару, метро в Дніпропетровську та інших містах України.

За багатолітню сумлінну працю, високий професіоналізм керівник цього підприємства В. І. Федоренко нагороджений знаком «Укргеодезкартографія», йому присвоєно почесне звання «Заслужений геодезист України».

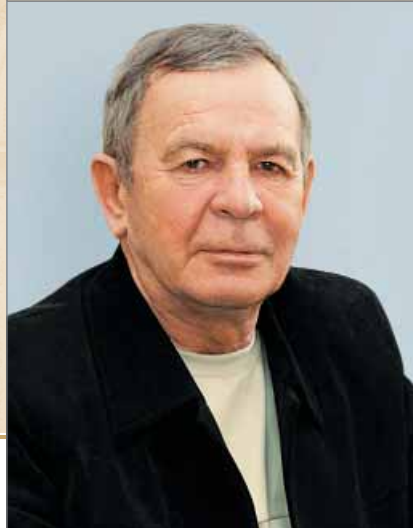
Своїм професійним та особистісним становленням Володимир Іванович завдячує рідному навчальному закладу, адже саме в університеті він отримав глибокі теоретичні знання, практичні навички, навички в управлінні виробництвом, що в подальшому сприяли кар'єрному зростанню та формуванню його як фахівця.

Хоч чимало часу минуло, відколи Володимир Іванович залишив стіни своєї alma mater, проте він і нині підтримує зв'язок із Львівською політехнікою, зокрема бере участь у конференціях, семінарах, симпозіумах, які проводить інститут геодезії Університету, а також у ювілейних заходах.

Часто згадується В. І. Федоренку перша навчальна практика на полігоні в м. Березани, саме вона згуртувала, здружила тоді першокурсників, саме на цій практиці виявилось, хто є хто. Назавжди залишилися в пам'яті Володимира Івановича й теплі спогади про своїх перших викладачів Кравцова, Тревого, професорів Моніна, Островського, декана Чалюка.

У вільний від роботи час директор «ДніпроДІНТР» надає перевагу активному відпочинку. Любить подорожувати, ходити на полювання, рибалити, а ще перебувати в колі родини. Володимир Іванович одружений, має двох синів. Старший з них пішов шляхом батька — після закінчення Дніпропетровського гірничого університету здобув професію геодезиста й працює нині на підприємстві «Укргеодезкартографія». Тож можна говорити і про започаткування династії представників цієї важливої та й цікавої професії.

ФЕДОРЯК Дмитро Михайлович

Випускник хіміко-технологічного факультету (1967 р.)

Завідувач лабораторії хімії нуклеїнових кислот Інституту біоорганічної хімії та нафтохімії НАН України
Кандидат біологічних наук, старший науковий співробітник, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки

Народився 7 листопада 1941 р. у с. Брусниця Кіцманського району Чернівецької області. Коли Дмитру було чотири роки, вся його сім'я трагічно загинула. Виховала хлопця тітка — світлої пам'яті Катерина Миколаївна Федоряк, яка відносилась до нього як до рідного сина. Він змалку тягнувся до знань, ріс розумним і допитливим — уже в п'ятилітньому віці на його прохання був прийнятий до школи, після закінчення якої вступив до Чернівецької профтехшколи. Працював фарбувальником на Чернівецькому панчішному комбінаті.

У 1962 р. вступив на хіміко-технологічний факультет Львівського політехнічного (кафедра хімічної технології біологічно активних сполук, напівпродуктів та барвників). Ще студентом Дмитро Михайлович виявляв нахил до наукової роботи, тому його направили до аспірантури Сектору нафтохімії Інституту хімії високомолекулярних сполук. З цього часу його трудове життя назавжди стало пов'язаним з Академією наук України.

Свій трудовий шлях Д. М. Федоряк розпочав на посаді інженера, згодом старшого інженера Інституту молекулярної біології і генетики, де і захистив кандидатську дисертацію. У 1977 р. його призначили науковим співробітником-консультантом Науково-організаційного відділу, а потім вченим секретарем Відділення біохімії, фізіології і теоретичної медицини Президії АН України. Через три роки він повернувся в Інститут молекулярної біології і генетики, де обійняв посаду завідувача лабораторії. З 1984 р. і по нині Д. М. Федоряк очолює лабораторію у новоствореному Інституті біоорганічної хімії та нафтохімії (ІБОНХ) Академії наук України. Дмитро Михайлович одним із перших в Україні започаткував вивчення ключового ферменту згортання крові — тромбіну, дослідження з хімії нуклеїнових кислот (синтезу фрагментів генів — ДНК) і використання їх у біології та медицині. У 2001 р. він став лауреатом Державної премії України у галузі науки і техніки.

Д. М. Федоряк є одним із розробників фундаментального дослідження, присвяченого лікуванню інфекційних хвороб, — «Теорія і практика створення антисигнатурних олігодезоксирибонуклеотидів як універсальних антимікробних засобів». Автори цієї роботи запропонували

принципово новий та розробили ефективні методи отримання і модифікації антисигнатурних синтетичних олігонуклеотидів. За цим підходом, дія олігонуклеотидів повинна бути спрямована на блокування т. зв. сигнатурних послідовностей рибосомальних РНК, тотально виключаючи процес синтезу білків у клітині, тим самим пригнічуючи життєдіяльність мікроорганізмів. Можна передбачити, що у найближчому майбутньому антисигнатурні олігонуклеотиди стануть найбільш вживаними антимікробними засобами при лікуванні інфекційних хвороб.

Дмитро Михайлович активно працює з молодими науковцями. Він вчений секретар спеціалізованої ради із захисту докторських і кандидатських дисертацій.

Дружина його — Світлана Петрівна — працює науковим співробітником ІБОНХ НАН України. Шляхом батьків пішла і їхня донька Олеся, яка після закінчення Київського національного університету імені Тараса Шевченка поступила до аспірантури ІБОНХ НАН України, захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата хімічних наук. Стажувалася у провідних наукових центрах Франції і США, зараз працює старшим науковим співробітником цього ж інституту. Радують дідуся та бабусю й двоє онуків — Всеволод і Станіслава. Вони є їхньою надією на продовження династії вчених-хіміків.

Д. М. Федоряк на врученні Державної премії

ХАБЕР Микола Васильович (1933–2008)

Випускник
хіміко-технологічного
факультету (1955 р.)

*Доктор технічних наук, професор,
академік АТН України та Росії,
заслужений працівник промисловості*

Народився 4 червня 1933 р. у с. Тростянець Долинського району Івано-Франківської області в селянській родині Василя Михайловича та Анни Василівни.

Ще в молодших класах середньої школи виявляв здібності до точних наук. Тому, здобувши середню освіту, вступив на хіміко-технологічний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1955 р., отримавши фах інженера-технолога з переробки нафти і газу.

Студент Микола Хабер

Свою трудову діяльність Микола Васильович розпочав на посаді інженера на підприємстві тресту «Укр-озокерит», згодом перейшов на Калуський калійний комбінат.

У 1961 р. М. В. Хаберу призначили головним інженером Калуського хіміко-металургійного комбінату концерну «Хлорвініл». Через деякий час він обійняв посаду першого заступника голови правління цього підприємства. З 1999 р. він працював радником, а з 2002 р. — першим заступником голови правління ВАТ «Оріана».

Свою виробничу діяльність Микола Васильович вдало поєднував з науковою. У 1971 р. він захистив дисертацію і здобув ступінь кандидата хімічних наук, у 1988 р. — доктора технічних наук. У 1991 р. М. В. Хабер став академіком АТН України, а через рік — професором. У 2005 р. Миколі Васильовичу присвоєно звання академіка АТН Росії.

З 1995 р. М. В. Хабер очолював кафедру органічної та аналітичної хімії Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. З 2002 р. працював головним науковим співробітником Інституту хімії поверхні НАН України.

Микола Васильович мав багато заслужених звань та нагород. Він був заслуженим працівником промисловості (1981 р.), лауреатом Державної премії України (1972 р.), нагороджений двічі орденом Трудового Червоного Прапора та орденом Дружби народів, медалями.

У 2005 р. Асамблея ділових кіл відзначила М. В. Хаберу нагородою «Інтелект нації».

Творчий здобуток вченого налічує понад 200 друкованих наукових праць та дві монографії. Під його керівництвом підготовлено 7 кандидатів наук.

Микола Васильович не стояв осторонь і від громадського життя свого регіону. Його неодноразово обирали депутатом міської і районної рад. М. В. Хабер був почесним громадянином м. Калуща.

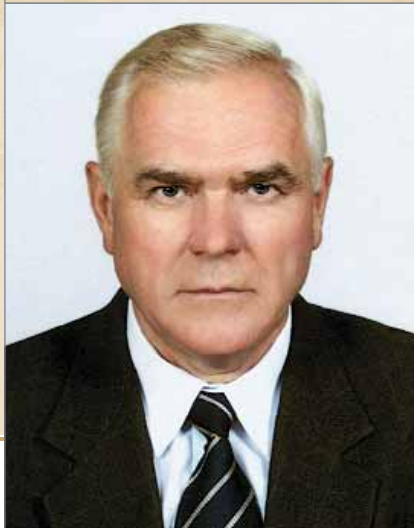
19 січня 2008 р. Микола Васильович пішов із життя, але назавжди залишився в пам'яті тих, хто його знав.

Високоосвічена, працювита і чуйна людина — він залишив добрий слід в долях багатьох людей і нашої країни.

Поїздка до Києва в студентські роки

ХОЛЯВКА Ярослав Володимирович

Випускник будівельного
факультету (1979 р.)

Президент товариства —
голова правління
ВАТ «ТБО «Львівбуд»

*Кандидат економічних наук,
дійсний член Академії
будівництва України,
заслужений будівельник України*

Народився 12 липня 1949 р. у с. Бринці Загірні Жидачівського району Львівської області в робітничій родині.

Після закінчення восьмирічної школи в рідному селі вступив до Львівського будівельного технікуму (спеціальність «Промислове і цивільне будівництво»).

Свою трудову діяльність за обраним фахом розпочав на посаді майстра-будівельника в будівельному управлінні №13 тресту «Львівпромбуд». Відслуживши в лавах Радянської армії, Ярослав Володимирович повернувся на роботу в цю організацію, де працював виконробом, старшим виконробом.

Вищу освіту Я.В. Холявка здобув у 1979 р. на будівельному факультеті Львівського політехнічного інституту.

Значним кроком професійного зростання Ярослава Володимировича стала відповідальна посада начальника будівельного управління №18 тресту «Львівпромбуд». Під його керівництвом будівельники управління звели багато соціальних об'єктів у м. Львові: зокрема лікарню швидкої допомоги на 1000 ліжок, Палац молоді, реконструювали та реставрували Львівський оперний театр ім. С. Крушельницької, навчальні корпуси Львівського поліграфічного інституту ім. І. Федорова, Львівського національного університету імені Івана Франка, Львівського політехнічного інституту, технікуму сільського будівництва, виробничі корпуси фірми «Весна».

За реконструкцію й реставрацію Оперного театру Ярославу Володимировичу присуджена Державна премія Ради Міністрів України.

Працюючи начальником управління, Я. В. Холявка виявив неабиякі організаційні здібності й знання будівельної справи, здатність розв'язувати інженерні завдання, вміння працювати з людьми.

У 1987 р. Ярослав Володимирович очолив трест «Львівпромбуд» — установу, в якій починався його трудовий шлях. Саме нестандартний підхід Я. В. Холявки до вирішення проблемних питань в будівництві дозволили колективу тресту ввести в експлуатацію виробничі потужності Львівського автобусного заводу, Львівського заводу автонавантажувачів, заводу «Львівсьільмаш».

У 1988 р. Ярослава Володимировича призначили начальником Головного територіального будівельного об'єднання «Головлвівпромбуд», правонаступником

якого згодом стало територіальне будівельне об'єднання «Львівбуд».

У час незалежності України колектив відкритого акціонерного товариства «ТБО «Львівбуд» під керівництвом Я. В. Холявки в 1993 р. виграв тендер у м. Мюнхені (Німеччина) на будівництво заводу з випуску 100 тисяч тонн поліетилену в рік у м. Калуші Івано-Франківської області. Через два роки його ввели в експлуатацію, також за новітньою технологією там же, в м. Калуші.

Завод із випуску поліетилену в м. Калуші Івано-Франківської області

У 2006 р. була збудована й введена в експлуатацію установка з випуску екологічно чистих смол для меблевої промисловості. Колектив ВАТ «Територіальне будівельне об'єднання «Львівбуд» брав участь у будівництві житла для переселенців із Чорнобильської зони.

Нині «Львівбуд» є одним із провідних серед будівельних підприємств Львівської області, товариство стабільно працює. Я. В. Холявку обрано президентом Асоціації будівельних підприємств Львівщини.

Свою виробничу діяльність Ярослав Володимирович успішно поєднує з науковою. Він захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук, є дійсним членом Академії будівництва України.

За вагомий особистий внесок у державне будівництво, соціально-економічний розвиток галузі Указом Президента України Я. В. Холявці присвоєно почесне звання «Заслужений будівельник України».

ХОМА Михайло Іванович

Випускник хіміко-
технологічного факультету
(1965 р.)

Професор кафедри органічної та аналітичної хімії Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника

Кандидат технічних наук, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки, дійсний член Академії технологічних наук України

Народився 25 жовтня 1940 р. у с. Оглядів Радехівського району Львівської області в селянській родині Івана Петровича та Теклі Іванівни.

Після закінчення у 1957 р. з відзнакою Оглядівської середньої школи Михайло Хома навчався в гірничо-промисловій школі та на відділенні гірничої електромеханіки вечірнього технікуму, а вдень працював слюсарем Червоноградського будівельно-монтажного управління тресту «Червоноградшахтобуд».

Та через деякий час Михайло Іванович зрозумів, що гірничка справа — це не його покликання і вирішив присвятити своє життя вивченню хімії, науки, якою він захоплювався ще зі шкільної лави. Тому вступив на хіміко-технологічний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив теж із відзнакою у 1965 р. Під час навчання М. І. Хома був іменним стипендіатом, головою профспілки факультету, головою комісії профкому інституту.

Михайло Іванович, ще будучи студентом, виявив здібності до наукової роботи, і після закінчення інституту йому запропонували залишитися тут працювати на кафедрі основного органічного та нафтохімічного синтезу. Однак через деякий час М. І. Хома, зважаючи на несприятливі житлові умови, змушений був переїхати із сім'єю до м. Калуша. Працював на хіміко-металургійному комбінаті, що на той час тільки-но розпочав будуватися,

на інженерних посадах. Проте Михайла Івановича весь час не полишала думка про наукову роботу. В 1975 р. він заочно закінчив аспірантуру при Інституті фізичної хімії ім. Л. В. Писаржевського АН УРСР. А через рік захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук у рідній Політехніці.

Упродовж 1978–1995 рр. працював у системі Академії наук України, обіймаючи посади старшого наукового співробітника, директора дослідно-експериментального заводу Інституту хімії поверхні НАН України.

У 1996–1997 рр. Михайло Іванович обіймав посаду провідного інженера технічного відділу концерну «Оріана». І ось уже 10 років він працює у Прикарпатському національному університеті ім. В. Стефаника. Спочатку доцентом фізико-математичного факультету, а згодом — професором кафедри органічної та аналітичної хімії Інституту природничих наук.

М. І. Хома — заслужений винахідник і раціоналізатор, лауреат Державної премії в галузі науки і техніки. Він автор 183 наукових публікацій, в т. ч. 133 авторських свідоцтв і патентів на винаходи.

Михайла Івановича також неодноразово нагороджували почесними грамотами Всесоюзного хімічного товариства, товариства «Знання» України, знаками переможця соцзмагання і ударника п'ятирічок, медалями.

У 2003 р. М. І. Хому обрали дійсним членом (академіком) Академії технологічних наук України.

Своїм професійним становленням Михайло Іванович завдячує рідному вищому навчальному закладу. Донедавна він регулярно бував у Львівській політехніці. Нині, на жаль, цього не дозволяє робити здоров'я. Проте з його пам'яті ніколи не зітруться спогади про проведені в інституті роки. Михайло Іванович пам'ятає не лише викладачів і професорів хімічних кафедр, а й усіх — до військової, іноземних мов і фізкультури включно.

У М. І. Хоми є не лише улюблена робота, а й чудова сім'я. Разом з дружиною Софією Володимирівною, вчителем за фахом, вони виховали двох синів. Обоє, як і батько, обрали собі природничий фах. Ігор — лікар, Олександр — біохімік.

Студентський актив Львівської політехніки, 1963 р. В центрі — М. І. Хома

ЦИГАНКО Петро Степанович

Випускник механіко-
машинобудівного
факультету (1982 р.)

Голова Ліберальної партії України,
генеральний директор, голова
правління ЗАТ «Кераміка» (1994–2004)

*Заслужений будівельник України,
доктор економічних наук,
депутат Харківської міської ради
(1990–1998)*

Народився 18 червня 1954 р. у селищі Наконечна-2 Яворівського району Львівської області. Батько Степан Іванович і мати Розалія Миколаївна виховали у сина порядність, працелюбність, бажання допомагати людям і опановувати нові знання протягом усього життя.

Свою трудову діяльність починав після служби в армії у 1976 р. на Львівському ПМК-9 тресту «Укрремлебуд», де працював на посадах електромеханіка, потім інженера й старшого інженера.

У 1976 р. вступив на механіко-машинобудівний факультет Львівського політехнічного інституту (спеціальність «Автомобілі та автомобільне господарство»). Диплом провідного на Західній Україні вищого політехнічного навчального закладу (кваліфікація — інженер-механік) отримав у 1982 р.

Упродовж 1983–1987 рр. працював на київському заводі «Еталон» інженером-технологом, начальником бюро ППР, головним енергетиком і головним механіком.

У 1987 р. переїхав до Харкова і поступив на роботу до об'єднання «Харківбудматеріали», де працював головним механіком, головним інженером, директором цегельного заводу.

Другу вищу освіту Петро Степанович здобув 1989 р., вступивши до Харківського інженерно-економічного інституту на факультет організації промислового виробництва (кваліфікація — інженер-економіст). Протягом 1991–1993 рр. навчався на економічному відділенні аспірантури при Харківському державному університеті харчування та торгівлі. Захистив дисертацію «Визначення комплексного коефіцієнту підвищення ефективності виробництва на підприємствах харчової промисловості». Ступінь доктора економічних наук отримав у 1996 р.

Упродовж 1994–1999 рр. П. С. Циганко працював генеральним директором, головою правління АТ «Будкераміка». З 1999 р. по 2004 р. він — генеральний директор, голова правління ЗАТ «Кераміка». На всіх керівних посадах найкращим чином проявлялися організаційні здібності Петра Степановича об'єднувати колектив однодумців на оптимальне вирішення тактичних та стратегічних завдань, що кожного дня ставить саме життя.

Протягом 1994–2002 рр. він очолював Харківську обласну організацію Ліберальної партії України. З 1994 по 2005 рік обирався постійним членом Політради і Президії ЛПУ. В 2002–2005 рр. П. С. Циганко був заступником голови ЛПУ.

Петро Степанович — учасник розробки наукового проєкту «Народний капіталізм в Україні» та автор роботи «Побудова громадянського суспільства в Україні».

У червні 2005 року на Х з'їзді ЛПУ обраний Головою Ліберальної партії України. Останні роки постійно займається політичною діяльністю.

За активну громадянську позицію та багаторічну сумлінну працю неодноразово нагороджувався почесними грамотами та подяками від багатьох органів влади, політичних та суспільних організацій країни. Має звання «Заслужений будівельник України» (2004).

У різні роки П. С. Циганко опублікував понад тридцять наукових статей, переважно з виробничо-економічної тематики. Серед них друковані праці, що знайшли схвальні відгуки провідних фахівців з питань економіки: «Ефективність як основний критерій росту виробництва», «Основна ціль виробництва — це прибуток», «У виробництві не треба економити на екології», «Нульовий варіант — реальний шанс для розвитку економіки України», «Ліберальна економіка в Україні на певний час повинна бути соціально орієнтованою» та ін.

Петро Степанович одружений, має доньку та онука. Дружина Людмила Іванівна закінчила Харківський залізничний інститут, донька Ольга Петрівна Білецька — Харківську державну академію культури, кандидат наук з мистецтвознавства.

П. С. Циганко захоплюється спортом і декоративним садівництвом. Життєве гасло, яке сповідує Петро Степанович: «Людина понад усе!»

Разом з дружиною та онуком Данилком

ЧАЙКОВСЬКИЙ Борис Ігорович (1928–1972)

Випускник нафтового
факультету (1951 р.)

Начальник виробничого
об'єднання «Укрнафта» (1971 р.)

Борис Ігорович Чайковський (світлої пам'яті) прожив коротке, але яскраве, сповнене творчого горіння життя. Він зробив свій значний внесок у розвиток нафтогазової промисловості України та колишнього СРСР.

Народився 19 січня 1928 р. у м. Станіслав (нині — Івано-Франківськ) у родині службовців. Батько працював інженером-економістом вантажної служби в управлінні залізниці. Мати присвятила своє життя сім'ї.

Перед початком Великої Вітчизняної війни Борис Ігорович закінчив п'ять класів школи. Під час фашистської окупації упродовж 1941–1943 рр. навчався в гімназії м. Станіслава, а потім разом з матір'ю та братом переїхав у с. Рибник Підбузького району Дрогобицької області (нині — Львівська область). У 1945 р. Б. І. Чайковський закінчив Дрогобицьку середню школу і вступив на нафтовий факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1951 р., здобувши спеціальність гірничого інженера з розробки нафтових і газових родовищ.

Ще навчаючись в інституті, Борис Ігорович працював інженером відділу буріння об'єднання «Укргаз». Після закінчення інституту його направили на роботу в контору № 3 тресту «Укрбургаз», де він обіймав посади начальника дільниці й начальника виробничо-технічного відділу. У 1952 р. перевели в контору буріння № 1 того ж тресту, де він працював начальником Рудківської дільниці.

У лютому 1953 р. в результаті реорганізації трест «Укрбургаз» перевели із системи об'єднання «Укргаз» у виробниче об'єднання «Укрнафта» і перейменували на трест «Укрзахіднафторозвідка». Бориса Ігоровича призначили директором нафтогазорозвідки «Рудки», яку організували на базі Рудківської дільниці.

Через два роки Б. І. Чайковський обійняв посаду головного інженера контори «Рудки», а в 1957 р. його призначили директором Битківської контори буріння, що входила на той час у систему управління нафтової та хімічної промисловості Станіславського раднаргоспу. Через два роки, у зв'язку зі значним розширенням обсягу бурових робіт був організований трест «Станіславбур-

нафта», де Борис Ігорович став працювати головним інженером. А в 1961 р. він очолив цей трест.

У 1964 р. Б. І. Чайковського призначили заступником начальника об'єднання «Укрзахіднафтогаз» з буріння.

Через два роки Борис Ігорович як висококваліфікований фахівець виїхав до Алжиру для надання технічної допомоги по лінії Міністерства нафтодобувної промисловості СРСР. За роки перебування в цій країні він пройшов шлях від інженера до керівника контракту, а згодом — до радника з нафти Міністра промисловості та енергетики АНДР.

Працюючи в Алжирі, Борис Ігорович добре вивчив не лише нафтову промисловість цієї країни, а й французьку мову.

Він користувався заслуженим авторитетом як серед радянських, так і серед алжирських спеціалістів, брав активну участь у громадсько-політичному житті всієї радянської колонії в Алжирі.

У 1971 р. Борис Ігорович повернувся із закордонного відрядження і його призначили на посаду начальника виробничого об'єднання «Укрнафта». Але, на жаль на цій відповідальній посаді він працював недовго — 21 серпня 1972 р. Б. І. Чайковського не стало. Поховали його на Байковому цвинтарі у м. Києві.

Не досить довга трудова діяльність Бориса Ігоровича було відзначена низкою нагород — орденами «Знак Пошани», Трудового Червоного Прапора, ювілейною медаллю «За доблесну працю».

Життя Б. І. Чайковського обірвалося на злеті. Скільки нездійснених задумів і планів. У 1966 р. він здав екзамени з кандидатського мінімуму і вступив до заочної аспірантури при інституті ВНДІБТ у м. Москві. Якби не передчасна смерть, Борис Ігорович міг би стати й хорошим ученим.

Та все ж Б. І. Чайковський залишив по собі продовження, не лише в роботі. Разом з дружиною Марселезою Юліанівною вони виховали двох дітей — сина Костянтина та доньку Лідію, які зберігають світлу пам'ять про батька.

ЧИЖЕВСЬКИЙ Володимир Володимирович

Випускник
механіко-машинобудівного
факультету (1992 р.)

Директор ТОВ «ЧІС-Транс»

Народився 1 січня 1966 р. у с. Кіпчинці Полонського району Хмельницької області в багатодітній родині тракториста та комбайнера Володимира Едуардовича та ланкової Марії Олександрівни. У школі виявляв здібності до точних наук, техніки, протягом шкільних канікул працював у рідному селі трактористом та помічником комбайнера в колгоспі. Тому після закінчення Бражинської восьмирічки вступив до Новоселицького СПТУ № 11 Старокостянтинівського району Хмельницької області (спеціальність — кранівник автомобільного крану). Володимир був найкращим спортсменом училища та Старокостянтинівського району, має багато нагород і похвальних листів.

У 1984 р. В. В. Чижевський розпочав свою трудову діяльність автокранівником Хмельницького БМУ № 9. Того ж року його призвали до лав Радянської армії. Після демобілізації, в 1986 р., Володимир Володимирович вступив на підготовчі курси Львівського політехнічного інституту, а в 1987 р. став студентом механіко-машинобудівного факультету цього навчального закладу. Під час навчання брав активну участь у громадському житті, зокрема був старостою групи, заступником секретаря комітету комсомолу та голови профкому інституту. Неодноразово працював командиром будівельного загону в Тюменській області. Під його керівництвом було 20 студентів, за яких він ніс відповідальність, під час цієї роботи набув життєвого та керівного досвіду. Ще навчаючись на третьому курсі, В. В. Чижевський почав займатися бізнесом.

У 1992 р. Володимир Володимирович отримав диплом і став працювати на заводі «Рівнесільмаш». Але то були нестабільні часи перехідного періоду до ринкової економіки, що супроводжувалося занепадом виробництва. Тож В. В. Чижевський організував власну справу — купив невеличку фабрику з виробництва паперу, де працював декілька років. За цей час придбав вантажні автомобілі й створив свою автобазу.

У 2007 р. він заснував ТОВ «ЧІС-Транс», що здійснює автомобільні вантажні перевезення по Україні та за кордоном.

Упродовж 2003–2007 рр. Володимира Володимировича неодноразово нагороджували як «Найкращого підприємця Рівненської області».

В. В. Чижевський активно займається благодійницькою діяльністю, є меценатом.

Своїми життєвими та кар'єрними здобутками Володимир Володимирович завдячує рідному навчальному закладу, де він отримав ґрунтовні знання та набув певного досвіду. В. В. Чижевський і нині підтримує зв'язок зі своїми однокурсниками та викладачами Львівської політехніки. Особливо теплі спогади залишилися в нього про завідувача кафедри вищої математики, ректора вищого навчального закладу Юрія Кириловича Рудавського, світлої пам'яті, який був не лише досвідченим викладачем, хорошим наставником, а й просто прекрасною людиною.

У вільний час Володимир Володимирович займається улюбленими видами спорту — стрільбою та лижами, а ще любить перебувати в колі своєї родини — коханої дружини, доньки та сина.

Життєве кредо В. В. Чижевського: *«Йди до своєї мети, і тоді тобі в цьому допомагатиме весь світ».*

Володимир Володимирович у колі сім'ї

ЧУБЕНКО Дмитро Андрійович

Випускник факультету
автоматики (1971 р.)

Президент Міжнародної асоціації
термоенергетичних компаній

*Заслужений енергетик України,
засновник і президент
Всеукраїнського благодійного
фонду «Тепло — дітям»*

Народився 12 січня 1947 року у м. Сміла Черкаської області у добропорядній сім'ї. Батько, Чубенко Андрій Дмитрович, працював інженером, мама Марія Дмитрівна — медсестрою.

З дитинства Дмитро Андрійович захоплювався радіоелектронікою та автоматизацією різних процесів. Прочитав безліч спеціалізованих журналів, серед яких особливою популярністю користувались «Техніка — молоді» та «Наука і життя». Саме вони зіграли важливу роль у виборі майбутньої професії.

Трудовий шлях розпочав у 1962 році учнем токаря у Смялінській «Сільгосптехніці».

У 1965 році Дмитро Андрійович Чубенко вступив до Львівського політехнічного інституту на факультет автоматики, після закінчення якого в 1971 році отримав спеціальність інженера з автоматизації теплоенергопроцесів.

Одразу після закінчення інституту Д. А. Чубенко працював військовим спеціалістом-енергетиком у системі Міністерства оборони СРСР (робота на стратегічних об'єктах Міноборони в Радянському Союзі, Республіці В'єтнам, Чехословаччині).

У 1994 р. Дмитро Андрійович закінчив Duke University Fuqua School of Business Executive Education (США), після чого створив ряд підприємств, розпочавши виробництво в Україні опалювального обладнання європейського рівня.

У 2000 році він став генеральним директором дочірнього підприємства «Провітерм Україна» — провідної компанії у сфері сучасних опалювальних систем.

2003 рік у житті Дмитра Андрійовича був насичений приємними подіями. Він був обраний президентом Міжнародної асоціації термоенергетичних компаній та стає засновником Всеукраїнського благодійного фонду «Тепло — дітям».

З 2006 р. Д. А. Чубенко обіймає посаду генерального директора дочірнього підприємства «Вайллант Група Україна».

Дмитро Андрійович приділяє багато уваги громадському життю. Він активний учасник багатьох європейських та українських конференцій з енергозбереження і раціонального енерговикористання, автор низки публікацій на тему

міжнародного і національного досвіду енергозберігаючих технологій, ініціатор розробки сучасного енергозберігаючого теплогенеруючого обладнання в Україні, що неодноразово отримувало дипломи міжнародних виставок «Аква-Терм» в м. Прага (Чехія), «Ганновер Мессе 2006» та «Акватерм Київ». Дмитро Андрійович нагороджений Почесною Грамотою Верховної Ради України (2007), Орденом Св. Архистратига Божого Михаїла (2007), медаллю ООН за миротворчу діяльність (2004).

Нині Дмитро Андрійович є радником Голови НАЕР, радником Міністра економіки України, членом науково-технічної ради Міністерства з питань житлово-комунального господарства.

Університет відіграв важливу роль у житті Дмитра Андрійовича, допоміг сформувати прогресивний підхід у світосприйнятті, як у технічному, так і у менеджерському та соціальному аспектах.

На сьогоднішній день, незважаючи на напружену і копітку працю, Д. А. Чубенко намагається відновити той позитивний зв'язок із університетом. З теплотою та повагою Дмитро Андрійович згадує своїх викладачів, особливо запам'яталися серед них Теодозій Чучман, Юрій Іванович Ситніцький, Оурелян Діонісійович Тушинський.

Д. А. Чубенко був одним із перших СТЕМівців інституту.

«Оскільки захоплення театром, мотоциклом, гітарою потребували чимало часу, не встигалося у навчанні. Іноді доводилося надолужувати, відпрацьовуючи лабораторні роботи в позанавчальний час. Оскільки добре креслив, то, каюсь, навчився вдало копіювати підпис одного з асистентів і іноді «відробки», що фізично не встигав відпрацювати, «гасив» підписом, але вперше зробив це заради друга, який потім все одно був відрхований і пішов до війська...» — з усмішкою розповів Дмитро Андрійович.

Д. А. Чубенко захоплюється музикою, театром, гітарою, поезією. Лауреат 1-го Українського фестивалю бардівської пісні, автор і виконавець відомих пісень «Київ вечірній», «Стара вишня» та ін. Був актором популярного не лише у Львові театру «Гаудеамус».

Одружений, дружина — Крупська Людмила, син — Чубенко Андрій, донька — Чубенко Мар'яна.

У житті Дмитро Андрійович Чубенко — добра й порядна людина, меценат, оптиміст, життєлюб.

ЧУЛУП Микола Михайлович

Випускник
архітектурного факультету
(1972 р.)

Директор Науково-творчої майстерні
«Архітрав» Прикарпатського центру
Української академії архітектури
Член Національної спілки
архітекторів України, член-
кореспондент Української академії
архітектури, лауреат Державної
премії України в галузі архітектури

Народився 19 серпня 1946 р. у с. Яворів Долинського району Івано-Франківської області. У 1972 р. закінчив архітектурний факультет Львівського політехнічного інституту.

Свою трудову діяльність за обраним фахом М. М. Чулуп розпочав у 1972 р. в Закарпатському філіалі інституту «Діпромiст». Через рік перейшов на роботу до Івано-Франківської філії інституту «Укрколгоспроект», де обіймав посади від старшого інженера-архітектора до головного архітектора філіалу інституту, який згодом був перейменований у філіал інституту «Івано-Франківськагропроект».

У 1988 р. Микола Михайлович став головним архітектором проектів ТАПМ «Архпроект». Згодом він обіймав посади головного інженера ДНРУ та головного інженера архітектурно-планувального бюро УАМ Івано-Франківської ОДА. З 2002 р. М. М. Чулуп працює директором НТМ «Архітрав» Прикарпатського центру Української академії архітектури.

Микола Михайлович — автор проектів громадського центру с. Турка Коломийського району, середньої школи та торгового комплексу в с. Чортовець Городенківського району, церкви на 800 віруючих у м. Долина; співавтор проекту будівлі профілакторію лісників в урочищі «Мочари» Богородчанського району; співавтор відпочин-

кового комплексу в смт Ворохта; автор проекту собору «Всіх Святих землі Української» в м. Івано-Франківську (в стадії будівництва), церкви в с. Дзвиняч Богородчанського району, церкви у с. Кропивник Калуського району та низки об'єктів громадського призначення.

У 1992 р. М. М. Чулуп став лауреатом Державної премії України в галузі архітектури. Він також лауреат обласної премії ім. В. Стефаніка в номінації «Архітектура й дизайн середовища» (1998), нагороджений ювілейною грамотою Святого 2000-го року Різдва Христового УГКЦ Івано-Франківської єпархії (2000), грамотою Івано-Франківської облдержадміністрації та обласної ради (2004), грамотою Національної спілки архітекторів України (2005). Член Національної спілки архітекторів України з 1988 р., член-кореспондент Української академії архітектури з 2003 р.

Каплиця в м. Івано-Франківську

Церква в с. Кропивник Калуського району
Івано-Франківської області

Багатоквартирний житловий будинок
в м. Долина Івано-Франківської області

ШЕНГЕРА Володимир Іванович

Випускник геодезичного факультету (1976 р.) та інженерно-будівельного факультету (2001 р.)

Заступник начальника інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Тернопільській області

Дійсний член Академії будівництва України

Народився 8 квітня 1954 р. у с. Плебанівка Тербовлянського району Тернопільської області в робітничій родині Івана Михайловича та Марії Йосипівни. Батьки змалку привчали сина до праці, а ще до всього прекрасного — музики, співу, любові до рідного краю. Тому Володимир охоче навчався як у загальноосвітній, так і в музичній школі, яку закінчив у 1970 р.

У 1971 р. В. І. Шенгера вступив на геодезичний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1976 р. Ще навчаючись у вищому навчальному закладі, Володимир Іванович успішно працював у студентському проектно-конструкторському бюро.

Свою трудову діяльність В. І. Шенгера розпочав у експедиції № 243 Київського підприємства № 13 у м. Житомирі, куди його направили як молодого спеціаліста.

У серпні 1979 р. Володимир Іванович повернувся на рідну Тернопільщину, з якою більше не розлучався. Шість років працював на Тербовлянській взуттєвій фабриці — бригадиром будівельної бригади, старшим інженером з будівництва.

Упродовж 1985–1989 рр. В. І. Шенгера обіймав посади старшого інженера з будівництва, директора з будівництва підприємства — комбінату напівфабрикатів Управління громадського харчування Тернопільського облвиконкому.

У січні 1990 р. Володимир Іванович прийшов працювати в управління містобудування та архітектури облдержадміністрації. За майже два десятиліття пройшов шлях від інженера-інспектора до провідного спеціаліста. Згодом В. І. Шенгера призначений на посаду начальника обласної інспекції держбудконтролю — заступника начальника управління містобудування та архітектури Тернопільської ОДА. На цій посаді він працював з 1992 по 1999 рр. На даний час Володимир Іванович обіймає посаду заступника начальника інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Тернопільській області.

В. І. Шенгера — професіонал своєї справи і вмілий керівник, який не зупиняється на досягнутому. Упродовж березня–квітня 1997 р. успішно пройшов курс

підвищення кваліфікації державного службовця IV–V категорії за програмою «Державне управління і менеджмент у державних установах» у Львівській філії Української академії державного управління при Президентові України.

З 1997 по 2001 р. навчався у Львівській політехніці за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво», здобувши другу вищу освіту.

Володимир Іванович і його колектив сприяє залученню в будівництво і проектування нових сучасних теплоефективних матеріалів, енергозберігаючих виробів і конструкцій, надає допомогу місцевим органам влади, міським і районним органам містобудування і архітектури, а також фірмам та громадянам з питань забезпечення дотримання законодавства, державних стандартів, норм і правил архітектурних вимог усіма суб'єктами містобудівної діяльності, незалежно від форм власності, під час забудови території і населених пунктів області та виробництва будівельних матеріалів, виробів і конструкцій.

За сумлінну працю в галузі будівництва Володимир Іванович неодноразово нагороджувався почесними грамотами Держбуду України, Тернопільської обласної державної адміністрації, грамотами обласної ради, управління містобудування та архітектури облдержадміністрації. У липні 2004 р. за вагомий внесок у забезпечення розвитку архітектури та містобудування В. І. Шенгера відзначений Почесною Грамотою Кабінету Міністрів України, у 2008 р. відзначеною «Почесний працівник Мінрегіонбуду України».

За його участю і керівництвом збудовано дзвіницю церкви Святої Трійці у м. Тернополі, на його честь названий дзвін Володимир. У 2008 р. в рідному селі розпочато будівництво каплички-церкви.

Щасливо склалося й особисте життя Володимира Івановича. Разом з дружиною Богданою Ярославівною, яка працює лікарем Тернопільської спеціальної загальноосвітньої школи-інтернату для дітей зі зниженим слухом, виховали двох синів — Тараса та Володимира.

Сім'я В. І. Шенгери піклується інвалідами та сиротами.

Життєве кредо Володимира Івановича Шенгери: «Жити во Славу Божу».

У колі сім'ї

ШКУТЯК Зіновій Васильович

Випускник факультету
технології органічних
речовин (1970 р.)

Народний депутат України

Народився 5 січня 1948 р. у с. Грабівка Калуського району Івано-Франківської області у селянській родині Василя Івановича та Марії Михайлівни.

Здобувши середню освіту у м. Рогатині на Прикарпатті, вступив до Львівського політехнічного інституту. Хімічний факультет обрав не випадково: неподалік від його рідного села знаходився Калуський хіміко-металургійний комбінат і працювати там інженером вважалося перспективно, тому після закінчення інституту Зіновій Шкутяк приїхав сюди на роботу. У 1975 р. його запросили на Івано-Франківський завод тонкого органічного синтезу, де він працював протягом 15 років. У 1988 р. трудовий колектив обрав Зіновія Васильовича директором цього підприємства, а в 1990 р. депутати Івано-Франківської міської ради обрали його головою міськвиконкому.

Через два роки Зіновій Шкутяк обійняв посаду першого заступника глави Івано-Франківської обласної державної адміністрації, згодом він працював заступником голови обласного виконавчого комітету, начальником департаменту економіки і промисловості Івано-Франківської ОДА, а в 1998 р. громада Івано-Франківська обрала З. Шкутяка міським головою.

На посаді міського голови працював два скликання, тобто 8 років, і за цей час у Івано-Франківську відбулося чимало позитивних змін. Із сірого провінційного міста завдяки команді, яка працювала із Зіновієм Васильовичем, воно перетворилося в ошатне, зручне для проживання затишне місто з визначеними пріоритетними напрямками розвитку: туризмом, малим і середнім бізнесом, освітянськими послугами. Воно розбудувалося; за кошти міського бюджету було здійснено реконструкцію центральної історико-архітектурної заповідної території, за що група архітекторів отримала Державну премію України в галузі архітектури. За цей час Івано-Франківськ майже щорічно отримував звання «Місто найкращого благоустрою» серед міст України, а у 2005 році першим серед українських міст отримав Почесний Європейський Диплом за досягнення у євроінтеграційних процесах, що його присвоює Парламентська Асамблея Ради Європи.

Починаючи з 1988 року, Зіновій Шкутяк брав активну участь у національно-демократичних перетвореннях. Підтримував відновлення Товариства «Просвіта», проведення розкопок у Дем'яновому Лазі, створення товариства «Меморіал», інших громадських організацій. Працюючи міським головою, у 2001 році організував виїзд депутатів Івано-Франківської міської ради на підтримку тодішнього Прем'єр-міністра України Віктора Ющенка до стін Верховної Ради у м. Київ.

На виборах Президента України у 2004 році очолював Івано-Франківський обласний штаб Віктора Ющенка, відразу після другого туру голосування виступив в обласному центрі на мітингу на його підтримку і виїхав до Києва, де очолював делегацію Івано-Франківської області протягом усієї Помаранчевої революції. Член партії «Наша Україна» з моменту її створення, заступник голови партії, голова Івано-Франківської обласної організації партії. Народний депутат України V і VI скликань від Блоку «Наша Україна». Кавалер ордена «За заслуги» III ступеня.

Своїм професійним зростанням Зіновій Шкутяк значною мірою завдячує рідному інституту, адже знання, отримані в політехнічному, були ґрунтовними і об'ємними.

Завжди з величезною вдячністю згадує він світлої пам'яті професора Дмитра Костянтиновича Толопка, який не просто навчав студентів хімії, але й вчив достойно жити на землі: бути чесним, людяним, справедливим, щедрим. На жаль, немає серед живих і Євгена Миколайовича Мокрого та Юрія Кириловича Рудавського, з якими він підтримував ділові стосунки майже до їх смерті.

Зі студентських років Зіновій Шкутяк дуже любить читати, а ще — садити дерева і доглядати сад, ходити в гори разом з дітьми й онуками, а взимку — кататися на гірських лижах.

Зі своєю дружиною Надією Зіновій Васильович прожив 35 років, а познайомилися з нею під час навчання у Львівській політехніці, адже вчилися на одному факультеті. Родина виховала двох дітей і вже підрастають четверо внуків.

Життєве кредо Зіновія Шкутяка: «Роботи вистачить на всіх».

ШМИГОВСЬКИЙ Іван Петрович

Випускник геодезичного
факультету (1973 р.)

Генеральний директор
ТОВ «Нафтоюганський науково-
дослідний та проектний інститут»
(ТОВ «ЮганськНДП»)

Народився 9 вересня 1950 р. у с. Адамівка Ратнівського району Волинської області в хліборобській родині. Після закінчення середньої школи працював електромонтером Механізованої колони № 13 у м. Ківерці на Волині.

У 1968 р. вступив на геодезичний факультет Львівського політехнічного інституту. Це була друга спроба Івана Петровича стати студентом Львівської політехніки. Перед тим він вступав на будівельний факультет, але потім зацікавила професія астрономогеодезиста.

Здобувши вищу освіту, розпочав свою трудову діяльність інженером на Підприємстві № 3 м. Чита Головного управління геодезії та картографії. Згодом він обійняв посаду змінного інженера цеху камеральних робіт. Для цього довелося в повному обсязі освоїти методи згущення фотограмметричних мереж, процеси робіт зі складання картографічних матеріалів.

У липні 1978 р. Іван Петрович провів свою чергову відпустку в родичів дружини у м. Ханті-Мансійську. Тут він дізнався, що в Західному Сибіру бурхливо розвивається нафтова промисловість, і зрозумів, що йому необхідно переїхати до м. Нафтоюганська на постійне місце проживання, щоб мати змогу працювати маркшейдером на об'єктах добування нафти і газу.

Працюючи в системі виробничого об'єднання «Юганськнафтогаз» з 1978 по 1999 р. І. П. Шмиговський пройшов шлях від старшого інженера, керівника маркшейдерського відділу до головного маркшейдера нафтогазодобувного управління «Юганськнафта». У 1986 р. Іван Петрович заочно закінчив Тюменський індустріальний інститут за спеціальністю «Розробка та експлуатація нафтових та газових родовищ». За час роботи в системі «Юганськнафтогаз» за його участі були введені в експлуатацію 7 нафтових родовищ.

У 1999 р. у зв'язку зі створенням проектного інституту «ЮганськНДПнафта» І. П. Шмиговському запропонували перейти на нову роботу — очолити проектний напрямок, до складу якого входили пошуковці та проектувальники.

Протягом 1999–2005 рр. Іван Петрович працював начальником відділення комплексного проектування,

директором проектно-пошукових робіт, заступником керуючого з проектування в своєму інституті. На всіх посадах він проявив високий рівень професіоналізму.

У січні 2006 р. І. П. Шмиговський очолив новостворений проектний інститут «ЮганськНДП». Нині тут працюють 320 співробітників. Особливу увагу генеральний директор цієї науково-дослідної установи приділяє розвитку інституту за напрямками — геологія, інженерні дослідження, комплексне проектування, оснащення його сучасною обчислювальною технікою, організація проектних робіт, підвищення рівня технічних знань співробітників, залучення до роботи молодих спеціалістів та зацікавлення їх напрямками діяльності інституту, впровадження передових технологій проектування.

Завдяки новим комплексним заходам, проведеним Іваном Петровичем з метою удосконалення роботи «ЮганськНДП», до нової проектно-організації зросли довіра та зацікавлення замовників. І. П. Шмиговський налагоджує ділові й партнерські стосунки з іншими проектними організаціями Москви, Санкт-Петербурга, Томська, Тюмені, Сургути, Єкатеринбурга.

За трудові досягнення Іван Петрович неодноразово нагороджувався почесними грамотами, подяками Мінпалив-енерго та інших галузевих організацій. Він — ветеран праці Росії.

*Зустріч на міжнародній спеціалізованій виставці
«Гео-Сибір-2008», м. Новосибірськ*

ШЛАПАК Олександр Віталійович

Випускник факультету
автоматики (1982 р.)

Перший заступник Глави
Секретаріату Президента України —
Представник Президента України
у Кабінеті Міністрів України

Народився 1 січня 1960 р. у м. Іркутську (Росія) в родині Віталія Федоровича (світлої пам'яті) та Катерини Григорівни.

Ще навчаючись у школі, Олександр Шлапак виявляв здібності до точних наук, тому й вступив на факультет автоматики Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1982 р. за спеціальністю «Автоматизовані системи управління».

Трудову діяльність він розпочав в рідному інституті інженером-програмістом обчислювального центру. Проте, маючи небайдужу, енергійну вдачу вирішив присвятити своє життя не механізмам, а людям.

Упродовж 1984–1990 рр. Олександр Віталійович перебував на комсомольській роботі. Спочатку працював секретарем комітету комсомолу Львівського політехнічного інституту, згодом — завідувачем відділу комсомольських організацій Львівського обкому комсомолу, завідувачем відділу студентської молоді ЦК комсомолу України, першим секретарем Львівського обкому комсомолу України.

У 1990 р. очолив обласну раду Демократичної спілки молоді Львівщини.

Олександр Віталійович належить до тих людей, які не озираються на минуле, а сміливо дивляться в майбутнє і завдяки своєму аналітичному мисленню та вмінню схоплювати все нове можуть зробити правильний вибір подальшого життєвого шляху за будь-яких обставин. Тому

в 1993 р. він став працювати у Комерційному банку «Приватбанк». Починаючи нову справу, обійняв посаду директора Львівської філії «Приватбанку». Завдяки його вродженим якостям робити все добре, за що б не брався, О. В. Шлапак не лише справлявся зі своїми обов'язками, а й став стрімко просуватися по службовим сходам. Згодом він очолив Західне головне управління КБ «Приватбанк», а через деякий час став заступником голови його ради.

У 1998 році Олександр Віталійович призначається Керівником групи радників віце-прем'єр-міністра України з питань економіки.

З лютого 2000 року до грудня 2002 року він спочатку обіймає посаду заступника Міністра економіки, а згодом Міністра економіки та з питань європейської інтеграції України.

У період з січня 2003 року по вересень 2006 року працював на посадах заступника Голови Національного банку України та Голови Державного казначейства України.

Указом Президента України із березня 2007 року призначений Першим заступником Глави Секретаріату Президента України — Представником Президента у Кабінеті Міністрів України.

Щасливо склалося в Олександра Віталійовича й особисте життя. Разом з дружиною Оксаною Марківною виховали двох доньок Галину та Катерину.

На зустрічі Президента України з губернаторами

На фабриці пральних машин

ШПАК Олександр Леонідович

Випускник
електричного факультету
(1974 р.)

Генеральний директор відкритого
акціонерного товариства,
енергопостачальної компанії
«Хмельницькобленерго»

*Заслужений енергетик України,
заслужений енергетик СНД*

Народився 9 листопада 1951 р. у смт Антоніні Красилівського району Хмельницької області в родині Леоніда Павловича та Марфи Андріївни.

У 1974 р. закінчив Львівський політехнічний інститут за фахом інженер-електрик та розпочав свою трудову діяльність у системі енергетики.

За направленням працював інженером електровідділу проектної частини Всесоюзного науково-дослідного інституту склопластиків та волокон у м. Сіверськ-донетськ Луганської області.

Вже в грудні 1974 р. О. Л. Шпак повернувся на рідну Хмельниччину і обійняв посаду майстра з контрольно-вимірювальних приладів і автоматики підприємства «Хмельницьктепломережа», згодом — головного енергетика обласного об'єднання «Хмельницькводоканал», головного енергетика, заступника головного інженера, заступника генерального директора з капітального будівництва науково-виробничого об'єднання «Катіон» Мін-електронпрому СРСР.

Упродовж 1995–1998 рр. Олександр Леонідович працював заступником директора з капітального будівництва ВАТ ЕК «Хмельницькобленерго». З 1998 р. О. Л. Шпак очолює енергопостачальну компанію «Хмельницькобленерго».

Обрана ним стратегія спрямована на максимальне задоволення потреб споживачів електроенергії, підвищення рівня якості та надійності електропостачання, модернізацію електромереж 0,4–110 кВ із впровадженням сучасних та більш ефективних матеріалів, обладнання та конструктивних схем, систем автоматизованого обліку електроенергії.

Під керівництвом О. Л. Шпака в Компанії створена науково-виробнича лабораторія, в якій проводяться наукові дослідження, здійснюються розробки електрообладнання: електролабораторії, вимірювальні трансформатори, джерела струму тощо, які мають ряд переваг, порівняно з діючими аналогами, занесені у Державний реєстр електротехнічної продукції та користуються попитом у енергетиків України та зарубіжжя.

Займається Олександр Леонідович і громадською роботою. Він — голова Хмельницького обласного правління Науково-технічної спілки енергетиків та електротехніків України, член Української спілки підприємців

і промисловців, правління Хмельницького обласного фонду соціального страхування. О. Л. Шпак — активний учасник підготовки та проведення міжнародних, всеукраїнських та обласних виставок-конференцій.

Проводить він прес-конференції та зустрічі із представниками засобів масової інформації за різними тематиками, бере активну участь у заходах, присвячених знаменним подіям країни, області, міста Хмельницького тощо.

Компанія традиційно організовує художні виставки місцевих митців у своєму Сервісному центрі.

Олександр Леонідович вважає, що Львівська політехніка зіграла вирішальну роль у формуванні його як особистості, дала йому ґрунтовні знання. І тому закономірно, що О. Л. Шпак став успішним топ-менеджером компанії «Хмельницькобленерго», яка посідає одне з провідних місць енергетичної галузі країни.

Олександр Леонідович за успіхи у трудовій діяльності, високий професіоналізм отримав низку відзнак, зокрема Почесну грамоту Кабінету Міністрів України, диплом Кабінету Міністрів України та Всеукраїнську премію «Народна шана», почесну орденську відзнаку «Суспільне визнання» Міжнародної благодійної організації «Фонд суспільного визнання»; міжнародну нагороду «Золотий Меркурій» — за вклад в оздоровлення економіки; ордени Нестора-літописця — за вклад у будівництво християнських храмів, Миколи Чудотворця «За примноження добра на землі», святого Володимира — за благодійницьку діяльність та ін.

О. Л. Шпак — переможець Всеукраїнського конкурсу «Лідер паливно-енергетичного комплексу» у номінації «Керівник підприємства», лауреат академічного рейтингу «Золота фортуна» в номінації «Кращий керівник» із врученням ордену «За трудові досягнення»; кращий платник податку Хмельницької області з присвоєнням звання «Людина року» із 2002 по 2007 р. Упродовж 2005–2008 рр. він визнавався кращим менеджером України у незалежному рейтингу «ТОП-100».

Вільний час Олександр Леонідович присвячує своєму захопленню ще з дитинства — електроніці та радіотехніці, а ще — мистецтву.

Надійним тилом та талісманом О. Л. Шпака в добрих справах є його родина — чарівна дружина та п'ятеро дітей, для яких він є гідним прикладом.

ШПАК Петро Федорович (1931–2002)

Випускник
геологорозвідувального
факультету (1953 р.)

Міністр геології УРСР (1967–1982 рр.),
директор Інституту геологічних наук
НАН України (1992–1997 рр.)

*Доктор геолого-мінералогічних наук,
професор, член-кореспондент НАН
України, заслужений геолог УРСР*

Народився 17 червня 1931 р. у с. Дашківці Вінківського району Хмельницької області в селянській родині Федора Васильовича та Євдокії Никифорівни. У 1948 р., закінчивши з хорошими оцінками середню школу в с. Женишківці, вступив на геологорозвідувальний факультет за спеціальністю «Геологія і розвідка нафтових і газових родовищ» Львівського політехнічного інституту.

Здобувши вищу освіту, працював геологом Східницького нафтопроміслу № 5 тресту «Бориславнафта», старшим геологом Битківського нафтопроміслу № 7, головним геологом Долинського нафтогазопромислового управління, «Долинанафта», директором Надвірнянської контори розвідувального буріння об'єднання «Укрзахіднафтогаз», начальником геологічного відділу та головним геологом об'єднання «Укрзахіднафтогаз», начальником головного управління пошукових та розвідувальних робіт «Головнафтогазрозвідки».

Упродовж 1967–1982 рр. Петро Федорович був Міністром геології УРСР. 15 років, протягом яких він очолював Міністерство, були періодом найактивнішого розвитку пошуково-розвідувальних робіт в Україні, суттєвого розширення її мінерально-сировинної бази, створення потужної інфраструктури геологічної галузі, активного будівництва об'єктів соціальної сфери.

П. Ф. Шпак віддав 35 років життя науковій діяльності. Він обіймав посади завідувача лабораторії та відділу геології нафтогазових провінцій Інституту геологічних наук АН УРСР, а протягом 1992–1997 рр. очолював цей інститут. З 1997 по 2002 р. був радником президента НАН України.

Йому належить 230 наукових праць.

Петро Федорович також брав активну участь у громадському житті країни. Упродовж 1971–1985 рр. він обирався депутатом Верховної Ради УРСР. Був членом Бюро відділення наук про Землю НАН України, головою спеціалізованої ради із захисту кандидатських та докторських дисертацій при ІГН НАНУ, почесним професором Івано-Франківського технічного університету нафти і газу, головою Співки геологів України та ін.

П. Ф. Шпак брав участь у міжнародних геологічних конгресах у Чехословаччині, Японії, був керівником деле-

гації України на засіданні Європейської економічної комісії ООН у Женеві, на сесії ЮНЕСКО.

Петро Федорович — чотириразовий лауреат Державної премії УРСР в галузі науки і техніки, лауреат премії Ради Міністрів СРСР та премії ім. В. І. Вернадського. У всеукраїнському конкурсі отримав диплом лідера паливно-енергетичного комплексу.

Він нагороджений двома орденами Трудового Червоного Прапора та багатьма медалями.

Зі своєю майбутньою дружиною Марією Михайлівною Петро Федорович познайомився в стінах рідного навчального закладу, де вона навчалася на нафтовому факультеті. Разом вони прожили 49 років. Виховали двох доньок — Галину та Наталію, які пішли шляхом батька, здобули фах геолога, діждалися трьох онуків. У Львівській політехніці навчалися також брат Петра Федорович Михайло Федорович (факультет хімічних технологій переробки нафти і газу) та брат і племінники Марії Михайлівни: Романко Олег Михайлович (нафтовий факультет), Андрій Олегович (радіотехнічний факультет), Володимир Олегович (комп'ютерний).

Петро Федорович із дружиною Марією Михайлівною

Петро Федорович працював не покладаючи рук, доки билося його неспокойне, небайдуже серце, передавав свій багатий трудовий — виробничий і науковий досвід молодим спеціалістам.

Помер 20 квітня 2002 р. В його пам'ять у школі с. Дашківці відкрито кімнату-музей.

ШУТАК Георгій Дмитрович

Випускник
механіко-машинобудівного
факультету (1986 р.)

Заступник голови Чернівецької
обласної державної адміністрації

Народився 14 квітня 1959 р. у с. Стара Жадова Сторожинецького району Чернівецької області. Ще навчаючись у школі, Георгій цікавився технікою, вивчав її. Тому, дізнавшись від свого дядька — Олексія Івановича Федорчука — випускника Львівського політехнічного інституту, про цей престижний заклад, вирішив стати його студентом.

Але здійснив Г. Д. Шутак свою мрію лише після демобілізації із лав Радянської армії — у 1980 р. вступив на механіко-машинобудівний факультет (спеціальність «Автомобілі і автомобільне господарство») Львівської політехніки. Військову службу Георгій Дмитрович проходив в Афганістані, має медалі «За відвагу», «За бойові заслуги», Грамоту Президії Верховної Ради СРСР, медаль афганського народу за виконання інтернаціонального обов'язку.

Здобувши вищу освіту, Георгій Дмитрович розпочав свою трудову діяльність на посаді старшого майстра, згодом — автомеханіка Чернівецької автобазис «Головбуд-транспорт УРСР». Через два роки його обрали головою профкому тресту «Чернівцібуд».

З проголошенням Незалежності України і початком зародження в країні ринкових економічних відносин Г. Д. Шутак відразу зорієнтувався, як працювати в нових умовах господарювання. У жовтні 1991 р. він очолив МП «МЮС», а через три роки став керівником Чернівецького філіалу АКБ «Аваль». У жовтні 1994 р. Георгія Дмитровича призначили директором Чернівецької дирекції акціонерного поштово-пенсійного банку «Аваль». Цю посаду він обіймав понад десять років. Г. Д. Шутак був нагороджений Почесною грамотою Чернівецької обласної державної адміністрації.

У 2006 р. Георгія Дмитровича призначили заступником голови Чернівецької облдержадміністрації, де він працює і нині.

Перебуваючи на цій почесній, але разом із тим відповідальній посаді Г. Д. Шутак забезпечує реалізацію державної політики та виконання положень Конституції України, законів України, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, постанов Верховної Ради України, рішень обласної ради, розпоряджень голови

та повноважень обласної державної адміністрації у сфері економіки, житлово-комунального господарства, інноваційної, цінової політики, зовнішньоекономічної діяльності, залучення інвестицій, демонополізації, торгівлі та побутового обслуговування, регуляторної політики щодо розвитку підприємництва.

Георгій Дмитрович також бере активну участь у громадсько-політичному житті регіону — обирався депутатом Чернівецької обласної ради III (1998) скликання, є членом партії «НУ-НС».

Хоч минуло понад двадцять років, відколи Г. Д. Шутак закінчив Львівську політехніку, він і нині підтримує постійний зв'язок з куратором групи, в якій навчався, Е. К. Вільховським (кафедра теорії автомобілів).

Зі студентського життя особливо запам'яталися Георгію Дмитровичу проведення «Весни політехніка», робота в Сибіру в будівельних загонах.

Вільний від роботи час, якого, на жаль, так мало, Г. Д. Шутак присвячує грі у великий теніс, гірськолижному спорту, плаванню, а ще своїй родині. Разом з дружиною Людмилою Василівною (лікар за фахом) виховали двох дітей. Донька Таміла — студентка Дипломатичної академії МЗС; син Дмитро — учень Чернівецької СШ № 1.

Життєве кредо Георгія Дмитровича — *«Не боятись роботи, все життя вчитись іти до мети та досягати конкретних цілей».*

Засідання обласної Координаційної ради
з питань розвитку підприємництва

ЮНКО Михайло Дмитрович

Випускник
хіміко-технологічного
факультету (1972 р.)

Перший заступник
голови правління
ВАТ «Інститут сірчаної
промисловості»

Народився 18 лютого 1948 р. у с. Давидів Пустомитівського району Львівської області в робітничій родині Дмитра Івановича (світлої пам'яті) та Катерини Михайлівни.

Здобувши у 1966 р. середню освіту, вступив на хіміко-технологічний факультет Львівського політехнічного інституту, який закінчив у 1972 р.

Молодого спеціаліста направили на роботу на флагман гірничо-хімічної промисловості України — Роздільський сірчаний комбінат «Сірка» у м. Новий Розділ на Львівщині.

Михайло Дмитрович розпочав свою трудову діяльність на посаді начальника зміни головного технологічного цеху — сіркоплавильного, в якому кожен день виплавлялось близько 3500 тонн основної сировини хімічної промисловості для виробництва мінеральних добрив. Через 2 роки він став головним інженером сіркоплавильного цеху.

У 1975 р. у м. Львові створюється Всесоюзний науково-дослідний і проектний інститут сірчаної промисловості (ВНДПСірка). У листопаді цього ж року М. Д. Юнко переходить у цю установу і починає працювати у науково-тематичному відділі над створенням наукової частини інституту.

Михайло Дмитрович як практик сірчаної галузі зробив вагомий внесок у розвиток структури Інституту сірчаної промисловості. Працював тут на різних посадах: начальником сектору, завідувачем відділу, директором проектно-ї частини, технічним директором. Нині він обіймає посаду першого заступника голови правління ВАТ «Інститут сірчаної промисловості».

Вся трудова діяльність Михайла Дмитровича пов'язана із сірчаною галуззю країни, а після проголошення незалежності України він займається також іншими напрямками гірничої хімії — фосфором, калієм, ільменітами та іншою мінеральною сировиною.

М. Д. Юнко був керівником багатьох наукових тем в галузі технології неорганічних речовин, економіки гірничо-хімічних виробництв. Є автором 40 наукових праць, 5 авторських свідоцтв на винаходи.

Під керівництвом Михайла Дмитровича запроектовано багато об'єктів у гірничо-хімічній промисловості як на теренах країн СНД, так і за кордоном.

Керуючи проектною частиною, він з 1993 р. виконував функції головної організації з проектування й будівництва гірничо-збагачувального комплексу з видобутку та переробки фосфоритів родовища Абу-Гартур в Єгипті.

Нині М. Д. Юнко вирішує важливу технологіко-екологічну проблему для нового родовища нафти Кашаган в Казахстані.

Михайло Дмитрович ніколи не стояв осторонь і від суспільно-політичного життя. Його обирали у виборчі органи обласної організації профспілок хімічної та нафтохімічної промисловості, він працював у громадських організаціях інституту. М. Д. Юнка нагороджували медалями, грамотами, подяками як інституту, так і місцевих органів влади та Міністерства промислової політики України.

Усвідомлюючи, що основи професійних знань він отримав в інституті, Михайло Дмитрович постійно підтримує зв'язки з кафедрою хімічної технології Львівської політехніки, зокрема з професором Віктором Теофіловичем Яворським. Протягом 20 років (з деякими перервами) М. Д. Юнко є головою державної екзаменаційної комісії за спеціальністю «Технологія неорганічних речовин».

Хоч минуло понад три десятиліття, відколи Михайло Юнко закінчив Львівську політехніку він і досі згадує незабутні студентські роки — роботу під час канікул у студентському будівельному загоні з освоєння нафтових родовищ Сибіру в м. Сургуті, технологічні практики на Костянтинівському хімічному заводі (Донецька область) в цеху сірчаної кислоти, Калуському калійному заводі (Івано-Франківська область).

Михайло Дмитрович створив міцну сім'ю, виховав двох дітей. Дружина — вчитель музики. Дочка Оріся — медик. Син Володимир — випускник Львівської політехніки, економіст в галузі енергетики, власник фірми. Цей навчальний заклад закінчив також молодший брат М. Д. Юнка — Богдан Дмитрович.

ЯБЛОНСЬКИЙ Ростислав Ярославович

Випускник
механіко-технологічного
факультету (1980 р.)

Головний технолог
Львівського державного заводу
«ЛОРТА»

Народився 17 квітня 1943 р. у м. Зборів Тернопільської області в родині вчителів Ярослава Яковича та Магдаліни Дмитрівни. Батьки змалку прищеплювали сину високі моральні цінності, привчали до праці та навчання.

У 1950 р. пішов до першого класу Львівської середньої школи № 11. Здобувши середню освіту, Ростислав почав свою трудову діяльність токарем на Львівському заводі «Фізприлад».

Оскільки він мав схильність до точних наук, любив техніку, в 1962 р. став студентом механіко-технологічного факультету Львівського політехнічного інституту. На вибір Ростиславом Ярославовичем майбутньої спеціальності великий вплив мав також на той час престиж інженерної професії.

Упродовж 1967–1969 рр. Р. Я. Яблонський проходив дійсну військову службу в лавах Радянської армії — радіотелеграфістом у Далекосхідному військовому окрузі.

Демобілізувавшись, влаштувався на роботу на Львівський державний завод «ЛОРТА» (тоді — завод ім. В. І. Леніна) і продовжив навчання в Львівському політехнічному інституті, яке успішно закінчив у 1980 р.

Ось уже майже сорок років Ростислав Ярославович працює на одному місці. Це підприємство давно вже стало йому рідним, адже він пройшов на ньому майже всі сходинки кар'єрного зростання: обіймав на Львівському державному заводі «ЛОРТА» різні інженерні посади, очолював конструкторське бюро, працював заступником головного технолога. Брав участь у супроводженні виготовлення виробів у механічному виробництві, розробленні та впровадженні у виробництво

технологічних процесів виготовлення нових виробів та розробленні оснащення на них.

У 2007 р. Р. Я. Яблонського призначили головним технологом Львівського державного заводу «ЛОРТА». На цьому підприємстві налагоджене сучасне високотехнологічне виробництво складної спеціальної техніки. Як об'єкт зовнішньо-економічної діяльності «ЛОРТА» має великий досвід роботи із закордонними партнерами. Географія міжнародного співробітництва підприємства охоплює більшість континентів світу.

Фірмовий стиль роботи «ЛОРТА» відомий у понад 40 країнах. Підприємство бездоганно виконує взяті на себе зобов'язання, поважає ділового партнера, гарантує якість виробів на світовому рівні при максимально стислих строках виконання робіт. І в цьому велика заслуга головного технолога заводу.

Не полишає Ростислав Ярославович і громадської діяльності. Він багато років є заступником голови профспілкового комітету підприємства, переймається виробничими та особистими проблемами співробітників,

піднімає про гідні умови праці та відпочинок, вирішує житлові питання.

У вільний час Р. Я. Яблонський любить читати літературу чи дивитись телепередачі, в яких висвітлюється історія України та інших держав світу.

Ростислав Ярославович — хороший сім'янин. Разом з дружиною, яка також закінчила Львівський політехнічний інститут (факультет ІВТ), виховали сина Андрія.

Життєве кредо Р. Я. Яблонського: «Працюй та поведься з людьми так, щоб колись про тебе сказали добре слово».

Ростислав Ярославович з дружиною,
невісткою та внучкою

ЯРЕМЧУК Орест Євгенович

Випускник радіотехнічного
факультету (1978 р.)

Генеральний директор
Телевізійного заводу «Електрон»

*Заслужений машинобудівник
України*

Народився 2 січня 1956 р. в м. Коломия на Івано-Франківщині. Дитячі та юнацькі роки пов'язані з м. Рівне, куди переїхали батьки. Батько Євген Михайлович був нафтовиком — заступником директора Рівненського управління магістральних нафтопроводів «Дружба», мати Ніна Миколаївна — старшим викладачем кафедри іноземних мов Рівненського державного педагогічного інституту.

Закінчивши середню школу із золотою медаллю, в 1973 р. поступив на радіотехнічний факультет Львівського політеху. Всі студентські роки був старостою групи, неодноразово очолював будівельний загін факультету. Орест Євгенович глибоко вдячний викладачам, які дали йому путівку в життя: Є. Ф. Заморі, Б. А. Мандзію, Р. П. Базилевичу, Л. І. Закалик, М. Д. Матвійківу та ін.

Після інституту, який закінчив з червоним дипломом, два роки пропрацював інженером-конструктором Львівського науково-дослідного радіотехнічного інституту.

З 1980 по 1988 рік — на комсомольській роботі, з них останні чотири роки очолював Львівський міськомкомсомолу. Саме завдяки ініціативі О. Яремчука та за його особистої участі у Львові, в числі перших в Україні, широко розгорнулось будівництво молодіжних житлових комплексів (загалом понад дві тисячі молодих людей своїми руками збудували собі житло), створення центрів науково-технічної творчості молоді — перших науково-виробничих кооперативів ще за Радянського Союзу.

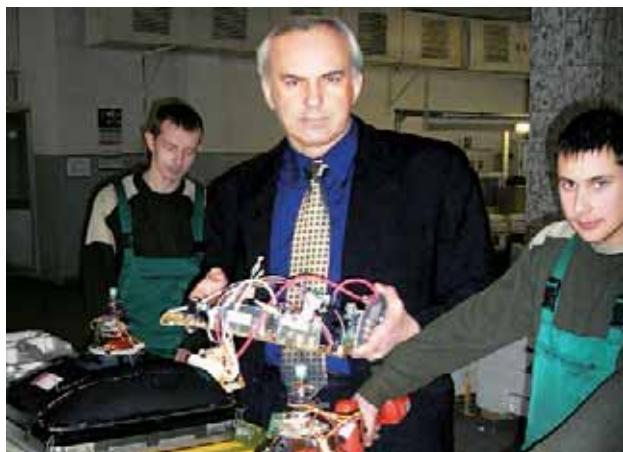
За його безпосередньої участі відбулась організація легендарного Товариства Лева — одного з перших в Україні ініціаторів національного та політичного відродження, відновлення народних традицій (перші публічні вертепи на вулицях Львова, перші відкриті гаївки) та занедбаних пам'яток архітектури. А ось ідея львівського комсомолу щодо створення ще у 1988 році Народного фронту підтримки перебудови завершилась невдачею — ініціаторів на чолі з О. Яремчуком міські компартійні органи відправили працювати за спеціальністю.

Отож, з жовтня 1988 р. Орест Євгенович працює за фахом — заступником начальника складального цеху НВО «Електрон», згодом — помічником та заступником президента ВАТ «Концерн-Електрон». У 2004 р. він виступив ініціатором відновлення виробництва телевізорів

і був призначений генеральним директором нового Телевізійного заводу «Електрон». За чотири роки завод став одним із лідерів вітчизняного ринку телевізійної техніки. В 2006 р. за значний внесок у становлення та розвиток вітчизняної телевізійної техніки О. Яремчук удостоєний почесного звання «Заслужений машинобудівник України», визнаний як «Кращий роботодавець року» в Україні. Телевізори «Електрон» здобули нагороду «Кращого вітчизняного товару 2006 року», а підприємство — звання «Лідер галузі». У 2007 р. телевізори «Електрон» отримали вищу відзнаку якості і включені в рейтинг «100 кращих товарів України».

Орест Євгенович очолює Всеукраїнську асоціацію підприємств побутової техніки та електроніки, а також Львівську міську організацію роботодавців. За значний внесок у захист інтересів вітчизняних товаровиробників він відзначений вищими нагородами Українського союзу промисловців і підприємців, Федерації роботодавців України, Державного комітету з питань регуляторної політики та підприємництва.

Одружений. Дружина Олена Едуардівна працює заступником керівника Львівської агенції ЗАТ «Українська страхова група». Має двох дітей — студентів Оксану та Ростислава. Син пішов батьківською стежкою — вступив до Інституту комп'ютерних технологій Львівської політехніки.

Орест Євгенович на складальному конвеєрі телезаводу

ЯЩЕНКО Борис Васильович

Випускник інженерно-
економічного факультету
(1974 р.)

Виконавчий директор
Акціонерної енергопостачальної
компанії «Київенерго»
*Кандидат економічних наук,
заслужений енергетик України,
заслужений енергетик СНД,
заслужений працівник
Єдиної енергосистеми Росії*

Народився 1 липня 1952 р. у м. Хуст Закарпатської області в сім'ї головного лісничого Хустського ліскокомбінату Ященко Катерини Федорівни. У 1969 р. вступив на інженерно-економічний факультет (спеціальність «Економіка та організація енергетики») Львівського політехнічного інституту. На той час діяла прогресивно-перспективна державна п'ятирічна програма (колишнього СРСР), що передбачала підготовку спеціалістів з економічною освітою на базі енергетичного напрямку із застосуванням інформаційних технологій та засобів автоматизованих систем керування. Тоді на весь Радянський Союз було лише 6 освітніх груп фахової підготовки. Цей факт і вплинув на остаточний вибір професії Борисом Васильовичем.

Здобувши вищу освіту, почав працювати за направленням як молодий спеціаліст у районному енергетичному управлінні «Київенерго». В цій організації Борис Васильович трудиться вже понад 33 роки. Пройшов шлях від інженера до голови правління — генерального директора акціонерної енергопостачальної компанії; останні 20 років перебуває на вищих керівних посадах. Нині він — виконавчий директор, член правління «Київенерго» — унікального енергокомплексу, що забезпечує повний цикл енергопостачання м. Києва, з єдиним процесом виробництва, транспортування і збуту тепло- та електроенергії.

Б. В. Ященко займається також науковою роботою. Він кандидат економічних наук (2002 р.), має 12 наукових публікацій з розробки та впровадження галузевих економічних моделей господарювання, з тарифної політики, екології та енергозбереження в галузевому виробництві.

Як віруюча людина, Борис Васильович сприяє розвитку Української Православної церкви та інших релігійних громад, має відзнаку УПЦ — ордени Рівноапостольного князя Володимира всіх ступенів.

А ще є в нього урядові нагороди — почесні грамоти Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України; почесна грамота та відзнака «Знак пошани» Київського міського голови.

Своїми професійними успіхами Б. В. Ященко завдячує рідному вищому навчальному закладу та його викладачам, адже спеціалістів у Львівській політехніці готують на дуже високому рівні. Так випускники його факультету, крім економічних знань, отримують добру інженерну підготовку. Борис Васильович і досі пам'ятає схеми окре-

мих блоків, хоча не має до них прямого відношення. А тоді, як і нинішні студенти, він вважав, що в інституті дають зайві знання, які ніколи в житті не згодяться. Проте з роками Борис Васильович переконався — зайвого у Львівській політехніці не вивчали, і ота «зайвина» знань не раз ставала в нагоді.

Б. В. Ященко хотів би мати тісніший зв'язок з університетом (як і зі школою), але багато його часу поглинає робота.

Та в пам'яті Бориса Васильовича і нині живуть незабутні студентські роки. Пригадує, як було йому страшно й сумно, коли прийшов у групу, а там лише четверо хлопців, а решта — дівчата. З плином часу Б. В. Ященко зрозумів, що Бог покерував ним розумно, бо знав, де його знання найбільш потрібні. А ще завдячує Борис Васильович своїм викладачам, які вкладали душу в студентів не лише тоді, коли читали лекції, а й коли були добрими порадиниками під час виробничих практик у Бурштині. Курс Б. В. Ященка вперше вчився за новою програмою — п'ять з половиною років. Запам'яталися декан факультету Б. Г. Бабак, доценти С. В. Дікмаров, М. С. Держко, Я. Ю. Шац, асистент Г. Д. Андрієвич.

У вільний час Борис Васильович захоплюється автомобілями, плаванням, а ще любить перебувати в колі родини. Разом з дружиною виховали сина й доньку, які здобули фах економіста в київських вищих навчальних закладах.

Професійне кредо Б. В. Ященка: «Наша місія — тепло і світло для киян».

ТЕЦ-5. м. Київ, вул. Промислова, 4